

อยู่ด้วยความเชื่อ

อี เจ แวกโภเนอร์
เอ ที โจนส์

ส่วนลิขสิทธิ์ © 2024 สำนักพิมพ์ข่าวประชาธิรัฐ
สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แสดงที่มา-ไม่ตัดแปลง 4.0 International (CC BY-ND 4.0)
(<https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>)

แปลจากหนังสือ : Living By Faith

ผู้แปล : Brian Wilson (บุญดัน) fix spacing of colons
จัดเข้าคเณและออกแบบฯ : Lenton Rogers, Publishing Light Press Asia

ประมวลผลข้อความแบบดิจิทัล : Matthew Leffler

จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์ข่าวประชาธิรัฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

พระคัมภีร์ที่ใช้เป็นหลักคือ

- พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV) ส่วนลิขสิทธิ์ © 2011 โดยสมาคม
พระคัมภีร์ไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

ส่วนพระคัมภีร์ฉบับแปลไทยเล่มอื่นได้แก่

- พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ (TKJV) ส่วนลิขสิทธิ์ © 2003 Philip Pope
- พระคัมภีร์ฉบับอมตะธรรมร่วมสมัย (TNCV) Thai Holy Bible,
Thai New Contemporary Version Copyright © 2001, 2007, 2011 by Biblica
Thailand. All rights reserved. ส่วนลิขสิทธิ์โดยองค์กรอมตะธรรม ใช้โดยได้รับ
อนุญาตจากการอมตะธรรม
- พระคัมภีร์ฉบับค.ศ. 1971 (TH1971)
- พระคัมภีร์ฉบับค.ศ. 1940 (TH1940)

พิมพ์ในประเทศไทย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คำนำ

ค.ศ. 1888 เป็นปีที่สำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเซเว่นเดย์ แอ็ดเวนตีส มีประชุมศาสนารายระหว่างวันที่ 10–16 ต.ค. และ ประชุมสำนักงานใหญ่ General Conference ระหว่างวันที่ 17 ต.ค. – 4 พ.ย. ที่เมืองมินนีแอโพลิส (Minneapolis) รัฐมินนิโซตา (Minnesota) อาจารย์ อีเจ แวกโภเนอร์ กับ อาจารย์ เอ ที โจนส์ ได้นำเสนอเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อ นางเอเลน จี ไวน์เรยิกคำสอนนั้นว่า “ข่าวสารที่ล้ำค่า” (“A most precious message.”) ในปี ค.ศ. 1892 นางเขียนว่า “...เสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เริ่มขึ้นแล้วด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระคริสต์ ... นี่เป็นการเริ่มต้นการฉาляетงของทูตสวรรค์ที่จะส่องให้แผ่นดินโลกสว่าง” (ดู วิรรณ์ 18:1) “...the loud cry of the third angel has already begun in the revelation of the righteousness of Christ.... This is the beginning of the light of the angel whose glory shall fill the whole earth.” (RH November 22, 1892)

เป็นที่น่าเสียดายที่ไม่มีใครจดบันทึกคำเทศนาของโจนส์กับแวกโภเนอร์ ในปี 1888 แต่ก็พอจะเข้าใจได้จากบทความต่างๆ ที่อาจารย์ทั้งสองเขียน หลังจากนั้น หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมบทความของอาจารย์โจนส์ กับ อาจารย์แวกโภเนอร์ที่ตีพิมพ์ในระหว่าง ค.ศ. 1890–1896 ส่วนใหญ่มาจากการนิตยสาร The Present Truth แต่ก็มีบางบทที่มาจากนิตยสารฉบับอื่นของคริสตจักรอันได้แก่ The Signs of the Times, The Advent Review and Sabbath Herald. และ The Bible Echo

ผู้จัดพิมพ์มีความมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยผู้อ่านให้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ

สารบัญ

1	ฤทธิ์เดชที่ทรงคุ้มครอง	1
2	ความสว่างและชีวิต	3
3	ความเชื่อที่แท้จริง	5
4	เนรมิตด้วยพระจันจะ	9
5	ความอ่อนแอกลางฤทธานุภาพ	13
6	ชัยชนะในพระคริสต์	17
7	พระจันจะในใจ	19
8	ความเชื่อและลมหายใจ	25
9	รอดในปัจจุบัน	26
10	ชีวิตคริสเตียน	33
11	ใจที่เสื่อมทราม	35
12	งงฟังและมีชีวิต	38
13	พลังแห่งการให้อภัย	42
14	เอواتไม่เชื่อฟังพระเจ้า	48
15	เปลี่ยนเป็นคนละคน	51
16	อิสระเหมือนกัน	54
17	พระเยซูคริสต์องค์ผู้ซ้อมธรรม	61
18	ชอบธรรมโดยความเชื่อ	65
19	รักษาด้วยสัมผัส	68
20	ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์	73
21	องค์ประกอบของข่าวประเสริฐ	80
22	องค์พระผู้ช่วย	82
23	ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต	89
24	ชีวิตในพระจันจะ	91

25 การงานของเนื้อหนัง.....	95
26 ท่านส่งสัญทำไม้.....	101
27 ความเชื่อที่มีชีวิต	104
28 การตัดสินคนอื่น	109
29 ความชอบธรรมและชีวิต.....	113
30 แล้วก็เป็นดังนั้น	120
31 รอดโดยพระชนม์	124
32 อย่าลืมรับประทาน	128
33 จงมีความเชื่อในพระเจ้า.....	131
34 ดำเนินชีวิตด้วยพระวจนะ.....	134
35 การอธิษฐาน.....	140
36 ชำระให้ชอบธรรม.....	143
37 การอศจรรย์ในวัน审判โลก	148
38 ชีวิตในพระคริสต์	155
39 ข่าวประเสริฐคืออะไร	157
40 ศาสนาแห่งปัจจุบัน.....	164
41 เป็นคนใหม่.....	167
42 บทเรียนจากชีวิตจริง	172
43 ความผิดพลาด	178
44 ทรงสร้างและทรงไถ	179
45 พระบัญญัติและชีวิต.....	183
46 ความเข้มแข็งและความอ่อนแอง	189
47 การเติบโตแบบคริสเตียน	192
48 การพิพากษา	197
49 การชำระครั้งสุดท้าย.....	201

ฤทธิ์เดชที่ทรงคุ้มครอง

ฤทธิ์เดชที่ทรงช่วยเราให้รอดสามารถคุ้มครองเราได้ด้วย เพราะเมื่อเชื่อแล้ว ่าน “ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด” (1 เปโตร 1:5) แต่ถ้าความเชื่อไม่ได้อาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าท่ามกลางการบีบคั้นของความบาปในชีวิตประจำวันแล้วความเชื่อเช่นนั้นจะช่วยเราให้รอดไม่ได้ ทุกครั้งที่หลงทำบาป ก็เป็นเพราะว่าในขณะนั้นความเชื่อของเรามาได้ยึดอยู่กับพระเจ้า และเราไม่ได้ไว้วางใจในพระองค์

เพราะว่า “ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ก็บังเกิดจากพระเจ้า” (1 約翰 5:1 TNCV) การบังเกิดจากพระเจ้าด้วยความเชื่อไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นครั้งเดียวจบแล้วมีผลตลอดไป แต่เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง ซึ่งจะเกิดขึ้นตราบใดที่เรายังมีความเชื่อยู่ และด้วยความเชื่อนี้เองเราได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า “เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา และมาร้ายไม่แตะต้องเขา” (1 約翰 5:18)

การที่เรายูในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยความเชื่อเป็นสัจธรรมที่ประเสริฐ มาร้ายจึงไม่สามารถแตะต้องเราได้เลย มีที่ลึกซึ้งหนึ่งซึ่งเป็นที่กำบังจากพายุ ขอให้เราเรียนรู้ที่จะอาศัยอยู่ภายนอกให้ที่กำบังนั้นเดิน

อยู่ด้วยความเชื่อ

เพราะเรารู้ซึ้งถึงประสบการณ์อันขึ้นนั้นที่เราไม่อาจคุ้มครองป้องกันตัวเองได้เลยแม้เพียงชั่วขณะเดียว

เราสามารถรับการปกป้องคุ้มครองจากความบาปผิดชอบตัวได้ด้วยความเชื่อ แม้แต่ในโลกแห่งความบาปนี้ และด้วยความเชื่อนี้เองเราจะได้รับการปกป้องให้พ้นแม้กระทั่งจากความผิดบาปในเนื้อหนังของเรางซึ่งพร้อมจะโจรตีเราตลอดเวลา ครั้งที่ชาวนิร สาม คนถูก โยนเข้าไปในเตาไฟนั้น ไฟไม่มีอำนาจเห็นหรือร่างกายของพวกเขามาเลย “ผມบนศีรษะของเขาก็ไม่งอ เสื้อก็ไม่เสียหาย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวพวกเขามาเลย” (ดาเนียล 3:27) มีพระผู้ชนิยูกับพวกเขานอกเตาไฟตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้า … เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม” (อิสยาห์ 43:2)

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะคุ้มครองเราให้พ้นจากไฟแห่งความบาปที่กำลังเผาเผา เราไม่สามารถต้านทานการทดลองของไฟนั้นได้โดยลำพัง เพราะเราจะล้มเหลวทุกครั้งไปและโดนลูกศรเพลิงทิ่มแทงจิตวิญญาณ แต่เราสามารถอิชฐานตามคำอิชฐานของดาวดอย่างต่อเนื่องว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สคดี 51:10) เมื่อความเชื่อของเราไม่ได้ยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และเราถูกชาตานรุกรานราวกับบุคนพระเจ้าที่ยังมีพระสัญญาของพระองค์ คือหลังจากที่ทรงเตือนไม่ให้ทำบาปพระองค์ตรัสว่า “ถ้าใครทำบาป เรายังมีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซู คริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 約翰 2:1) พระองค์ทรงช่วยปลดปล่อยเราจากอุปนิสัยของศัตรูให้เป็นอิสระอีกครั้ง แต่อิสระที่พระองค์ทรงมอบให้นั้น ก็เพื่อให้เรายึดพระองค์ไว้มั่นด้วยความเชื่อที่หนักแน่นกว่าเดิม ท่ามกลางความขึ้นแห่งความบาป เราได้รับบทเรียนถึงความอ่อนแอบและความไร้ค่าของตัวเอง แต่เราซึ่งมิยินดีที่ได้รับการอภัยจึงเรียนรู้ถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ทรงช่วยเราให้รอด

ความสว่างและชีวิต

คุณสมบัติของพืชในสวนแสงสีขาว ชันสามารถกระจายตัวอย่างไม่มีสิ้นสุด โดยที่ม้า เลนไก่เล่นกำลังลงแรงและ **เล่น** น้อย เทียนไขเล่นหนึ่งอาจจุดประกายให้เทียนไขอีกนับล้านเล่มโดยที่ตัวมันยังคงสว่างเท่าเดิม ดวงอาทิตย์сад แสงให้มันนุษย์ได้อบอุ่นกันถ้วนหน้า ทุกวันนี้แต่ละคนสามารถรับประโยชน์จากแสงอาทิตย์ได้พอๆ กับสมัยก่อนตอนที่ประชากรโลกมีเพียงครึ่งหนึ่งของปัจจุบัน ดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังทุกคนอย่างเต็มกำลัง แต่ปริมาณแสงและความร้อนของมันยังคงเท่าเดิมประหนึ่งว่าแสงนั้นไม่ได้ถูกกระจายออกไปให้ใครเลย

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาค 4:2) และทรงเป็นความสว่างของโลก แสงสว่างที่พระองค์ประทานให้นั้นคือชีวิตของพระองค์เอง ตามที่เขียนไว้ในหนังสือ约翰福音 1:4 “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” (約翰福音 1:4) พระองค์ตรัสว่า “คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (約翰福音 8:12) พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อมนุษย์โลก ทุกคนที่เชื่อว่างใจในพระองค์ได้รับชีวิตของพระองค์ และได้รับความรอดโดยชีวิตนั้น เมื่อกับแสงเทียนที่ไม่ได้หรือลงแม้ถูกส่งต่อไปยังเทียนไขเล่นอื่นๆ เป็นจำนวนมาก ฉันได้กลับนั้น แม้ว่าพระคริสต์ประทานชีวิตให้

อยู่ด้วยความเชื่อ

แก่คนมากมาย ชีวิตของพระองค์ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย ทุกคนสามารถรับชีวิตของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

“ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” (约翰 1:5) ไม่มีสิ่งใดสามารถดับความสว่างของพระองค์ได้ ชาตานี้ไม่อาจพรางເອາວความสว่างของพระองค์ออกໄປ เพราะมันไม่สามารถทัดลงพระองค์ให้ทำบ้าป แม้ตอนที่พระองค์ทรงสละพระชนม์พระองค์ยังคงมีชีวิตเหลืออยู่เท่าเดิม ชีวิตของพระองค์ชนะความตาย ซึ่งเป็นชีวิตที่ไม่เสื่นสุด “ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์” (อีบру 7:25 TNCV) พระคริสต์จะทรงดำเนินชีวิตของพระองค์อย่างบริบูรณ์อยู่ในทุกคนที่มอบชีวิตให้กับพระองค์ นี่คือความล้ำลึกแห่งข่าวประเสริฐ

ความเชื่อที่แท้จริง

วันหนึ่งมีนายร้อยคนหนึ่งมาทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนรับใช้ของข้าพระองค์คนอนป่วยเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้านท่านทุกข์ทรมานยิ่งนัก พระเยซูตรัสแก่นายร้อยนั้นว่า ‘เราจะไปรักษาเขา’ เขาทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คุ่ครวதที่จะให้พระองค์เสด็จมาใต้ชายคาบ้านของข้าพระองค์ เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น คนรับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายป่วย ... เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นก็ทรงประหลาดพระทัยและตรัสกับบรรดาผู้ติดตามพระองค์ว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราไม่เคยพบใครสักคนในอิสราเอลที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่เพียงนี้’” (มัทธิว 8:6–10 TNCV)

สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออก พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นความเชื่อ เมื่อเราเข้าใจในเรื่องนี้ เรายังจะเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าความเชื่อคืออะไร เพราะพระคริสต์ทรงเป็น “ผู้เริ่มความเชื่อ” (อีบру 12:2 TKJV) และพระองค์ตรัสว่า สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออกคือความเชื่อ และไม่ใช่ความเชื่อธรรมดា แต่เป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่

แล้ว ตามที่ได้กล่าวมา หน นายร้อยผู้นี้ต้องการบางสิ่งที่ตนปราณາให้พระเยซูเป็นผู้ดูแลทำให้ เมื่อพระองค์ตรัสว่าจะเสด็จไปกับเขา นายร้อยได้ห้ามพระองค์ไว้และทูลว่า “เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น” แล้วมันจะเป็นไปตามที่ทูลขอ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นายร้อยผู้นี้ว่างใจในพระดำรัสให้เกิดผล เป็นการพึงพาพระ詹นั้น เองเพื่อให้คนใน **ประเทศเยรูสัลาม เป็นความเชื่อ**

องค์พระเจ้าที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

นายร้อยคนนี้เป็นชาวโรมันซึ่งเป็นที่ชิงชังรังเกียจของคนอิสราเอล เพราะถือว่าเป็นคน ‘นอกศาสนา’ คนอิสราเอลเชื่อว่าคนเช่นนี้เป็นที่เกลียด ชังของพระเจ้า เขาใช้วิธีอยู่ท่ามกลางอิทธิพลของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า และขาดโอกาสที่จะเข้าถึงพระ詹นะ แต่เขาพบว่า เมื่อองค์พระคริสต์ตรัส พระดำรัสของพระองค์มีพลังให้บังเกิดผลตามที่ตรัสไว้ เขายังไว้วางใจให้ พระดำรัสสำเร็จตามที่ตรัสนั้น

ส่วนประชาชนอิสราเอลที่มีความสัมพันธ์กับพระ詹ของพระเจ้าอยู่ ทุกวัน และมีความภาคภูมิใจที่ได้ชื่อว่าตนเป็น ‘กลุ่มคนที่ยึดพระคัมภีร์ เป็นบรรทัดฐาน’ ทั้งขอบอวดอ้างว่ารู้จักพระ詹ของพระเจ้าเป็นอย่าง ดี แต่พวกเขายังไม่เรียนรู้ว่าในพระ詹นั้นมีฤทธิเดชที่จะสัมฤทธิ์ผล ตามที่เขียนไว้

พวกเขารับฟังพระ詹ที่กระจ่างชัดมาตลอดชั่วชีวิตว่า “เอก เช่น ฝนและหิมะประยลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปที่นั้นจนกว่าจะทำให้ แผ่นดินโลกชุ่มฉ่ำ และทำให้พืชพันธุ์แตกหน่องอกงามเพื่อให้มันกิดเมล็ด สำหรับผู้ห่ว่าน และอาหารสำหรับผู้บริโภค ถ้อยคำที่ออกจากปากของเรา ก็เป็นเช่นนั้น มันจะไม่กลับคืนมาอย่างเราโดยเปล่าประโยชน์ แต่จะสัมฤทธิ์ ผลตามที่เราปรารถนา และสำเร็จตามเป้าหมายที่เราตั้งไว้” (อิสยาห์ 55:10-11 TNCV)

มีหลักฐานอย่างชัดเจนในธรรมชาติตามาโดยตลอดว่า แผ่นดินไม่อ่าจ บังเกิดพีษผักโง่ได้ แต่เป็นความชุ่มชื้นจากฝนและหิมะที่ตกลงมาลดแผ่น ดินต่างหากที่ทำให้เกิดผลลง(ok) อกงาม

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ถ้อยคำที่ออกจากปากของเราก็เป็นเช่นนั้น” (อสยาห์ 55:11 TNCV) ท่านหั้งหลายไม่ต่างกับแผ่นดินโลกที่บังเกิดผลเองไม่ได้ การที่พีซผักงอกงามได้ก็มาจากฝนและทิมที่ประปularyลงมาลดแผ่นดินให้ชุ่มฉ่ำ เช่นเดียวกัน พระวจนะของพระเจ้าจะบันดาลให้ท่านบังเกิดผลแห่งความชอบธรรมเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ตามที่เขียนไว้ว่า “คำของเรา … จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” (อสยาห์ 55:11 TH1971)

คนอิสราเอลเคยอ่านข้อความนี้มาหลายครั้ง ปีแล้วปีเล่า ที่พากษาอ่านพระวจนะของพระเจ้าและปฏิญาณว่า ‘เราจะทำตามพระวจนะของพระเจ้า และเราจะทำให้สำเร็จตามที่พระองค์ทรงมุ่งหมายไว้’

เพื่อให้มั่นใจว่าได้ทำตามพระวจนะของพระเจ้าย่างละเอียดถี่ถ้วน คนอิสราเอลจึงแบ่งพระวจนะออกเป็นหมวดเป็นตอน และจำแนกออกเป็นข้อๆ เพื่อย่างต่อการปฏิบัติ แล้วจึงกระทำการแต่ละข้ออย่างระมัดระวัง ด้วยกำลังของตนเอง

แน่นอน การทำเช่นนี้ก็ไม่ได้นำมาซึ่งสันติสุขหรือความชื่นชมยินดี แต่ยังไงได้ เมื่อในยิ่งทำยิ่งหาความสำเร็จไม่เจอ และยิ่งห่างไกลจากมาตรฐานที่พระวจนะระบุไว้ คือห่างไกลมากจนคนอิสราเอลถึงกับร้องขอมาด้วยความสิ้นหวังว่า ‘ถ้าใครสักคนหนึ่งรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมด ได้เพียงวันเดียว และไม่ผิดสักข้อหนึ่ง หรือไม่ก็เพียงถือรักษาธรรมบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับวันสะบาโตอย่างถูกต้องเท่านั้น ความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ของชนชาติอิสราเอลจะหมดไป และพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในที่สุด’ แต่ พากษาอย่างสืบเทา ก้าวต่อไปเมื่อตนเดินบนถูวิ่ง พยายามให้ถึงเป้าหมาย ด้วยกำลังของตนเองแต่ไม่ถึงสักที เพราะอาศัยแต่ความพยายามและ กำลังของมนุษย์ ไม่ได้อาศัยความเชื่อ พากษาหวังให้ตนเป็นที่พึ่งของ ตน ไม่ได้พึ่งพาพระเจ้า ความพยายามเหล่านั้นไร้ประโยชน์ เพราะกำลัง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของมนุษย์ไม่สามารถทำให้บังเกิดผลได้ เมื่อไม่ไว้วางใจในพระวจนะของพระเจ้าให้ออกฤทธิ์แล้ว ผลจึงไม่บังเกิด

ท่านมาตรา ๗๖๓ แห่งแห่งทางจิตวิญญาณในหมู่คนอิสราเอล พระเยซู
กลางพระชนม์ เป็น
กาเมื่อพับเฉพาะยคนหนึ่งที่ตระหนักรู้ว่าพระวจนะของ
พระเจ้าเป็นความจริง และรู้ว่าพระวจนะนั้นจะสัมฤทธิ์ผลตามที่พระเจ้า^{ตรัสไว้} เป็นผู้ที่พึงพาพระวจนะเพียงอย่างเดียว นี่คือความเชื่อ ซึ่งความ
เชื่อเช่นนี้ได้เปิดทางให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเข้ามายังชีวิต ทำให้ชีวิต
นั้นเกิดผลสำเร็จอันเป็นที่ขอบพระทัยของพระองค์

“คำของเรารา ... จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” ไม่ใช่ “ท่านจะ^{สัมฤทธิ์ผล”} แต่ “พระวจนะของพระเจ้าซึ่งทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ”
(1 เ rekssonika 2:13) ความเชื่อคือการพึงพาให้พระวจนะสัมฤทธิ์ผลในชีวิต
ของเราให้เป็นที่ขอบพระทัยของพระเจ้า การเรียนรู้ที่จะพึงพาพระวจนะ^{คือการพัฒนาความเชื่อ}

เนรมิตด้วยพระวจนะ

สิ่งที่ทำให้เราเข้าใจถูกหรือเดชแห่งพระวจนะได้ง่ายที่สุดคือการพิจารณาเรื่อง การทรงสร้าง “โดยพระวจนะของพระเจ้า พ้าสวารค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับ บริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงรวมรวมน้ำ ทะเลเมื่อนอย่างทำงานบ และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้น ยำเกรงพระเจ้า ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตระลึงพรึงเพริดต่อพระองค์ เพาะพระองค์ตรัส มันก์เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก์ออกมา” (สดุดี 33:6–9 TH1971)

จากข้อนี้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า สารพัดในโลกล้วนแล้วแต่บังเกิดขึ้นโดยพระวจนะของพระเจ้า เราไม่อาจหยั่งถึงถุหานุภาพของพระองค์ ได้ แต่เราสามารถเห็นได้จากพระดำรัสว่า พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่ ถ้อยคำที่กล่าวขึ้นมาล้อຍๆ แต่มีแก่นสารที่แท้จริงเสมอว่าโลกถูกซ่อนอยู่ในพระวจนะก่อนที่จะปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมา เมื่อพระเจ้าตรัส พ้าสวารค์และแผ่นดินโลกจะบังเกิดขึ้น

เมื่อพระวจนะของพระเจ้ากำหนดชื่อให้สิ่งใด สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้น อะไรก็ตามที่พระวจนะบรรยายถึงก็มีตัวตนอยู่ในพระวจนะนั้น ดังนั้นเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะมุสา เพราะเมื่อพระองค์ตรัสไปแล้วทุกสิ่งก็สำเร็จตามนั้น ดังที่มีเขียนไว้ว่า พระองค์ “ทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีเส้นผ่าศูนย์กลาง สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(โรม 4:17 TNCV) นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ มนุษย์ชอบตั้งชื่อให้ สิ่งต่างๆ แต่การตั้งชื่อของเรานั้นไม่มีพลังที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เมื่อมนุษย์เรียกสิ่งที่ไม่มีว่ามี สรุปได้อย่างเดียวว่าเป็นความเท็จ แต่พระเจ้า ไม่อาจมุสา กระนั้นพระองค์ตรัสสิ่งสิ่งที่ไม่มีตัวตนราวกับว่ามีอยู่แล้ว ทั้ง ตรัสสิ่งสิ่งที่ไม่ปรากฏตัวและทรงเรียกชื่อของมันเหมือนกับเป็นสิ่งที่รู้จัก กันเป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนี้ก็ เพราะว่าเมื่อพระองค์ตรัสสิ่งสิ่งใด สิ่งนั้นก็ บังเกิดขึ้นทันที

ให้เราพิจารณาข้อความนี้อีกที “พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา” ถ้า อ่านผ่านๆ ก็อาจจะเข้าใจผิดว่าพระองค์ตรัส แล้วหลังจากเวลาผ่านไปสัก พักหนึ่งมันก็ค่อยเกิดขึ้นมาด้วยตัวมันเอง ...¹ แต่ในความเป็นจริงทันทีที่ พระองค์ตรัส สิ่งเหล่านั้นก็มีครบ เพราะพระเจ้าตรัสสิ่งใด สิ่งนั้นก็มีขึ้นมา ทันที เพราะพระวจนะได้สร้างสิ่งนั้นขึ้น

เพราะเหตุนี้เองบ่อยครั้งที่คำพยารณ์ในพระคัมภีร์จึงเขียนราวกับว่า เหตุการณ์นั้นได้ผ่านไปแล้ว พระเจ้าตรัสสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเหมือนสิ่ง นั้นสำเร็จแล้ว ไม่ใช่พระสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ในประประสงค์ของพระองค์ แต่พระมีอยู่ในพระวจนะ สิ่งเหล่านั้นมีอยู่จริง และจะจริงไปกว่านั้นไม่ ได้ แม้ว่ายังไม่ปรากฏให้เห็นด้วยตา กีตาม

ด้วยเหตุนี้พระวจนะของพระเจ้าจึงเป็นกำลังและการหนุนใจให้กับทุก คนที่เชื่อ เพราะถ้อยคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นพระธรรมเดียวกันกับที่สร้างฟ้าสร้างดิน “พระคัมภีร์ ทุกตอนได้รับการถอดใจจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) เป็น “ลมพระโอชา” ของพระองค์ ด้วยว่า “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสร้างดิน ถูกสร้างขึ้น มา กับบริหารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอชาของพระองค์” (สกุล 33:6 TH1971)

1 ส่วนที่ผู้เขียนถอกลีเรื่องคำแปลของพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษยกตัวอักษร

ลมพระโอษฐ์ของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการสร้าง และโดยลมพระโอษฐ์นี้เองพระเจ้าได้ประทานพระบัญญัติและพระสัญญาไว้ในพระคัมภีร์

พระวจนะที่ทรงใช้ในการทรงสร้างคือฤทธานุภาพแห่งข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อ จะได้รับความรอด และฤทธานุภาพของพระเจ้านี้เห็นได้จากสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (ดู โรม 1:16, 20) ฤทธานุภาพในการทรงได้คือฤทธานุภาพเดียวกันกับการทรงสร้าง เพราะการได้คือการสร้างใหม่นั่นเอง ดังนั้นผู้ประพันธ์สุดทิ้งอธิษฐานว่า “ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์” (สคดี 51:10) และอัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขายังเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 โคrinth 5:17)

สภ. พทญugasranging hemed teiyaxawa พระเสริฐคืออะไร คือความชอบธรรม **อย่าง** เพราะ คุรทตเปาโลยังกำชับให้เรา “สมสภพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซส 4:24) ความชอบธรรมหมายถึงการประพฤติชอบ ฉะนั้น อัครทูตเปาโลจึงเขียนว่า “เราเป็นผู้รหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซส 2:10)

“พระวจนะของพระเจ้าเที่ยงธรรม” (สคดี 33:4 TH1971) พระคำรัสของพระองค์ชอบธรรม ในปัจุบันการพระองค์ตรัสไปยังความว่างเปล่า และโลกนี้ก็เกิดขึ้นมา เช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสมายังผู้ที่ไร้ความชอบธรรม และถ้าคนๆ นั้นรับเอาพระวจนะที่ตรัสไว้ เขายังจะได้รับความชอบธรรมที่มีอยู่ในพระวจนะนั้น “พระราชนะที่ว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงได้เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาให้บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบапที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (โรม 3:23–25) พระเจ้าทรงสำแดงความชอบธรรมของพระคริสต์ในการลับล้างความบาป “ความเชื่อจึงได้ผล” คือเชื่อในพระวจนะ ความชอบธรรมจึงมาแทนที่ความบาป² ซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นนั้นไม่ใช่ความชอบธรรมที่เลือนลoy แต่เป็นความชอบธรรมที่แท้จริง และเป็นความชอบธรรมที่มีการประกอบกิจ เพราะพระวจนะของพระเจ้ามีชีวิตอยู่ เช่นไร ความชอบธรรมของพระองค์เป็นจริงและเคลื่อนไหวอยู่ เช่นนั้น

ที่อธิบายมาаниц่เพื่อช่วยให้เข้าใจว่าเรื่องการทรงสร้างนั้นมีความหมายอย่างไรเมื่อเราเชื่อ ชาตานอยากให้เราคิดว่าเรื่องนี้เป็นเทพนิยายหรือเป็นวรรณกรรมโบราณที่เราอ่านเพื่อความบันเทิงใจ นี่คือวิธีการของมารที่ใช้เพื่อลบหลู่ข่าวประเสริฐ ถ้าเรามองเรื่องการทรงสร้างแบบดูแคลนแล้ว ข่าวประเสริฐจะหมดฤทธิ์สำหรับเรา ชาตานก็ยังพ้อใจให้เราเข้าใจผิดว่าการทรงได้สำคัญและยิ่งใหญ่กว่าการทรงสร้าง เพราะการเชื่อเข่นนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้ยกย่องการทรงได้ให้สูงขึ้น แต่เป็นการลดค่าลงต่างหาก การทรงໄล่และการทรงสร้างคือภารกิจเดียวกัน เราไม่สามารถยกย่องเชิดชูการทรงໄล่ได้นอกจากจะเห็นคุณค่าของการทรงสร้างให้มากขึ้นด้วย เมื่อมากิงจุดนี้ บางคนก็พร้อมที่จะสรุปว่า สิ่งที่เป็นเครื่องเตือนใจของการทรงสร้าง ก็ต้องเตือนใจในเรื่องของการทรงได้ด้วยเช่นกัน และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งจะขอกล่าวในโอกาสอื่น

2 ข้อความข้างต้นหลังพระธรรมโรม 3:23–25 ผู้แปลได้สรุปแนวคิดของผู้เขียนซึ่งใช้พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV โดยใช้คำศัพท์และแนวคิดอิงจากฉบับภาษาไทย THSV

ความอ่อนแอบและ ถุทฐานุภาพ

มีสิ่งใดที่บอบบางแต่มีพลังอันยิ่งใหญ่อย่างใบหญ้าเล็กๆ ในหนึ่งใหม มันแหงใบโพลีชื่นมาจากดินแห้ง ค่อยๆ ดันก้อนหินดินกรวดให้หลุดทางของมันอย่างชาๆ มีพลังอันใดที่ดันสิ่งเหล่านี้ออกไปเล่า ไม่ใช่สัตว์น้อยใหญ่ ไม่ใช่กองทรายหรือตัวด้วง หากแต่เป็นเพียงใบหญ้าอ่อนเล็กๆ ในหนึ่ง ก้อนหินดินกรวดหนักกว่ามันหลายเท่า แต่ใบหญ้าอ่อนที่งอกขึ้นก็ผลักไสมันออกอย่างง่ายดายราวกับว่าไม่ต้องเสียพลังอะไรเลย ไม่มีใครอาจเสริมแต่งให้ใบหญ้ามีพลังเช่นนี้ได้ ถ้าเราค่อยๆ เอกก้อนดินมาวางทับลงบนใบหญ้า ใบหญ้าก็คงทั้งอุปตามน้ำหนักของก้อนดิน ดังนั้นคงต้องมีพลังอะไรบางอย่างที่ไม่ได้อยู่ในตัวของใบหญ้าเองซึ่งสามารถกระทำการใหญ่เช่นนี้ได้ และพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า พลังนั้นคือฤทธิ์เดชและชีวิตที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งบันดาลให้ใบหญ้างอกงาม เพราะพระเจ้าตรัสว่า ““แผ่นดินจะเกิดพีช” ... และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:11)

ให้สังเกตดูตัวอย่างผลกระทบจิตใจของต้นโอกที่ไร้ค่าและไร้ศักยภาพ แต่เมื่อพิจารณาอีกทีเราจะเห็นถึงชีวิตที่ซ่อนเร้นและพลังมหาศาลที่ทำให้เปลี่ยนแปลงของมันปริร้าว หยั่งรากเล็กลึกลงไปในดินและชูกิ่งก้านน้อยๆ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ขึ้น ลำต้นเจริญงอกงาม ผลักดันสิ่งกีดขวางออกไป และแม้แต่ก้อนหิน ในหญ้าก็แตกกร้าวต่อหน้าตันโถกนั้น แล้วชีวิตที่มองไม่เห็นและพลังพิเศษใน ลูกโอึกคืออะไร มันคือชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้า เพราะ พระองค์ตรัสว่า “‘แผ่นดินจะเกิดพีช คืออัญพีชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น”

(ปฐมกาล 1:11)

แม้ว่าใบหญ้าและลูกโอึกเป็นสองสิ่งที่บอบบางและไร้ค่า แต่เมื่อความ อ่อนแօได้รับการเสริมกำลังด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ก็จะกลายเป็นพลังมหาศจรรย์ ตัวเราก็เช่นเดียวกัน เราขาดกำลัง ไม่ต่าง อะไร กับใบหญ้า เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขามา เมื่อันหญ้า เขาเจริญขึ้นเมื่อันดอกไม้ในทุ่งนา” (สคุดี 103:15) “ชีวิตของ ท่านเป็นเช่นใดเล่า ท่านก็เป็นเช่นหมอกที่ปราກอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หาย ไป” (ยกอุบ 4:14 TH1971) เราอ่อนแօและไร้กำลัง ไม่อาจดูแลตัวเองได้ แม้แต่ครู่เดียว เราไม่สามารถต้านทานแม้แต่การทดลองเล็กๆ น้อยๆ ที่สุด และไม่อาจกระทำการดีๆ ได้โดยลำพังเลย

แต่จงพิจารณาอีกทีถึงพลังที่ไม่เห็นด้วยตาซึ่งมาสุมทับให้เราประกอบ ด้วยชีวิตใหม่ และดูเลิด เรายัง “จึงพิชิตอาณาจักรต่างๆ ปกครองด้วยความ เที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่างๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ ไฟม้ออย่างรุนแรง ได้พันจากคมดาบ ได้เปลี่ยนจากคนอ่อนแօมาเป็นคน เช้มแข็ง มีกำลังมากในการสังเวย ได้ตีกองหัวพของประเทศอินๆ แตก พ่ายไป” (ธีบูร 11:33-34) เราเคยขาดกำลัง แต่บัดนี้กลับเข้มแข็ง ในจุด ที่เคยสั่นสะท้านและล้มเหลว บัดนี้กลับยืนตระหง่านดุจดังบ้านที่สร้างไว้ บนศีลาอันมั่นคง

ฤทธานุภาพที่มองไม่เห็นคืออะไร ชีวิตใหม่ในตัวเรามาจากไหน คือ ชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่บวกกับความอ่อนแօของ

เรา คือชีวิตและฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง เพาะพระราชองค์ทรงประกอบกิจฝ่านพระวจนะของพระองค์ พระเจ้า “ทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์” (อีบูร 13:21 TH1971) “เพาะพระเจ้าคือผู้ทรงกระทำกิจภายในท่าน ให้ท่านตั้งใจและทำงานพระประสังค์อันดีของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13 TNCV)

ลำพังเรารองถ้าปราศจากพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ก็เหมือนบ้านที่ถูกสร้างไว้บนทราย เมื่อพายุถล่มและน้ำท่วมขึ้นก็ไม่มีสิ่งใดค้ำจุนให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะยืนต่อสู้รสมรสมชีวิตด้วยตนเอง เพราะในตัวเราไม่มีกำลังอันใดเลย

แต่ถึงแม้เราจะเป็นผู้ที่อ่อนแอกลุ่มที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ก็ตาม พระเจ้าทรงพร้อมที่จะรับເօคนอย่างเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์ พระองค์จะทรงประกอบกิจอันยิ่งใหญ่ในผู้ที่ต้องการการเสริมกำลังโดยฝ่านฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระองค์ พระองค์ขอบพระทัยในการช่วยเราเข่นนี้ “พระเจ้าได้ทรงเลือก … พวกที่โลกถือว่าอ่อนแอก เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ให้มนุษย์สักคนหนึ่งโ้ออวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้” (1 โคrinth 1:27–29)

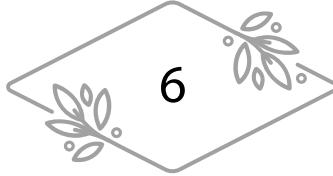
พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม กับปรีyiบสมiemองผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศีลา” (มัทธิว 7:24) ฉะนั้นเมื่อเราน้อมรับເօพระวจนะของพระเจ้าเข้ามาในใจและยินยอมให้พระวจนะนั้นกระทำการ นั่นคือการสร้างชีวิตบนศีลาอันมั่นคง พระเยซูเองทรงอยู่ในพระวจนะและทรงเป็นพระวอาท (ดู ยอห์นบทที่ 1 และ 6) ดังนั้นเมื่อเราถือใจยอมรับເօพระวจนะ พระเยซูก็เสด็จเข้ามาประกอบกิจภายในใจของเรา ด้วยเหตุนี้หน้าที่ของเราก็คือยินยอมและรับເօพระวจนะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นั้น ส่วนพระเยซูคือพระวิทยาแห่งชีวิตผู้ประทานฤทธิ์อำนาจทั้งปวงและจะกระทำการทั้งหมดผ่านตัวเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์

การที่จะใกล้ชิดกับคนที่ติดสนิทกับพระคริสต์นั้นไม่เพียงพอ หากแต่เราต้องมาหาพระองค์ด้วยตัวเอง พระองค์ทรงเป็นพระวิทยาและพระศิลป์ที่มีชีวิต เมื่อเราให้พระองค์เป็นรากฐานชีวิตเราก็จะเป็นดังศิลป์ที่มีชีวิต เพราะได้รับชีวิตจากพระองค์ เราจึงจะเจริญเติบโตอยู่บนรากฐานนั้นจนเรากลายเป็นส่วนหนึ่งของรากฐาน และรากฐานนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เราจะมีเรียวแรงกำลังเพื่อยืนหยัดต่อสู้ทุกรึ่งที่มรสุมชีวิตพัดผ่านเข้ามา

เมื่อมองไปที่ใบหญ้าและตระหนักถึงสภาพที่อ่อนแอของตน อย่าได้รู้สึกห้อ侗อย แต่จงเกยหน้าขึ้นและสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง สามารถนำพาผู้ที่อ่อนแอที่สุดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และจะทรงเสริมกำลังให้เราโดยพระวิจนะของพระองค์ “ด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น ตามอันภาพแห่งพระสิริของพระองค์” (โคลอสสี 1:11)

ชัยชนะในพระคริสต์

พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเกิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (约翰福音 16:33 TH1971)

เหตุใดเราจึงควรยินดีในความจริงข้อนี้ ทำไมเราต้องชื่นชมยินดีที่พระเยซูชนะโลกเล่า ในเมื่อตัวเราเองก็ต้องชนะโลกเข่นกัน สัจธรรมอันประเสริฐที่จะตอบคำถามนี้คือ เราไม่ได้ชนะด้วยลำพังเราเอง แต่มีชัยชนะในพระเยซู

อัครทูตเปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราในขบวนแห่งความมีชัยในพระคริสต์เสมอมา และทรงให้กลิ่นหอมแห่งความรู้สึกรักของคุณพระองค์ฟุ้งกระจายผ่านทางเราไปทุกหนแห่ง” (2 โครินธ์ 2:14 TNCV) เราจะมีชัยชนะในพระคริสต์เสมอได้อย่างไร คำตอบง่ายๆ คือ เนื่องจากพระองค์ทรงมีชัยเหนือทุกสิ่ง ชัยชนะของเราจึงอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทรงอดทนต่อการทดลองเข่นเดียวกับเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ปราศจากความผิดบาป (ดู อีหรา 4:15) พระองค์ทรงแข็งแกร่งอุปสรรคทุกอย่างที่อาจทดลองเราได้ และทรงได้ชัยชนะ ไม่ว่าจะเป็นโลภีภิสัย เนื้อหงส์หรือผีมารชาตาน เมื่อสิ่งเหล่านี้มาประจันหน้ากับองค์-

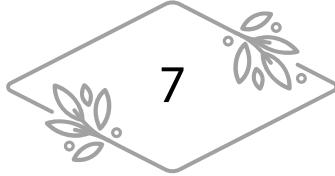
อยู่ด้วยความเชื่อ

พระคริสต์ ชี้ให้เห็นว่า มันมี ต่าจะต้องพ่ายแพ้ไป เพราะพระองค์ได้ชัยชนะแล้ว ฉะนั้นเราจึงได้รับชัยชนะในพระคริสต์ เพราะเมื่อเรารอยู่ในพระองค์ การทดลองต่างๆ จึงมาประจันหน้ากับพระองค์ เราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยลำพังตัว เอง เมื่อเราซ่อนความอ่อนแอกายใต้กุฎีหานุภาพของพระคริสต์ พระองค์ จะทรงเป็นผู้ช่วยต่อสู้เพื่อเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยแล้ว และศัตรูผู้แพ้พ่าย ไม่อาจหวังที่จะชนะพระองค์ได้อีก

เราควรทำอย่างไรเพื่อจะได้ชัยชนะ เพราะเหตุใดเราจึงล้มเหลวบ่อยๆ คำตอบที่ชัดเจนก็คือ เราไม่อาจชนะได้ถ้าเราไม่ได้อยู่ในพระคริสต์ สิ่งที่ต้องทำคือ รับเอาชัยชนะของพระองค์ พระองค์ชนะแทนเราเพื่อพระองค์ จะได้ประทานชัยชนะนั้นให้แก่เรา ส่วนเราก็รับเอาชัยชนะนั้นมาด้วยความเชื่อ เพราะด้วยความเชื่อนี้เองเราจึงรับพระคริสต์เข้ามาในใจ

นี่คือความหมายของอัครทูตยอห์นที่กล่าวว่า “ความเชื่อของเรานี้ แหลกคือชัยชนะที่พิชิตโลก” (1 約翰 5:4 TNCV) จงนำเอาพระคริสต์เข้ามาในใจและในชีวิตโดยทางความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) พระองค์ทรงดำเนินอยู่ในฐานะผู้มีชัยเหนือนอกสิ่งที่เราต้องเผชิญและเอาชนะในชีวิตคริสเตียน

สจดธรรมอันประเสริฐปราภ្យาชัดแจ้งคือ ชัยชนะเหนือการทดลองและอุปสรรคทุกอย่างก็เป็นของเราแล้วในพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยจิตใจที่ท้อแท้ แต่ด้วยความมั่นใจ โดยตระหนักร่ว่าเราจะไม่ล้มแม้ศัตรูจะน่ากลัวสักเพียงใดก็ตาม เพราะการต่อสู้นั้นได้จบลงไปแล้วและพระคริสต์ทรงหยิบยกชัยชนะนั้นแก่เรา ขอเพียงแต่เรารับไว้และทูลต่อพระองค์ว่า “สาธุการแด่พระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เรา โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โคrinth 15:57)

พระวจนะในใจ

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่าน” (โโคโลสี 3:16 TNCV) หากเข้าใจอย่างถูกต้องแล้ว ข้อนี้คือคำตอบที่อธิบายการดำเนินชีวิต คริสเตียน จะนั้นจึงขอใช้เวลาเล็กน้อยในการพิจารณาถึงองค์ประกอบ ของเรื่องนี้

แน่ที่เดียว มีฤทธิ์อำนาจในพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าหนังสือเล่ม ใด พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยแพร่พระวจนะเยเรมีย์เพื่อตักเตือนผู้เผยแพร่พระวจนะ เทิมเมห์เจที่กล่าวถ้อยคำของเขางเองแทนพระวจนะของพระเจ้าว่า “ฟัง ข้ามืออะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี’ ... พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ถ้อยคำของ เราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ’” (เยเรมีย์ 23:28–29 TKJV)

พระวจนะที่สะสมไว้ในใจจะป้องกันเราไว้จากการทำบาป “ข้าพระองค์ ได้เก็บรักษาพระธรรมรัสรสของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาป ต่อพระองค์” (สดุ๊ดี 119:11) ส่วนคนชอบธรรมนั้น สาเหตุที่ย่างเท้าของ เขาไม่พลาดก็ เพราะ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเข้า” (สดุ๊ดี 37:31) ดาวดึงส์กล่าวด้วยว่า “โดยอาศัยพระวจนะจากพระโอซูร์ของ พระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพันทางของคนโหดร้าย” (สดุ๊ดี 17:4)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระจันของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้เราบังเกิดใหม่ อัครทูตเปโตร กล่าวว่า “เมื่อพวกร่านได้ขาระจิตใจให้บริสุทธิ์แล้วด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพื่น้องอย่างจริงใจ พวกร่านจะรักกันให้มากด้วยน้ำใจ จริง ท่านหั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมลาย คือจากพระจันของพระเจ้าที่มีชีวิต และดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:22–23) เมื่อเรามาเป็นของพระคริสต์ เราจึงได้บังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระจันของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ ซึ่งเราได้ถูกสร้างใหม่และเริญเติบโตจากเมล็ดพันธุ์นี้

พระจันมีพลังที่ให้ชีวิต ซึ่งพระจันเองก็มีชีวิตอยู่ และทรงพลานุภาพ ผู้ประพันธ์สุดดีได้ทูลขอให้มีชีวิตตามพระจันของพระองค์ แล้วจึงทูลว่า “นี่คือการปลองโภนในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สุดดี 119:25, 50)

พระเยซูตรัสไว้ใน约翰 6:63 อย่างชัดเจนว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกร่านมา จากพระวิญญาณและเป็นชีวิต’ คำตรัสนี้แสดงให้เห็นว่าฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อศัยอยู่ในพระจันของพระเจ้า

เมื่อทราบก็ว่าพระจันคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้ท่านบังเกิดสู่ชีวิตใหม่ และการเก็บรักษาพระจันของพระองค์ไว้ในใจจะป้องกันเราจากการทำบาป เราจึงจะสามารถเข้าใจพระธรรม 1 约翰 3:9 ได้ไม่ยาก “ไม่มีใครที่เกิดจากพระเจ้าแล้วยังคงทำบาปต่อไป เพราะเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในเขา เช่นไม่อาจทำบาปต่อไป เพราะเขาได้บังเกิดจากพระเจ้า” (TNCV) เรื่องนี้ไม่มีความสับซ้อนใดๆ ในพระจันของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดของเราและสร้างเราขึ้นใหม่ “ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) แน่นอนว่า พระจันจะกระทำการสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อเรารับ

มาด้วยความเชื่อที่เรียบง่าย แต่พระจนะไม่สื้นถูกอีกไปแม้แต่น้อย ดังนั้น ถ้าหากพระจนะอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้การบังเกิดใหม่นั้นยังคงดำรงอยู่ในเรา พระจนะนั้นจะรักษาเราไว้ในสภาพที่ถูกสร้างขึ้นใหม่อยู่เสมอ พระจนะของพระเจ้ามีถูกอีกด้วยในการคุ้มครองเรามาไม่ให้ล้มพ้อๆ กับถูกอีกงานาจในการสร้างเราให้เป็นคนใหม่ตั้งแต่ต้น

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเราในเรื่องนี้ เมื่อมาชาตานมาทดลองพระองค์ในแต่ละครั้ง พระองค์ทรงตอบเพียงอย่างเดียวว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” ตามด้วยข้อพระคัมภีร์ที่ตรงประเด็นกับการทดลองในครั้งนั้น ถ้าเราต้องการจะยืนหยัดอยู่ได้เราต้องทำเหมือนพระเยซู ไม่มีวิธีอื่น ดังถ้อยคำของดาวิดที่กล่าวไว้ว่า “โดยอาศัยพระจนะจากพระไออุปัชช์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพ้นทางของคนโหดร้าย” (สคุดี 17:4)

พระคัมภีร์เขียนถึงตอนที่ “ผู้กล่าวหาพื่นทึบ” ดูที่นี่ กะเหวี่ยงลงจากสวรรค์ว่า “พวกเขานะพญาumarด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก¹ และด้วยคำพยาานของพวกเขางเอง” (วิรรณ์ 12:11) คำพยาานของพวกเขาก็คือพระจนะของพระเจ้าอันเป็นที่ปฏิยินดีของผู้ประพันธ์สุดดี พวกเขารณชาตานด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยพระจนะของพระเจ้านั่นเอง

การอาชนาชาตานจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีพระจนะของพระเจ้าอยู่ในใจของเราเท่านั้น พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเตือนสติเราให้ระลึกถึงความจริงขณะที่เข้าสู่การทดลอง แต่ถ้าเราไม่เคยรู้จักความจริงเหล่านั้นมาก่อนก็คงเป็นไปไม่ได้ที่จะระลึกถึงมัน อย่างไรก็ตามหากว่าเราได้สะสมพระจนะของพระเจ้าไว้ในใจ เมื่อเราประสบกับการทดลองพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระจนะในข้อที่จะทำให้แผนการของมาชาตานล้มเหลวไป

1 พระเมษโปดก แปลว่าลูกแกะ หมายถึงพระเยซู

อยู่ด้วยความเชื่อ

คริสเตียนทุกคนสามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของพระวจนะในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับการทดลอง เมื่อเราถูกทดลองให้คิดหลงตัวเองเพราความสำเร็จในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการสำเร็จจริงหรือคิดไปเองก็ตาม พระธรรมข้อนี้จะช่วยเตือนสติ “ครการทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ถ้าท่านได้รับมา ทำไม่จึงอ้วดเหมือนกับว่าท่านไม่ได้รับมา” (1 โคrinth 4:7) เมื่อจิตใจว้าวุ่นไปด้วยความคับแคน พระวจนะของพระองค์สามารถช่วยให้ใจสงบได้ โดยให้คำนึงว่า “ความรักนั้นก็อดทนนานและมีใจปราบี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ซ่างจดจำความผิด” (1 โคrinth 13:4-5) เมื่อถูกยุ่งให้โกรธเคืองจนจะทนไม่ไหว คำตักเตือนของพระเจ้า มีผลให้ใจสงบ “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะ แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน” (2 ทิโมธี 2:24) นอกจากนี้ก็ยังมี “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” (2 เปโตร 1:4) ที่จะนำชัยชนะมาให้ เมื่อเรียกพระสัญญาเหล่านั้นไว้ด้วยความเชื่อ มีคริสเตียนอาวุโสจำนวนมากที่สามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ซึ่งอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า แม้ว่าจะเป็นการอ้างข้อพระคัมภีร์เพียงไม่กี่คำก็ตาม

แล้วฤทธิ์เดชนั้นมาจากไหน คำตอบก็อยู่ในพระคำรับสั่งของพระเยซู-คริสต์ที่ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกร่นมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) มาจากวิญญาณใดหรือ ก็มาจากการวิญญาณของพระคริสต์ จะนั้นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณจึงอยู่ในพระวจนะ แท้จริงพระคริสต์เองทรงดำรงอยู่ในพระวจนะ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวะทะนั้นเอง

คริสต์ที่เข้าใจข้อล้ำลึกเรื่องการทรงคลื่นใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเข้าใจถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู เพราทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกัน “พระวะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (约翰 1:14 TNCV) เราไม่อาจที่

จะเข้าใจได้ว่าพระคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าอย่าง **ครอบคลุม** จะมารับสภาพมนุษย์ผู้ต่ำต้อยที่ต้องทนต่อความเจ็บปวดเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนในขณะเดียวกันได้อย่างไร ฉันได้ก็ฉันนั้น เราไม่อาจเข้าใจได้ว่าเป็นไปได้อย่างไรที่พระจนะของพระเจ้าจะถูกเขียนขึ้นด้วยมือของมนุษย์ที่รู้การพิດพลาด และมีเอกลักษณ์เฉพาะตามแบบผู้เขียนแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ยังเป็นพระจนะอันบริสุทธิ์และไม่ผิดเพี้ยนของพระเจ้าได้แน่ที่เดียว ถูกร่านุภาพของพระเจ้าที่ปราภ្យาอยู่เมื่อพระว่าทະทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันกับที่อยู่ในพระจนะของพระเจ้าซึ่งพวกอัครทูตและผู้เผยแพร่พระจนะได้เขียนไว้เพื่อเราทั้งหลาย

ด้วยเหตุนี้เราจึงเริ่มซาบซึ้งในถูกร่านุภาพที่มีอยู่ในพระจนะของพระเจ้า “โดยพระจนะของพระเจ้า ฟ้าสรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอหจ์ของพระองค์” (สุดี 33:6 TH1971) พระคริสต์ทรงสร้างโลกและดวงดาวต่างๆ “ทรงคำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (อีบру 1:3) ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระจนะคือถูกร่านุภาพเดียวกันกับที่ตรัสสั่งให้โลกต่างๆ เกิดขึ้นมา และเป็นฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่คำจุนดวงดาวทั้งหลายให้โคจรตามวิถีของมัน แท้จริงแล้วถ้าเราจะศึกษาและไตร่ตรองถึงพระจนะของพระเจ้าก็จะคุ้มค่ากับเวลาเป็นอย่างยิ่ง

การไตร่ตรองถึงพระจนะจะนำพระคริสต์เข้ามายังใจของเรา ในพระธรรมอหันบทที่ 15 พระองค์ตักเตือนเราให้เข้าสินิทอยู่ในพระองค์และยอมให้พระองค์เข้าสินิทอยู่ในเรา หลังจากนั้นไม่กี่ข้อพระองค์ตรัสถึงการเข้าสินิทนี้ โดยให้พระจนะของพระองค์ฝังอยู่ในใจ (ดู ยอห์น 15:4, 7) พระคริสต์จะเข้าสินิทและดำรงอยู่ในใจของเราได้โดยผ่านพระจนะของพระองค์ เพราะอาจารย์เปาโลกล่าวว่า พระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของท่านด้วยความเชื่อ (ดู ออเฟซส 3:17) และ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

การได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV)

มีหลายคนเฝ้าฟังราชนาให้พระคริสต์เข้ามาสักดิ้นใจ และพากเขายกไปว่า สาเหตุที่พระองค์ไม่ประทับในใจก็เป็นเพราะพากเขามิได้พอกลั้งต้นขวนขวยบำเพ็ญตนเพื่อให้เป็นที่โปรดปรานของพระคริสต์ แต่ก็เปล่าประโยชน์ เพราะพากเขามีไว้ว่า ที่พระคริสต์จะเข้ามาสักดิ้นใจของผู้หนึ่งผู้ใดนั้น ไม่ใช่เพราะใจผู้นั้นปราศจากความบาป แต่เพื่อช่วยผู้นั้นให้พ้นจากความบาปต่างหาก เป็นไปได้ที่พากเขามิได้เคยรู้ว่าพระคริสต์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ และถ้าเพียงแต่รับเอาพระวจนะนั้นเข้ามาในใจอย่างต่อเนื่อง และยอมดำเนินชีวิตตาม **วิถีพิพากษา** พระวจนะนั้นพระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของเขามิ เนื่องจากเราเก็บรักษาพระวจนะของพระเจ้าไว้ในใจและครรควรูถึงพระวจนะนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งมีความเชื่อในพระวจนะนั้นเหมือนเด็กเล็กที่เชื่อสนิทใจ มี่อนนแหละพระคริสต์จะสถิตอยู่ในใจโดยความเชื่อ และเราจะมีประสบการณ์ถึงฤทธิานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระองค์

เมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการอธิษฐานตามลำพัง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระสัญญาหรือคำตักเตือนในพระคัมภีร์และเรารับเอาพระวจนะเหล่านั้น พระคริสต์จะสถิตในใจด้วยฤทธิานุภาพเดียวกันกับที่ใช้ในการสร้างโลกจากความว่างเปล่า ซ่างเป็นเรื่องที่ประเสริฐยิ่งนักที่ทำให้เราเห็นถึงส่วน **สำคัญ** ของพระวจนะ ด้วยเหตุนี้เองดาวิดจึงไม่เคยเบื่อหน่ายที่จะสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นมีเราะพิจารณาแล้วว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระวจนะก็ขอให้เราได้รับการเสริมกำลังขึ้นใหม่ในการดำเนินชีวิตโดยใช้เวลา กับพระวจนะอันเป็นที่มาของฤทธิานุภาพของพระองค์

ความเชื่อและลมหายใจ

“คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” (โรม 1:17 TNCV) นั่นหมายความว่าชีวิตทั้งหมดจะดำเนินไปด้วยความเชื่อ ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้เดิ่งรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) ความเชื่อไม่ได้เกิดขึ้นมาแล้วอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วymam ถ้าเราเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในวันนี้แล้วพรุ่งนี้ก็ลับสัยในสิ่งนั้น ก็แสดงว่าไม่ใช่ความเชื่อจริงๆ เพราะความเชื่อจะมีความต่อเนื่อง ซึ่งมีรากฐานนิรันดร์ เราจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการหายใจ และไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ถ้าหายใจวันเว้นวัน ความเชื่อถูกเข่นเดี่ยวกัน เมื่อความเชื่อของเรายุ่ดลง ชีวิตแห่งความชอบธรรมก็พลอยดับสูญไปด้วย ถ้ารักษาความเชื่ออยู่เสมอตระบันเท่าที่มีลมหายใจ เราก็จะมีความชอบธรรมตราบชั่วชีวิต

รอดในปัจจุบัน

พระเจ้าทรงสรรพเวลาสถิต คือทรงสถิตอยู่ในนิรันดร์กาล อดีตปัจจุบันและอนาคตล้วนแต่เป็นเรื่อง ‘ปัจจุบัน’ สำหรับพระองค์ ฉะนั้นพระสัญญาและพระพรทุกอย่างที่พระองค์ทรงมีให้เราล้วนแต่เป็นเรื่องของปัจจุบัน เช่นกัน พระองค์จึงเป็น “ความช่วยเหลือที่พร้อมเสมอ” (สคดี 46:1 TNCV) เพราะ

เรารอยู่แต่เฉพาะในปัจจุบัน ไม่อาจอยู่ในอนาคตได้แม้แต่ข้าขณะเดียว เราอาจคาดหวังสิ่งต่างๆ ในอนาคต แต่ในความจริงเรามีเพียงปัจจุบัน เพราะเมื่อพรุ่งนี้มาถึงมันก็คือวันนี้สำหรับเรา สิ่งที่หวังไว้สำหรับอนาคต จะเป็นเพียงความต่อเนื่องของสิ่งที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน และทุกสิ่งนั้นมีอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มทอิว 28:20)

อัครทูตเปาโลถวายสาธุการแด่พระเจ้าพระราษฎร์ “ประทานพร ฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรคสถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซส 1:3) พระสัญญาของพระเจ้าสำหรับอนาคตจะต้องเป็นของเรานаในปัจจุบัน ถ้าเราจะได้ประโยชน์จากพระสัญญาเหล่านั้น “พระว่าพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าล้วนแต่เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมน โดยพระองค์ ซึ่งเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (2 โครินธ 1:20) เนื่องด้วย “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” เราจึง “มีส่วนในพระลักษณะของ

พระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) ส่งมาในวรค์จะเป็นเพียงการเปิดเผยของสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว คือพระเยซูคริสต์ผู้สถิตภายในเรา นี่แหละเป็นความหวังเดียวที่เรามีในสวรค์คือการที่พระคริสต์สถิตในใจ

“พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งวันนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” (อีบру 13:8) พระวจนะของพระเจ้า “ทรงชีวิตและยืนยงถาวร” (1 เปโตร 1:23 TNCV) เราไม่ได้มีสัมพันธภาพกับถ้อยคำที่เสมือนตายไปแล้ว ซึ่งกล่าวไว้ว่านางเกินจนหมดความหมายและขาดซึ่งกันอีกด้วย แต่พระวจนะที่เรามีสัมพันธ์อยู่นั้นยังคงมีชีวิตเหมือนคราวที่ตรัสไว้ในอดีต แท้จริงพระวจนะจะเกิดประโยชน์แก่เรา ต่อเมื่อเรารับไว้เมื่อไหร่นั่นว่า พระองค์ตรัสกับเราโดยตรง “เมื่อท่านหันหลังได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เฮเศโลนิกา 2:13) “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์” (2 ทิโมธี 3:16) ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงล้วนแต่เกี่ยวข้องกับปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ไม่มีวันที่เราจะเติบโตจนถึงจุดที่พระคัมภีร์หมดความหมาย ไม่มีข้อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวที่ล้าสมัย แม้กระหึ่งคริสเตียนที่อาวุโสและมีประสบการณ์มากมายก็ยังต้องการพระคัมภีร์ทุกข้อ ไม่อาจละเว้นไปเลย สักข้อเดียว ข้อพระคัมภีร์ที่นำเรามากลั่งพระผู้ช่วยให้รอดเป็นข้อเดียวกันกับที่จะรักษาเราไว้ให้ติดสนิทกับพระองค์ ถึงแม้ความเข้าใจของเราพัฒนาขึ้น และตาใจของเราเห็นได้ชัดขึ้นก็ตาม แต่พระวจนะทุกตอนลึกซึ้ง และกว้างไกลไร้ขอบเขต ฉะนั้นความเข้าใจของเราเพิ่มมากขึ้นเท่าไร พระวจนะของพระองค์จะมีความหมายสำหรับเรามากขึ้นเท่านั้น

จักรวาลดูยิ่งใหญ่สำหรับนักด้าราศาสตร์ ต่างกับคนทั่วไปที่ไม่เคยส่องกล้องโทรทรรศน์ เมื่อเรามองดูดาวด้วยตาเปล่า ดูเหมือนดาวอยู่ไกลมาก

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เมื่อใช้กล้องโทรทรศน์ขนาดใหญ่ส่องไป ก็พบว่ายังมีดวงดาวที่ไม่กลับออกไปอีก ยิ่งมองไกลเท่าไรในจักรวาลก็ยิ่งมีอะไรให้เราศึกษา พระคัมภีร์ ก็เข่นกัน ยิ่งค้นหา ก็ยิ่งมีให้ค้น พระสัญญาของพระเจ้าที่เราเห็นว่าล้ำค่า เมื่อเรารีบมุ่งเข้าไป ก็จะมีความหมายมากยิ่งขึ้นเมื่อเราได้รับรองและนำมาใช้ในชีวิตจริง

พระธรรมของพระเจ้าเป็นแสงที่ส่องในความมืด (ดู 2 เปโตร 1:19) เป็นการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นแสงสว่างของโลก ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นโคมไฟ (ดู สคดี 119:105; สุภาษิต 6:23) ท่านอาจเคยได้ยินเรื่องกระสาสีเรือหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมพวงมาลัยเรือในกลางคืน โดยถูกกำหนดให้มุ่งไปตามดาวดวงหนึ่งที่กำหนดไว้ เวลาผ่านไปสองสามชั่วโมง นักเดินเรือหนุ่มนี้ก็เรียกกัปตันและขอติดตามดาวดวงใหม่ เพราะเขาผ่านดาวดวงแรกไปแล้ว ปัญหาอยู่ที่ไหน คือเขาได้กลับเรือและมุ่งไปในทิศตรงกันข้ามกับดาวดวงที่กำหนดไว้แล้ว คนที่บังคับเรือต่อแล้วและไม่ต้องการพระคัมภีร์ก็เป็นเข่นนั้นด้วย ปัญหาคือเขาได้หันหลังให้พระวจนะนั่นเอง

ข่าวประเสริฐคืออะไร “ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16) เป็นฤทธิ์ของพระเจ้าในปัจจุบัน เมื่อเราเชื่ออยู่ในปัจจุบันเพื่อให้เราได้รับความรอด แล้วฤทธิ์ของพระเจ้าที่ว่านี้จะช่วยให้เราอดพ้นจากอิริยาบถ พระเยซูทรงเป็นฤทธิ์ของพระเจ้า และมีคำเชิญถึงพระองค์ว่า “จงเรียนนามท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพากษา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าววนิสัยจริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่า พระเยซูคริสต์เด็ดขาดในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด” (1 ทิโมธี 1:15) ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเป็นฤทธิ์ของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป แต่เป็นฤทธิ์ในปัจจุบัน เพราะความบาปมีอยู่ตลอด

เวลา และฤทธานุภาพนั้นจะมีประโยชน์สำหรับเราก็ต่อเมื่อเราเชื่อเท่านั้น “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราหยุดเชื่อ เมื่อไหร่ เมื่อนั้นเราก็ถูกเป็นคนบาปทันทีเสมือนหนึ่งว่าเราไม่เคยเชื่อ ความเชื่อของเมื่อawanช่วยเราในวันนี้ไม่ได้ เมื่อ้อนกับการหายใจเมื่อawan ไม่ได้ต่อชีวิตของเรารอ ก็ไปได้ถ้ารายดูดหายใจในวันนี้

ข่าวสารที่มาถึงพวกราเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมานั้นคือ “เจ้าพูด ว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้า เป็นคนนำสมเพช นำสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย” (วีรรณ 3:17) เราได้เติบโตจนกระทั่งข้อนี้หมดความหมายสำหรับ ราหู แล้วหรือ แล้ว เราจะได้รับพระพรเมื่อยอมรับว่าข้อвинิจฉัยของพระองค์เป็นความจริง แล้วพระองค์จะเสด็จมาประทานทุกสิ่งที่เราขาดอยู่ เมื่อเราทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” (ลูกา 18:13) เมื่อ นั้นเราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

เราต้องอธิฐานเข่นนั้นอย่างต่อเนื่องเพื่อเราจะยังถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม “พระทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” (ลูกา 18:14) อัครรูตเปาโลกล่าวว่า “คำกล่าววนี้ สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซุสคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกรคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15) ให้สังเกตถ้อยคำของอาจารย์เปาโล ท่านไม่ได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเคยเป็นตัวเอ้’ แต่กล่าวว่า “ในพวกรคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” เมื่ออาจารย์เปาโลยอมรับว่าเป็นคนบาปตัวเอ้ ท่านได้รับพระเมตตา คุณจากพระเจ้าสมกับที่ท่านเป็นคนบาปตัวเอ้

มีบางคนสงสัยว่าคริสเตียนควรร้องเพลงของเวสเลียบทต่อไปนี้หรือไม่

พระองค์ทรง บริสุทธิ์ ยุติธรรม

ข้าเลวร้าย ตามใจ ไร้ศักดิ์ศรี

อยู่ด้วยความเชื่อ

ข้าบапหนา ชิงชัง ทั้งชีวิ

พระองค์มี สักจะ และพระคุณ

ถ้าคิดว่า **เรา** **เป็นเจ้า** งนเพลงนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเราแล้ว แสดงว่าเรารอยู่ในสภานพที่น่ามองท่านัก **พระนั้น**เท่ากับเป็นการปิดกันตัวเองจาก **เหล่า**ของ **ความชอบธรรม** “ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า” (มัทธิว 19:17 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีความดีความชอบอันใดแสดงออกในชีวิตของเรา ความชอบธรรมนั้นเป็นมาจากการพระเจ้า แต่เราจะไม่ยึดมั่นอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยทางความเชื่อของพระเยซูคริสต์นอกจากเรายอมรับถึงความบาปของตนเองเสียก่อน มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็เนื่องด้วยการเชื่อฟังของผู้ใดผู้หนึ่ง และผู้นั้นคือพระคริสต์ (ดู โรม 5:19)

“พระองค์ทรงเป็นเครื่องบุชาลบบ้าปของเรา และไม่ใช่แค่บ้าปของเรา เท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 約翰 2:2) ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้ 40 ปีก็ยังต้องการความชอบธรรมของพระคริสต์เท่าๆ กับคนบ้าที่เพิ่งกลับใจในวันนี้ ตามที่เขียนไว้ว่า “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความสว่าง เรา ก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ซึ่งชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบ้า เราก็หลอกตัวเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย” (1 约翰 1:7-8) เราไม่สามารถพูดได้มากไปกว่านี้คือ พระคริสต์ปราศจากความบ้า และพระองค์ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา “ทรงเป็นพระปัญญา จากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เรารอดจากธรรม ทรงเป็นผู้ช่วยเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป” (1 โครินธ์ 1:30) การทรงช่วยเราให้บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องของปัจจุบัน เราอาจตระหนักร่วงพระโลหิตของพระคริสต์โดยช่วยเราจากความบ้าในอดีต แต่นั้นไม่มีประโยชน์ในปัจจุบัน เพราะเราต้องการชีวิตของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อการทรงช่วยนั้นจะยังคง

เหล่าที่มา
ของ

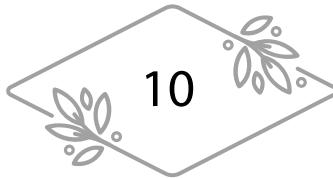
ดำเนินอยู่ ที่เรารอตนั้นก็รอดโดย “พระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:10)
 เพราะพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา (โคโลสสี 3:4)

พระเจทุนิแหล “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็มาจากพระเจ้า และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับ ฯพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า” (1 約翰 4:2-3 แปลจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบัน KJV) ให้สังเกตอีกรึว่าข้อพระคัมภีร์นี้เขียนในเชิงปัจจุบัน ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระองค์เคยเสด็จมาในเนื้อหนัง” แต่เขียนว่า “พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง” การที่จะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เคยเสด็จมาในเนื้อหนังนั้นก็ไม่พอที่จะช่วยให้เราได้รับความรอด แต่เราต้องยอมรับด้วยประสบการณ์ของเราว่า พระองค์ได้เสด็จมาดำรงอยู่ในเนื้อหนังของเรานะปัจจุบัน เราจึงจะเป็นคนที่ “มาจากพระเจ้า” ที่พระองค์เสด็จมา 2,000 ปีก่อนก็เพื่อสำแดงความจริงข้อนี้ พระองค์เคยเสด็จมาและพระองค์สามารถเสด็จมาอีก ถ้าเราปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์สามารถเสด็จมาในเนื้อหนังของเรา ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังเมื่อ 2,000 ปีก่อน

ส่วนหน้าที่ของเราก็คือถ้ายอมรับว่าเราเป็นคนบาป และไม่มีความดีใดๆ เลย ถ้าไม่ทำอย่างนี้ สักจะไม่ได้ดำรงอยู่ในเรา แต่ถ้ายอมรับแล้ว พระคริสต์ผู้เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอดโดยเฉพาะจะเข้ามาสถิตในใจ ดังนั้นสักจะจะดำรงอยู่ในเรารอย่างแน่นอน แล้วความสมบูรณ์แบบจะแสดงออกมาท่ามกลางความบกพร่อง และความสมบูรณ์พร้อมท่ามกลางความอ่อนแอก เพราะเราทุกคน “ได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสสี 2:10) พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์สามารถที่จะรับเราผู้ไร้ค่าและกระทำให้เรากลายเป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6)

อยู่ด้วยความเชื่อ

“พระเศษสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (โรม 11:36)

ชีวิตคริสเตียน

มีคนกล่าวไว้ว่า ‘ชีวิตคริสเตียนเปรียบเสมือนเด็กนักเรียนคัดลายมือตามแบบที่ปรากฏในตำรา โดยพยายามให้แต่ละบรรทัดดีกว่าบรรทัดก่อนๆ’

สรุปแล้วชีวิตคริสเตียนมีแค่นี้หรือ ไม่ใช่เลย ถ้ามีแค่เพียงเท่านี้ เราจะไม่มีความหวังอันใดเลย เพราะ ‘แบบที่ปรากฏในตำรา’ นั้นคือชีวิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่ง “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคลอสสี 2:9) ฉะนั้นจะไม่มีวันที่เราจะทำตามแบบชีวิตของพระองค์ได้สำเร็จ “‘พระความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา’ พระเจ้าตรัสดังนี้ ‘พระฟ้าสรรศ์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันได วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเรากลางสูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น’” (อิสยาห์ 55:8–9 TH1971) ถ้าเราจะเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์เหมือนเด็กนักเรียนที่คัดลอกบทเรียน และทำงานสำเร็จ เรายังคงต้องมีกำลังเท่ากับถุนภูพของพระเจ้า

ถ้าจะยกตัวอย่างให้ใกล้เคียงกับชีวิตคริสเตียนมากยิ่งขึ้น ก็คงเป็นครูที่ประคองมือนักเรียนคัดลายมือไปตามแบบ อย่างไรก็ตามตัวอย่างนี้ถึงจะใกล้เคียงความจริงขึ้นมาแต่ก็ยังไม่ใช่ความจริงอยู่ดี เพราะลายมือของเด็กที่ถูกมือครูควบคุมก็ไม่ใช่ของเด็กคนนั้น พระเจ้าไม่ได้ใช้เราเป็นเครื่องมือที่อๆ เมื่อมีครูที่บังคับมือนักเรียน แม้ว่าเราต้องยอมให้พระองค์

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทรงใช้เราเป็น “เครื่องใช้ในการขอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” ก็ตาม (โรม 6:13 TH1971)

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตของพระคริสต์ ไม่มากหรือน้อยไปกว่านั้น ถ้าครูว่างแบบให้นักเรียนคัดลอก แล้วถ่ายทอดให้เด็กนักเรียนมีทักษะ ความสามารถของครู จناการเขียนของเด็กนั้นไม่ใช่การลอกแบบ แต่เป็น ลายมือของครูโดยที่เด็กเขียนเอง นั่นคงเป็นตัวอย่างของชีวิตคริสเตียนที่ ถูกต้อง “ท่านจะอุดส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น … เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ ภายในพวกร่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามขอบ พระทัยของพระองค์” (腓ลippi 2:12–13) “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ใน ร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบตรของพระเจ้า ได้ ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

“ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์”
(1 ยอห์น 2:6) และพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไร พระคริสต์ **ตอบแทน** ว่า “พระบิดาผู้สักि�ตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10)
พระคริสต์ทรงว่างแบบให้เรา แต่แทนที่พระองค์จะทอดพระเนตรอยู่แต่ ใกล้ขณะที่เราพยายามทำตามพระองค์ พระองค์ทรงเข้ามาสักิตในใจ และ มาเป็นหนึ่งเดียวกับเรา จนชีวิตของพระองค์กลายเป็นชีวิตของเรา และ พระราชกิจของพระองค์มาเป็นการกระทำของเรา นี่แหลกคือ “ชีวิต—ชีวิต เนื้อ”
คริสเตียนของเรา

ใจที่เสื่อมธรรม

ถ้าเพื่อนคนหนึ่งพูดว่า เรามีจิตใจที่เสื่อมธรรม เรายังตกใจและรู้สึกชุ่นเคืองไม่น้อย หรือว่าถ้ามีคนประณามเราว่าเป็นคนชั่วชา ก็คงรับไม่ได้ เราคงรู้จักคนชั่วยุ่บ้าง หรืออย่างน้อยก็เคยอ่านข่าวหรือประวัติเกี่ยวกับคนชั่วชาสามัญ แน่ที่เดียวไม่มีใครอยากถูกนับรวมเข้ากับคนเหล่านั้น เพราะเราถือว่าตนเองอยู่ในจำพวก “คนดี” แม้จะไม่ได้ที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรที่จัดว่า “ชั่ว” ฉะนั้นถ้าครองใจกล่าวหาราเว่ามีจิตใจที่เสื่อมธรรมก็คงถือว่าเขาใส่ร้ายเรา

หรือว่าเป็นไปได้ที่ขอกล่าวหาหนึ่นมีมูลความจริง ให้ลองมาพิจารณา กันดู เพราะพระเจ้าได้พูดไว้แล้วนี่ **และเนื่องพระองค์ไม่เคยปรักปรำผู้ใด** แต่ทรงสำแดงความจริง **ชัดเจนแก่** กคน มีคำเขียนไว้ในหนังสือเยเรมีย์ ว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่อโลกเห็นอกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมธรรมอย่างร้าย ที่เดียว” (เยเรมีย์ 17:9) และจิตใจที่ว่านั้นเป็นจิตใจของคริสต์ความไม่ได้ ระบุไว้ แต่เป็นการกล่าวโดยรวม คือจิตใจของมนุษย์ทุกคน ทั้งของผู้อ่าน และผู้เขียนด้วย มิหนำซ้ำเยเรมีย์ไม่ได้กล่าวว่าจิตใจอาจจะกลายเป็นสิ่ง ล่อโลกหรือว่าอาจจะเสื่อมธรรมได้ แต่กล่าวว่าจิตใจของทุกคนอยู่ในสภาพ นั้นอยู่แล้ว ข้อนี้จึงหลอกเลี้ยงไม่ได้ พระเจ้าตรัสว่าจิตใจของเรา “เป็นตัว ล่อโลกเห็นอกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมธรรมอย่างร้ายที่เดียว” ไม่ว่าเรา

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะเป็นที่นับหน้าถือตาสักเพียงใดในสังคม ถ้าจิตใจอย่างมุขย์คงชีวิตของเราระดับสูง “เสื่อมธรรมอย่างร้ายที่เดียว” แล้วสาเหตุที่เราไม่ได้ ทรงนักถึงเรื่องนี้ ก็เนื่องจากว่า “จิตใจเป็นตัวล่อลงเห็นอกกว่าสิ่งใด” นั่นเอง มีการคิดผ่านซ่อนไว้ในใจ มีการล่วงประเวณี การลักขโมย การหมิ่นประมาท มีอาชญากรรมอันร้ายแรง ซึ่งถ้าลงมือกระทำการจริงๆ อาจเป็นเหตุให้ต้องถูกประหารชีวิตเลยที่เดียว มีบาปทุกอย่างซ่อนไว้ในใจ และทุกสิ่งที่เป็นการล่วงละเมิดพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าก็ล้วนแต่ซ่อนอยู่ในใจเข่นกัน เพราะพระเจ้าตรัสว่า “จิตใจฝ่ายเนื้อหันก็เป็นศัตรุของพระเจ้า” เพราะ “ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8:7¹)

พระบัญญัติส่วนไหนบ้างที่เนื้อหันไม่สามารถปฏิบัติตามได้ มีบางส่วนที่ปฏิบัติได้และบางส่วนที่ปฏิบัติไม่ได้อย่างนั้นหรือ คงไม่ใช่เข่นนั้นอย่างแน่นอน มีความเป็นไปได้ พิยง 2 ทาง (คือ 1) จิตใจสามารถปฏิบัติได้ทั้งหมด หรือ 2) จิตใจไม่สามารถปฏิบัติได้เลย ส่วนพระคัมภีร์ให้คำตอบในเรื่องนี้ว่า จิตใจฝ่ายเนื้อหัน “ไม่สามารถปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าได้” เพราะจิตใจฝ่ายเนื้อหันคือธรรมชาติที่เรารับมาโดยกำเนิด และเรายังคงมีธรรมชาตินี้อยู่ไม่ว่าเราจะมีทำแห่งหรือฐานะอะไรตามจนกว่าเราจะยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของเราด้วยถุทฐานุภาพแห่งพระคุณของพระองค์ จะนั้นทราบได้ที่จิตใจฝ่ายเนื้อหันยังคงครองชีวิตเราอยู่ เนื่องจากเป็นศัตรุกับพระบัญญัติสิบประการทุกข้อ เราไม่เพียงแต่เป็นศัตรุ **ดู** ระหว่างกัน แต่ก็ยังเป็นศัตรุ **กับ** ข้อที่ว่า “อย่าโลภ” อันเป็นบาปของ “คนดี” แต่ก็ยังเป็นศัตรุ **ของ** ข้อที่ว่า “อย่าช่ำค้น” และ “อย่าล่วงประเวณี” ถึงแม้เราอาจจะไม่รู้สึกว่ากำลังถูกผลักดันอยู่ภายใต้ทำบปอย่างร้ายแรง

1 ท่อนแรกแปลจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV ส่วนท่อนหลังจากฉบับ THSV

ก็ตาม แต่ด้วยจิตใจที่เป็นฝ่ายเนื้อหันหลังแล้ว เราเป็นศัตรุกับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าเราจะนับตัวเองว่าเป็น “คนดี” แต่มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในใจโดยที่เราไม่รู้ตัว มีกิริยาที่สถานการณ์ได้เผยแพร่ความชั่วในใจของเราออกมาย่างไม่คาดคิด เมื่อมีคนขัดใจ หรือมีเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น เราก็พูดหรือกระทำในสิ่งที่ทำให้ตัวเองเปลกลิ้งและอับอาย ไม่มีใครเริ่มต้นชีวิตด้วยความตั้งใจอย่างเป็นชาตกร คนเล่นซุ้ย หรือนักฉกชิงหรือถ้าหากในวัยเยาว์มีคนบอกล่วงหน้าว่า ‘สักวันหนึ่งเจ้าจะทำผิดอย่างร้ายแรง’ เขาคงรู้สึกหวาดหวั่นครั้นคram แม้ว่าเมื่อโตขึ้นเขาได้กระทำเช่นนั้นจริงๆ แต่ธรรมชาติของเขานั้นในวัยเยาว์ไม่ต่างอะไรกับเรา เพราะเชื้อของความบาปก็อยู่ในใจเป็นทุนอยู่แล้ว

เราไม่อาจปฏิเสธพระธรรมคำสอนของพระเจ้าได้ ถ้าการเป็นที่น่านับถือภายนอกเป็นตัวกำหนดความรอด ชาตานคงได้เบรี่ยบกว่าเราเป็นอย่างมาก เพราะมันเออยัง “ปลอมตัวเป็นทุตสวารค์แห่งความสว่าง” (2 โคринธ 11:14 TH1971) ซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ เราไม่สามารถแข่งขันกับชาตานในเรื่องภายนอกได้เลย พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นเราในสภาพที่เป็นอยู่จริง ส่วนเรา ถ้ามองตัวเองอย่างที่เป็นอยู่จริงได้ревเท่าไหร่ยิ่งดี เมื่อเรายอมรับว่าจิตใจเสื่อมทรามอย่างร้ายที่เดียว ก็จะเห็นว่าใจเก่าที่อยู่ฝ่ายเนื้อหันนั้นควรต้องถูกกำจัด แทนที่จะค่อยซ้อมแซมใจเก่าด้วยการทำบุญกุศล หวังให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เมื่อเห็นว่าใจเก่าซ้อมไม่ได้ เราควรพร้อมที่จะรับเอาจิตใจใหม่ที่พระเจ้าประทานให้ทุกคนที่มอบชีวิตทั้งหมดให้แก่พระองค์ และยินดีรับเอาพระเยซุสคริสต์เข้ามาในใจด้วยความเชื่อ เราจำเป็นจะต้องเลือกรห่วงใจเดิมของเราที่เสื่อมทรามกับใจที่ประเสริฐ ลงงานของพระเยซุส

ຈົງພັງແລະມື້ວິຕ

พระบัญญัติแปดในสิบข้อเริ่มต้นด้วยคำว่า “จะ” กรณีนี้ไม่ได้เป็นไปในแน่ลับ เพราะพระบัญญัติทุกข้อสรุปอยู่ใน 2 ข้อ ใหญ่ยังเป็นเชิงบางกว่า “จงรักของคุณผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน” และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มทธิว 22:37, 39)

บ่อຍครັ້ງທີ່ພຣະບັນຍຸຕີຂອງພຣະເຈົ້າຖຸມອງວ່າເປັນຂໍອປະກິບຕີທີ່ກຳຫັນດີ
ຂຶ້ນມາອ່າງໄຮກໝາກເກນ໌ ແທ້ຈົງແລ້ວພຣະບັນຍຸຕີມີຄວາມໜາຍຍິ່ງກວ້ານັ້ນ
ເພຣະມີຖຸທີ່ອໍານາຈທີ່ມາກກວ່າລ້ອຍຄຳທ່ວ່າໄປ ພຣະບັນຍຸຕີມີຖຸທີ່ອໍານາຈແໜ່ງ
ພຣະວັນນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ມີชືວີຕິນຕ້ວເອງ ພຣະຄຣິສຕໍຕຣສວ່າ “ລ້ອຍຄຳທີ່
ເຮັກລ່ວງກັບທ່ານເປັນວິຫຼຸງຄູານ ແລ້ມີເປັນຊືວີ” (ຢອທິນ 6:63 TNCV) ຂະນັ້ນ
ທຸກຄົນທີ່ຟັງພຣະວັນນະຂອງພຣະອອງຄົກົຮັບຊືວີ ເພຣະພຣະວັນນັ້ນເປັນ
ພຣະວິຫຼຸງຄູານແໜ່ງຊືວີ

ถุทฐานุภาพแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่ให้มีชีวิต แสดงออกในเรื่องการฟื้นจากความตายของลาซารัสกับลูกสาวของขุนนาง พระคริสต์ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เวลากำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต เพราะว่าพระนิศาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร

พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น ... เพราะใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระบุตรและจะก้าวออกมา” (约翰 5:25–29)

“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) “พระท่านเชื่อด้วยใจ” (โรม 10:10 NCV) ฉะนั้นการที่เราได้ยินได้ฟังด้วยความเชื่อก็เป็นการใส่พระวจนะของพระเจ้าไว้ในใจ “พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (ดู เอเฟซัส 3:17) เพราะพระวิญญาณของพระองค์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ การฟังด้วยความเชื่อจึงนำเอาชีวิตของพระคริสต์เข้ามาในใจ คือความชอบธรรมนั้นเอง

นี่เป็นการบันทึกพระบัญญัติของพระเจ้าไว้ในใจ เพราะเมื่อไม่เสสตักเตือนประชาชนให้ลือรักษาพระบัญญัติ ท่านกล่าวว่า “พระว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยกเกินไป และไม่ใกล้เกินไปด้วย ไม่ใช่อยู่บนสรรค์ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะขึ้นไปบนสรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่โพ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำตามได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11–14)

ในโรมบทที่ 10 ก่อนที่จะสรุปว่าความเชื่อเกิดจากการได้ยินพระวจนะอาจารย์เปาโลได้อ้างข้อความจากเฉลยธรรมบัญญัติข้างต้น และมีการพิสูจน์ว่า พระบัญญัติดังกล่าวหมายถึงพระคริสต์ เพราะพระองค์ทรงเป็นแก่นสารที่แท้จริงของพระบัญญัติที่ไม่เสสก่อวายถึง ดังที่เห็นได้จากข้อความของเปาโลที่สรุปว่า ถ้อยคำของไมเสสสื่อถึง “ความชอบธรรมที่มาโดยทางความเชื่อ” ยิ่งกว่านั้น ไมเสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอ

อยู่ด้วยความเชื่อ

อัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิต และความตาย พระพรและคำสาปแห่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่าน จงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ด้วยมี ความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ กระทำเช่นนั้นจะได้ชีวิตและความยืนนาน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19–20 TH1971)

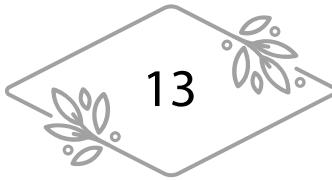
การถือรักษาพระบัญญัตินามาซึ่งชีวิต (ดู มัทธิว 19:17; วิวรณ์ 22:14 ฉบับ TKJV) ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของพระบัญญัติ และพระองค์สถิต ในใจด้วยความเชื่อในพระวจนะของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติเป็นความ ชอบธรรมอันแท้จริงของพระเจ้า และมีได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่เป็น ชีวิตจริงๆ และมีคุณธรรมที่จะให้ชีวิต ดาวิดกล่าวว่า “นี่คือการปลอบโยน ในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ ข้าพระองค์” (ส督ดี 119:50)

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเกิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นพระเจ้าเดียว พวກท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจและสینสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกรท่าน ในวันนี้อยู่ในใจของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4–6 TH1971) พระวจนะ ของพระเจ้าอยู่ในใจได้ก็โดยทางความเชื่อ แล้วความเชื่อมาจากไหน ก็ มาจากการได้ยิน สรุปว่าคนทั้งหลายในทุกวันนี้ที่ได้ยินพระบัญญัติของ พระเจ้าอย่างแท้จริงก็จะรับชีวิตจากพระบัญญัติเหล่านั้น เช่นเดียวกับใน ยุคสุดท้ายที่คนatyในหมู่ฝึกศพจะได้ยินพระสูรเสียงของพระเจ้าและจะ พื้นเข้ามา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “โอ ประชาชนของเราเอ่ย จงฟัง แล้วเราจะทักทวงเจ้า โอ อิสราเอลเอ่ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา จะไม่มีพระแบลกฯ ท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว” (ส督ดี 81:8–9 TKJV)

ถ้าประชารอิสราเอลเพียงแต่รับฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง พระองค์คงได้รับร้องความรอดของพวกเขา ตราบใดที่เขายังคงรับฟังพระองค์ พระองค์คงป้องกันพวกเขาจากการให้วรุปเคราะฟและความบ้าปุกอย่างฉนั้นเมื่อพระองค์ตรัสสั่งห้ามว่า “อย่า” ในพระบัญญัติ พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ให้เราทำในสิ่งที่ห้ามไว้เท่านั้น แต่ทรงสัญญาว่าเราจะไม่ทำในสิ่งนั้น ถ้าเพียงแต่เราฟังด้วยความเชื่อและเห็นพระองค์อยู่ในพระบัญญัติดังกล่าว

มีสิ่งหนึ่งที่เราไม่คุ้มมองข้าม คือความชอบธรรมที่เราับโดยการฟังพระวจนะด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ความชอบธรรมเฉยๆ แต่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าที่ขับเคลื่อนอยู่ ซึ่งเป็นความชอบธรรมประเภทเดียวกับพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้ายอมรับได้โดยไม่ให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อน ถ้าเราับฟังพระเจ้าเราก็ต้องรับฟังพระวจนะของพระองค์ และพระบัญญัติสิบประการคือพระวจนะที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘วันที่หนึ่งเป็นวันสะบตาโตของพระเจ้า’ แต่ตรัสว่า “วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบตาโตของพระเจ้าของเจ้า” (อพยพ 20:10 TH1971) เนื่องจากว่าพระองค์ไม่เคยตรัสสั่งให้อธิษฐานที่หนึ่งของสปดาห์ เรายังไม่อาจได้ยินคำนี้จากพระองค์ เพราะพระองค์ไม่เคยตรัส ฉะนั้นเราไม่อาจรับชีวิตหรือความชอบธรรมจากการอธิษฐานอาทิตย์ได้

“มนูษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมากจากพระโอมาห์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) “ไครมีหูก์ลงฟัง” (วีรวรรณ 2:7 TNCV) แต่ “ท่านหง້เหล่ายจะฟังอย่างไร ก็จะร่วงให้ดี” (ลูกา 8:18 TH1940)

พลังแห่งการให้อภัย

“นี่แหละ เขาทั้งหลายหาคนง่ายคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมหาพระองค์ เมื่อพระเยซูหอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกรเขางึงตรัสกับคนง่ายว่า ‘ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเกิด บ้าปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ เมื่อได้ยินดังนั้น พวกรธรรมารายบ้างคนคิดในใจว่า ‘คนนี้หมิ่นประมาทดพระเจ้า’ พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกรเขาก็งึมไว้ แต่เมื่อพวกรท่านจึงคิดการข้ออยู่ในใจ การที่พูดว่า “บ้าปต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเกิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบ้าปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่ายว่า ‘จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน’ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อผู้ชนเห็นดังนั้น พวกรเขาก็เกรงกลัว แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่นุษย์” (มัทธิว 9:2–8)

ป้อยครั้งผู้ที่เป็นคริสเตียนมักจะกล่าวว่า ‘ฉันเข้าใจและเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอภัยความผิดบาปของฉัน แต่หากที่จะเชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยฉันให้พ้นจากการทำบาปได้’ คนเหล่านั้นยังต้องเรียนรู้อะไรอีกมาก ถึงความหมายของการอภัยบาป จริงอยู่ที่พวกรเขามีสันติสุขในใจระดับหนึ่งเมื่อเชื่อว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปแล้ว แต่คนเหล่านั้นได้ปิดกันตัวเอง

จากพระพรอันมากมาย เพราะเข้าไม่ถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการให้อภัยนั้น

“การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกร่านจะได้เข้าร่วมพระเยซู เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (约翰 20:31) พวกรรมาจารย์ไม่เชื่อว่าพระเยซูสามารถอภัยความบาป ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงทรงรักษาคนอยู่ให้หายเพื่อพิสูจน์ถึงฤทธิานุภาพของพระองค์ที่สามารถยกความผิดบาปได้ การอศจรรย์ครั้งนี้เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของการอภัยบาป โดยเฉพาะพระเยซูตรัสแก่คนอยู่ว่า “จงลูกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” เพื่อเราจะได้รู้จักอำนาจของพระองค์ในการให้อภัย ฉะนั้นอำนาจที่ทรงสำแดงในการรักษาคนอยู่คนนั้นเป็นอำนาจเดียวกันกับที่พระองค์จะประทานแก่เราเมื่อพระองค์อภัยความผิดบาปของเรา

ให้สังเกตสิ่งนี้โดยเฉพาะ พระดำรัสของพระเยซูมีผลอย่างต่อเนื่อง คือ หลังจากที่พระองค์ตรัสออกไปแล้ว คนอยู่ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวร การอภัยบาปก็เป็นในลักษณะเดียวกัน หลายคนเข้าใจผิดคิดว่า หลังจากที่ทรงอภัยบาปให้เราแล้ว พระองค์ทรงเป็นฝ่ายที่เปลี่ยนแปลงไม่ใช่ตัวเรา รากบว่าการให้อภัยคือการยุติการถือโทษในที่สุด ซึ่งความจริงแล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษเรา พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่จะถือโทษโกรธแค้น และไม่ใช่ท่าทีของพระองค์ที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง แต่สภาพจิตใจของเราต่างหาก เพราะไม่มีความผิดหรือความบกพร่องอยู่ในพระองค์เลย ขอบธรรม ความผิดทั้งหมดอยู่ที่เรา ฉะนั้นพระองค์ทรงให้อภัยก็เพื่อเราจะได้มีความ

รู้สึกดี นเดียวกับพระองค์

เพื่อเป็นตัวอย่างของการอภัยบาป พระเยซูจึงตรัสแก่คนอยู่นั้นว่า “จงลูกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” คนอยู่เชื่อฟัง และลูกขึ้นตาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระองค์ตรัสสั่ง ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระดำรัสของพระเยซูทำให้ขาลูกขึ้นได้และหายดี

ฤทธิ์อำนาจที่รักษาเขาให้หายและเสริมเรี่ยวแรงให้เขานั้นก็คงอยู่กับเขาต่อไปตราบใดที่เขายังเชื่อ ผู้ประพันธ์เพลงสุดดีได้ยกตัวอย่างถึงกรณี เช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าได้เพียรรอดคอยพระเจ้า พระองค์ทรงเออนพระองค์ลงฟัง คำร้องทูลของข้าพเจ้า พระองค์ทรงชุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด อกใจจากเลนตาม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศีลา กระทำให้ย่างเท้า ของข้าพเจ้ามั่นคง” (สส. 40:1-2)

ชีวิตมีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าว กับพวกท่านมาจากการประวัติภูมานะและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) เมื่อเรารับพระวจนะเข้ามาในใจด้วยความเชื่อแล้วก็เท่ากับเป็นการนำพระวัตถุภูมานะ และชีวิตของพระเจ้าเข้ามาในใจด้วย ดังนั้นเมื่อเราได้ยินพระวจนะของพระองค์ตรัสว่า “ลูกอ่อนยิ่งซึ่งใจเกิด ปาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” จะรับ เอาด้วยความนอบน้อมในฐานะที่เป็นพระวจนะอันมีชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แล้วชีวิตใหม่จะบังเกิดขึ้นแก่เรา และเราจะเป็นคนใหม่ ฤทธิ์ อำนาจของพระเจ้าในการอภัยบาปคือสิ่งเดียวที่สามารถยกยั้งเราไม่ให้ ทำบาปได้ ถ้าเรายังทำบาปหลังจากที่ได้รับการอภัยแล้ว ก็เป็น เพราะเรา ไม่ได้ซาบซึ้งในพระพรอันใหญ่หลวงที่พระองค์ประทานแก่เราเมื่อทรงอภัย ความบาปของเรานั้น

ในเรื่องของชาญที่เป็นง่าย เราได้อ่านเกี่ยวกับคนคนหนึ่งที่ได้รับชีวิตใหม่ สภาพความเป็นคนง่อยของเขาก็อสังหารที่ค่อยๆ เสื่อมไปในแต่ละ วัน เขายังมีอนาคตไปครึ่งหนึ่งแล้ว แต่พระวจนะของพระคริสต์ทรงชูบชีวิต ใหม่ให้แก่เขา เมื่อชีวิตใหม่แผ่ซ่านเข้ามานิร่างกาย เขายังลุกขึ้นเดินไป นี่ เป็นตัวอย่างของชีวิตของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าซึ่งพระองค์

ประเทศไทยคนอื่นเมื่อเขารับเอาพระวจนะที่กล่าวว่า “บ้าปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” เมื่อนั้นเขาถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

นี่เป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนที่จะช่วยให้เราเข้าใจข้อความที่อาจารย์เปาโลเขียนว่า “ให้ท่านขอบพระคุณพระบิดาผู้ทรงทำให้พวกท่านสามารถมีส่วนในการดักของธรรมิกชนในความสว่าง พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืดและทรงย้ายเราเข้ามาไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราได้รับการได้รับการคือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โคโลสสี 1:12–14) มีอีก **สอง** ข้อความที่กล่าวถึงการทรงได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ในลักษณะเดียวกัน คือ 1 เปโตร 1:18–19 และวีรภณ 5:9

มีอีก **สอง** ประเด็นที่ควรสังเกตคือ เราได้รับการทรงได้โดยทางพระโลหิตของพระคริสต์ และการทรงได้เนื่องจากการอภัยความผิดด้วย ส่วนพระโลหิตนั้นคือชีวิต (ดู ปฐมกาล 9:4; วีรภณ 17:13–14) ฉะนั้นข้อความในพระธรรมโคโลสสี 1:14 จึงกล่าวว่า เราได้รับการทรงได้โดยผ่านทางชีวิตของพระคริสต์แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราได้คืนดีกับพระเจ้าผ่านการสื้นพระชนม์ของพระบุตรไม่ใช่หรือ ถูกแล้ว และข้อนี้ก็ไม่ต่างกัน พระคริสต์ “ประเทศไทยพระองค์เองแก่เรา เพื่อให้เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง” (ทิตัส 2:14) พระองค์ “ทรงสละพระองค์เองเพื่อบาปของเรา” (加拉太 1:4) เมื่อพระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรา นั้น พระองค์ทรงมอบชีวิตของพระองค์แก่เรา การที่พระโลหิตของพระองค์หลงให้หลักเพื่อให้เราได้รับชีวิตของพระองค์ คือความชอบธรรมของพระองค์นั้นเอง อันเป็นความชอบธรรมที่ครบบริบูรณ์ของพระเจ้า ฉะนั้นมีอะไรรับเอาชีวิตของพระเยซูเราจึงเป็น “คนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โคrinth 5:21) การรับชีวิตของพระคริสต์ด้วยการรับบัพติสมาเข้าสู่การตายของพระองค์ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้า เราจึง “สามสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

ตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง”
“ตามพระฉาخيของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (เอเฟซัส 4:24; โคลอสสี 3:10)

ต่อไปให้อ่านโรม 3:23–25 แล้วจะช่วยให้เราเข้าใจขัดเจนขึ้น “พระว่า ทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณ ให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงໄล่เขาให้ พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาໄล่บาปโดย พระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความ ชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรง ยกบาปที่ได้ทำไปเลวานน์”

เราทุกคนได้ทำบาป และชีวิตที่ผ่านมาทั้งหมดก็เป็นชีวิตแห่งความ บาป แม้แต่ความคิดในใจก็ชั่วร้าย (ดู มาระโก 7:21) และการที่มีจิตใจฝ่าย เนื้อหนังก็คือความตาย ฉะนั้นชีวิตแห่งความบาปที่เราดำเนินอยู่ในขณะนี้ จึงเป็นสภาพที่ตยาทั้งเป็น ถ้าเราไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจาก สภาพนี้แล้ว เราเก็บต้องพยายามไปตลอดกาล เราไม่สามารถรับความชอบธรรม จากพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ ฉะนั้น พระองค์ **No space** จึงเอามา ชอบธรรมของพระองค์มาสวมใส่ให้เราเมื่อเราเชื่อในพระองค์ พระองค์ ประทานความชอบธรรมจากคลังแห่งพระคุณของพระองค์ โดยไม่คิด มูลค่า พระองค์จึงให้เราเป็นคนชอบธรรมโดยผ่านพระวจนะ พระองค์ตรัส สั่งและความชอบธรรมของพระองค์จึงเข้ามาในตัวเราโดยผ่านความเชื่อ ของ我们在พระโลหิตของพระคริสต์ ด้วยว่าความชอบธรรมของพระเจ้า มีอยู่ในพระองค์ “พระว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรง อยู่ในพระกายของพระองค์” (โคลอสสี 2:9)

การที่พระเจ้าตรัสสั่งให้ความชอบธรรมของพระองค์บังเกิดในเรานั้น เป็นการยกความผิดบาปของเราไป พระเจ้าทรงยกชีวิตแห่งความบาป ของเรารอออกไปโดยการใส่ความชอบธรรมของพระองค์มาแทนที่ นี่คือ

ฤทธิ์อำนาจของการอภัยบ้าปอลเป็น “ฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้” (อีบру 7:16)

เมื่อเรารับเอาชีวิตของพระเจ้าโดยความเชื่อ ชีวิตคริสเตียนของเรา ก็เริ่มขึ้น และจะทำอย่างไรเพื่อให้ชีวิตนั้นดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ก็คือ กระทำเหมือนตอนเริ่มต้นนั้นเอง “เมื่อท่านได้รับพระเยซุคริสตเจ้าแล้ว ฉันได้ จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น” (โคโลสี 2:6 TH1971) เพราะว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เคล็ดลับในการดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการยึดถือชีวิตของพระคริสต์ที่เราได้รับจากพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอภัยความผิดบาปของเราระเจ้าทรงให้อภัย **ตัดคำว่าไม่** หากเราความบาปออกไป พระองค์ให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยการ **สวมใจสำคัญ** ตามที่พระเยซุทรงพระองค์ เราเคยเป็นฝ่ายกบฏ แต่พระเจ้าทรง **อาภารกบฏนั้น** ออกจากเรา ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์และให้เรามีความจริงก้าดีและการเชื่อฟัง

บางที่อาจเป็นการยกที่จะเข้าใจว่า เราสามารถรับเอาชีวิตจากพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เนื่องจากว่าเราต้องรับด้วยความเชื่อ และเป็นไปได้ที่จะสังสัยถึงความจริงในเรื่องนี้ คนง่ายผ่าน่าสงสารคนนั้นได้รับการ

เสริมกำลังเรียวแรงและชีวิตให้มากยิ่งกว่าเดิมที่สุด ความแรงที่เข้าได้รับนั้นเป็นความจริงใช่หรือไม่ เป็นความจริงแน่นอนที่ว่า “แต่ที่เรามีเข้าใจก็เพราะว่าเป็นประภูมิการณ์” “ความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้” (อเฟชส 3:19) แม้เรามิอาจเข้าใจ เเต่แก้ก็สามารถเชื่อและยอมรับได้ว่าเป็นจริง แล้วเราจะมีเวลาตลอดนี้ “แต่...” ศาสตร์ของศึกษาค้นคว้าถึงความมหัศจรรย์นี้ ให้อ่านเรื่องการรักษาคนง่ายหลายๆ รอบ และนำเรื่องนี้มาตรึกตรองจนกระทั่งนักถึงความจริงนั้น จะจำไว้ว่าการที่สิ่งเหล่านี้ได้รับการบันทึกไว้ก็ “เพื่อพากท่านจะได้เข็อว่าพระเยซุเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (约翰 20:31)

เอว่าไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ถ้าเอว่าเพียงแต่เชื่อว่างใจในพระวจนะของพระเจ้า นางคงไม่มีวันทำบาป ตั้งแต่แรก

แท้จริงแล้ว ทราบได้ที่เอวยังคงเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า นางก็ ทำบาปไม่ได้ ถ้าคิดให้ดีๆ ก็จะเห็นว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

เอว่าได้รับพระธรรมสั่งจากพระเจ้าไว้อย่างชัดเจนว่า “ผลของตนไม่มี แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17)

ชาตานอตตี้ยังด้วยวิทยาทศลป์ที่ฟังมีเหตุมีผลว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม่นั้นวันใด ตากอง พวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น และพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือ รู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:4-5)

ถ้าหากเราทุกคน ก็คงตอบว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น จะเป็นอย่างนั้นได้ แต่ในวันใด ก็จะต้องตายแน่” ผลไม้จากต้นนั้น พรองค์ตัวส่วนมาก ก็ยังคงผลไม้แบบเดิมๆ ไว้ด้วย แต่ในวันนั้น ถึงแม้ว่าจะเข้าใจแต่ฉัน ก็เช่น พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเข้าพระทัย ในสิ่งที่ท่านลงตัว รักสั่งไว้ ฉันจะวางใจในพระองค์และจะไม่ขัดพระบัญชา ด้วยการกินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้าม’ ถ้าเพียงแต่เอวารอฟื้นฟื้น นางคง ไม่มีวันทำบาป เพราะทราบได้ที่ยังเชื่อว่างใจอยู่ในนั้น ทำบ้าปีมีได้

ข้อนี้เป็นความจริงตลอดกาล ถ้าเอว่าได้เชื่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นางจะไม่มีวันทำงานเลย และทราบได้ที่ยังเชื่อ枉ในนั้น นางก็ทำงานไม่ได้ อดมก็เช่นกัน

นี่ยังเป็นความจริงจนทุกวันนี้ เช่นเดียวกับในสมัยอดัมกับเอว่า และก็เป็นความจริงสำหรับเราในวันนี้พ่อๆ กับที่เป็นความจริงสำหรับเอวานั้น

ในวันนี้ถ้าเราเชื่อ枉ใจในพระเจ้า เราจะไม่ทำงาน และทราบได้ที่ยังเชื่อพระเจ้าอยู่ เราจะทำงานไม่ได้ หลักการนี้เป็นหลักการนิรันดร์ เป็นความจริงสำหรับวันนี้พ่อๆ กับในสมัยปฐมกาล ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นแบบอย่างถึงเรื่องนี้ เมื่อครั้งพระองค์ทรงสภาพมนุษย์เหมือนอย่างเรา

แต่เราต้องเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่เสแสร้ง ไม่ใช่ว่าเชื่อพระวจนะแค่บางส่วนขณะที่ปฏิเสธบางส่วน หรือเชื่อพระสัญญาบางข้อแต่เคลื่อนแคลลงในบางข้อ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับการไม่เชื่อพระเจ้าเลย

เราต้องมีใจพร้อม ต้องเอาใจใส่ มีความทิวกรหายที่จะรู้จักพระวจนะของพระเจ้า เรา ก็จะได้เรียนรู้ถึงพระดำรัสของพระองค์อย่างถ้วนถี่ตามลำดับ ซึ่งแน่นอน ถ้าหากเราเลือกทำงานมากกว่าที่จะค้นคว้าพระวจนะของพระองค์และเชื่อ枉ใจในพระวจนะนั้นเพื่อจะไม่ทำงาน ก็ไม่มีอำนาจได้ในจักรวาลที่จะกีดกันเราจากการทำงานได้ แต่ถ้าเราเกลียดซังความบ้าป่าและยอมตายแทนที่จะทำงานปอก พระวจนะของพระเจ้าจะเป็นสิ่งประเสริฐสำหรับเรา เราจะค้นคว้าและอ่านด้วยความปลาบปลื้มยินดีเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสสอนไว้ จะมีความทิวกรหายและจะน้อมรับเอาระวจนะของพระองค์เพื่อจะได้มีทำงาน

“ข้าพระองค์ได้ระวังตนให้พ้นจากวิถีทางของคนใจเหี้ยมโดยอาศัยพระวจนะจากพระโอซูร์ของพระองค์” (สคุดี 17:4 TNCV)

อยู่ด้วยความเชื่อ

“เมื่อพบระวังของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์กินเสีย พระวังนจะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” (เย雷米耶 15:16)

“จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า”
(2 ทิโมธี 2:15 NKJV)

“จงให้พระวังนจะของพระคริสต์อยู่ในพวกรห่านอย่างบริบูรณ์”
(โคโลสสี 3:16) [Change version to TNCV](#)

“ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระธรรมรัสรของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้า-พระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สกุดี 119:11)

แน่ที่เดียว ด้วยพระวังนจะนี้แหล่งที่เราจะได้รับ “การคุ้มครองโดยถูกทรีเดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด ซึ่ง” บัดนี้พร้อมแล้วที่จะ “ปราภูในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1:5)

เปลี่ยนเป็นคนละคน

เมื่อคำนึงถึงเรื่องที่จะได้รับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้รู้สึกถึงการประเล้าประโลมใจเป็นอย่างยิ่ง และก็ไม่แปลก เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “พระองค์ผู้ปลดปล่อย” (约翰 16:7 NKJV) แต่การปลดปล่อยมนั้นเห็นได้จากผลของมันตั้งตัวอย่างเหตุการณ์ที่ซาਮูเอลเจมซาอูลเป็นกษัตริย์หนีชนชาติอิสราเอล

“ท่านจะพบผู้เผยแพร่วจนะหมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปุชนียสถานสูงถือพินใหญ่ รำมนา ปี พิส เขากุ่ นำ นานมา กำลังเผยแพร่วจนะเรื่อยมา แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าจะมาสถิตกับท่านอย้อย่างมาก และท่านจะเผยแพร่วจนะกับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน” (1 ซามูเอล 10:5-6 TH1971)

ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจดียิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์ให้เป็นคนใหม่ คนเก่าเต็มไปด้วยความบาป เพราะเราอยู่ฝ่ายเนื้อหงส์โดยธรรมชาติ เราเคยทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย เพราะเรามีธรรมชาติของความบาป เมื่อรำลึกถึงบ้าปที่ได้กระทำการร้ายสักสะท้านใจ บอยครั้งที่เราต้องอับอายและใจหดหู่ เพราะหนักกว่าเรามีธรรมชาติแห่งความบาป ชาตานองก์หยิบยกเรื่องความบาปที่เราเคยทำมาข้ามเติมมันจึงมีอำนาจเหนือธรรมชาติที่เป็นบ้าปของเรามากยิ่งขึ้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่บัดนี้ข่าวประเสริฐมายังพากเราว่า เมื่อยومจำนำต่อพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงเปลี่ยนเราให้เป็นคนละคน “ให้สูงสวาพใหม่ ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) คนใหม่นี้จะแทนที่ “ตัวเก่าของพากท่านที่คู่กับการประพฤติแบบเดิม ซึ่งถูกตัณหาล่อลงทำให้พินาศไป” (เอเฟซัส 4:22) คนใหม่นี้ “กำลังได้รับการสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉาญาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (โโคโลสี 3:10) ซึ่งการสร้างใหม่นี้ก็เกิดขึ้น “ทุกๆ วัน” (2 โคrinอธ 4:16)

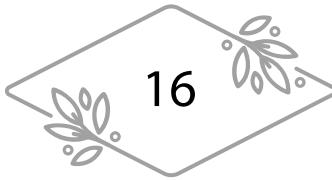
เมื่อยومจำนำ การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้น เมื่อยومจำนำอย่างต่อเนื่อง ก็จะได้รับการสร้างใหม่อย่างต่อเนื่อง และชาตานี้มาหาราด้วยกลอุบัยเดิมๆ มั่นมาก็ตาม เติมเรารถึงรายการความบ้าป้อนยาวเหยียดที่เราเคยกระทำ แต่มาครั้งนี้เราไม่สะทกสะท้าน เพราะเรารสามารถตอบมันได้ว่า ‘เจ้าเข้าใจผิดแล้ว คนเดิมที่เคยอยู่ที่นี่ และทำบ้าปากมายดังที่เจ้าว่านั้นเข้าได้ตายไปแล้ว และข้าไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเขาอีก ถ้าเจ้าจะมาคิดบัญชีกับเขา ข้าก็ไม่เกี่ยว’ ไม่มี “ความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษา” อีกต่อไปแล้ว (อีบру 10:27) เราจะไม่เข้าสู่การพิพากษา เพราะได้ “ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (约翰 5:24)

มารชาตานลองใช้การทดลองแบบเดิมๆ ด้วยสิ่งที่ยั่วยោ่่าย้ายเนื้อหนังแต่ก็ต้องแปลงใจเมื่อการทดลองเหล่านั้นไม่เป็นผล มันเคยหลอกกล่่อเราอย่างง่ายดาย แต่เมื่อเราเป็นคนใหม่แล้ว มันจึงแปลงใจที่ทดลองเราให้ทำบ้าปีม่สำเร็จ และเราก็ไม่ได้ถูกพิพากษาลงโทษ เพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ในพระวิญญาณ

คนใหม่คนนี้ไม่เคยทำบ้าฯ เพาะเจ้า “ได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) พระเจ้าทรงรักษาเขาให้คงสภาพใหม่นี้ได้ตลอดไป มีหลายครั้งที่เรารอياก

หนีตัวเองไปให้พ้น และบัดนี้ก็เป็นไปได้แล้ว พระวจนะของพระเจ้ามายัง เราร่ว่า จง “ปลดวิสัยมนุษย์เก่ากับพฤติกรรมของมนุษย์นั้น” (โโคโลสี 3:9) และด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะเรารู้ว่าสามารถปลดวิสัยมนุษย์เก่าันนี้ได้ ซึ่ง คนใหม่ที่ทำมาปั้นไม่ได้ เพราะถูกสร้างตามพระฉาหยาของพระเจ้า ส่วนหน้าที่ ของเรานั้นแต่ละวันก็คือการประกาศด้วยใจพร้อมกับอัครทูตเปาโลว่า

“โดยธรรมบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้ตัดขาดต่อธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเอง ไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิต ซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อ ในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เอง เพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19–20)

อิสระเมื่อนัก

พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ด้วยการอ่านข้อความต่อไปนี้จากพระธรรมอิสยาห์ขณะอยู่ที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจมิตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวากษา ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้วพระองค์ตรัสกับผู้ฟังทั้งหลายว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวກท่านได้ยินกับหูก็สำเร็จแล้วในวันนี้” (ลูกา 4:18–19, 21)

ข้อความในหนังสืออิสยาห์ที่พระเยซุทรงอ่านนั้นเขียนไว้ว่า “พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจมิข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ชอบชั่วร้าย กำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรื่องจำอกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง” (อิสยาห์ 61:1 TH1971)

ความหมายทั่วไปของคำศัพท์ภาษาอีบรูที่แปลว่า ‘เปิดเรื่องจำอก’ ในข้อนี้ คือ ‘การเปิดออก’ ซึ่งมีการนำคำนี้ไปใช้กับการเบิกตาของคนตาบอดและการเบิกหูของคนหูหนวก ฉะนั้นเมื่อพระเยซุทรงอ่านนั้น แทนที่จะอ่านตามภาษาอีบรูว่า “เปิดเรื่องจำ” พระองค์อ่านทั้งสองความหมาย

ว่า “คนตาบอดจะได้เห็นอีก” และคนที่ถูกบีบบังคับจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

ประเด็นหลักของขอนี้คือ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อมอบอิสรภาพให้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ซึ่งเป็นอิสรภาพที่ลึกซึ้งกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าใจ หากใครพิจารณาตรึกตรองถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดก็จะพบว่าคุ้มค่ากับเวลามาก

อิสยาห์ 61:1 กล่าวว่าพระคริสต์ทรงได้รับการเจ้มเพื่อ “ประกาศ อิสรภาพแก่บรรดาเชลย” คำว่าอิสรภาพในที่นี้มาจากศัพท์ภาษา希伯ຽที่หมายถึง “นกนางแอ่น” ถ้าแปรรูปเป็นคำกริยา ก็หมายถึง ‘การบินฉวัดเฉวียนเหมือนนกในอากาศ’ จึงไม่น่าแปลกใจที่คำนี้หมายถึง “เสรีภาพ” และ “อิสรภาพ”

สรุปว่า ตัวอย่างที่ใกล้เคียงที่สุดของคำว่าอิสรภาพตามความหมายของพระคัมภีร์ คือคนที่บินฉวัดเฉวียนอยู่ในอากาศ ภาษาอังกฤษมีสำนวนว่า “อิสระเหมือนนก” ซึ่งสื่อความหมายตรงกับอิสรภาพที่เราได้รับจากพระคริสต์ นี้เป็นเรื่องที่ประเสริฐ และน่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง

ความบาปเป็นพันธนาการที่ผูกมัดเราอยู่ พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (约翰 8:34) เราไม่เพียงแต่เป็นทาสแต่ยังถูกจำจงอีกด้วย อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์ได้จ้องจำกุกคนไว้ในบาป เพื่อพระสัญญาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้ที่เชื่อ ก่อนที่ความเชื่อมา นั้น เราถูกธรรมบัญญัติจ้องจำกไว้ ถูกกักบริเวณไว้จนความเชื่อจะปรากฏ” (加拉太 3:22–23) คนบาปทุกคนเป็นทาสที่ถูกจำจงด้วยกันและถูกเคี่ยวเขญให้ทำงานหนักด้วยกันทั้งสิ้น

บันปลายของความบาปคือความตาย (ดู ยากออบ 1:15) ฉะนั้นเราไม่เพียงแต่ถูกจำจงให้ตรากรตรำอยู่กับการประพฤติที่ไม่เกิดประโยชน์ แต่ก็ยังต้องกลัวความตายอยู่ตลอดเวลา พระคริสต์ทรงกอบกู้เราจากสิ่งเหล่า

อยู่ด้วยความเชื่อ

นี่ (ดู ฮีบู 2:14–15) “พระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินโลก เพื่อทรงฟังเสียงร้อง kraang ของเหลว เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ” (สดุดี 102:19–20 TH1971) พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าพระบุตรทรงทำให้พวกรท่านเป็นໄท ท่านก็เป็นໄทจริงๆ” (约翰 8:36)

“ท่านก็เป็นໄทจริงๆ” เมื่อคำนึงถึงอิสยาห์ 61:1 เล้า เรางชาบชี้ในอิสราภาพอ้ายบริสุทธิ์ที่เราได้รับนั้น ให้นึกภาพนกที่ถูกจับของไว้ในกรง มันเฝ้าอยู่ที่จังหวะอื่น แต่เมื่อกรงเหล็กของกันอยู่ แต่แล้ววันหนึ่งประตูกรงก็เปิดออก แม้กระทั่วนั้นจะเห็นประตูเปิดอยู่ แต่พระมันเคยผิดหวังมาครั้งแล้วครั้งเล่าจึงลังเลและพยายามอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงค่อยกระโดดไปที่ประตูกรงและพบว่า “เรื่องจำ” ของมันถูกเปิดออกแล้วจริงๆ มันสะท้านไปทั้งตัวด้วยความยินดี และก็การปักบินออกไปด้วยความปลาบปลื้ม ซึ่งผู้ที่ได้รับอิสราภาพหลังจากถูกคุมขังมานานแล้วเท่านั้นที่จะเข้าใจว่าการ “เป็นໄทจริงๆ” คือการได้เป็นอิสระเหมือนกันนั่นเอง

นี่คืออิสราภาพที่พระคริสต์ประทานให้เมื่อปลดปล่อยผู้ถูกจำจงในความบาป ผู้ประพันธ์สดุดีมีประสบการณ์ในเรื่องนี้จึงเขียนว่า “เรา呢 รอดไปได้ อย่างนกพันจากกับดักของพราวนก กับดักนกหัก และเรา呢 รอดไปได้” (สดุดี 124:7) นี่เป็นประสบการณ์ของทุกคนที่รับเอาระคริสต์อย่างแท้จริงโดยไม่มีเงื่อนไข

สิ่งที่ทำให้เราเป็นอิสระ เช่นนี้ก็คือความจริง หรือที่เรียกว่า ‘สัจจะ’ “พวกรท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นໄท” (约翰 8:32) พระคริสต์ทรงเป็นสัจจะ พระวจนะของพระองค์ก็เป็นความจริง “ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง” (สดุดี 119:142) “ข้าพระองค์จะเดินอย่างอิสระ เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์” (สดุดี 119:45) หรือถ้า

จะแปลตรงตัวว่าคือ ‘ข้าพระองค์จะเดินอยู่ในที่กว้าง เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์’ ข้อความนี้ตรงกับข้อที่ 96 ที่เขียนว่า “ข้าพระองค์เห็นขีดจำกัดของความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์ไร้ขีดจำกัด” พระบัญญัติของพระเจ้ากว้างใหญ่พอที่จะให้ทุกคนที่แสวงหาดำเนินตามได้ พระบัญญัตินี้เป็นความจริง และความจริงนั้นก็ให้อิสระ

“ธรรมบัญญัตินี้เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (โรม 7:14) พระบัญญัติคือธรรมชาติของพระเจ้า เพราะ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสามารถประกาศอิสระให้เก็บรداชาเฉลยแห่งความบาป ฉะนั้น เปาโลผู้ที่ “ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” (โรม 7:14) จึงเขียนว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่นทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัน แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฏของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฏแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:1–2 TKJV)

พระคริสต์ตรัสว่า “ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สุดดี 40:8) ส่วนพระธรรมสุภาษิต 4:23 ฉบับออมตรรรมร่วมสมัย เตือนเราว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนให้ลอกอกมาจากใจ” ฉะนั้นชีวิตของพระคริสต์จึงเป็นการแสดงออกถึงพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเราพยายามรักษาพระบัญญัติด้วยกำลังของตัวเอง เราเก็บลายเป็นทาสอยู่ดีไม่ต่างกับคนที่ใจละเมิดพระบัญญัตินั้น แต่ข้อแตกต่างที่ทางที่ทางนี้จะไม่เป็นทาสโดยใจสมัคร ส่วนคนที่ไม่จงใจละเมิดนั้น ก็เป็นทาสโดยไม่ตั้งใจ เรายังคงพยายามชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบแห่งพระบัญญัติอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ให้เราจับตามองอยู่ที่ชีวิตของพระองค์ เพราะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ในพระองค์นั้น “ธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นธรรมบัญญัติแห่ง เสรีภาพ” จึงปรากฏ (雅各书 1:25; ดู อีบรู 12:2) ธรรมบัญญัติที่จะของเรา ไว้ให้ความตายนเมื่อเราอยู่นอกพระคริสต์ กล้ายเป็นธรรมบัญญัติแห่ง ชีวิตและเสรีภาพเมื่อยู่ในพระองค์

เราได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วว่า “พระบัญญัติของพระองค์เรียก็ จำกัด” เพราะพระบัญญัตินั้นมีความกว้างใหญ่เท่ากับชีวิตอันไร้ขอบเขต ของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเราแสวงหาพระบัญญัติแล้ว เราจึง **ครอบคลุมอิสรภาพ** ได้ดำเนินชีวิตตามพระคำรับอันกว้างไกลของพระองค์ซึ่งครอบคลุมจักรวาล นี้คือ “เสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูกๆ ของพระเจ้า” (โรม 8:21) และ “พระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป” (1 யอห์น 5:3) ตรง กันข้าม เมื่อเรารับพระบัญญัติไว้ในฐานะที่เป็น “สัจธรรมที่อยู่ในพระเยซู” (เอเฟซัส 4:21) พระบัญญัติจึงเป็นชีวิตและเสรีภาพสำหรับเรา พระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งการเป็นทาสแก่เรา แต่ทรงเรียกให้เรา **รับอิสรภาพ** เดียวกันกับที่พระองค์ทรงมีนั้น เพราะเมื่อเราเชื่อพระวจนะของพระองค์ แล้ว เรา ก็เป็นลูกของพระองค์ “เป็นพยาทของพระเจ้า และเป็นพยาท ร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17)

มีแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถให้เรา **เข่นได้ ไม่มีมนุษย์ คนไหนที่จะให้ได้ และไม่มีอำนาจฝ่ายโลกที่ไหนจะพรางอิสรานั้นไปจาก** เราได้ เราได้พบว่าอิสรภาพนี้ไม่อาจรับได้ด้วยการเพียรพยายามรักษา ธรรมบัญญัติของพระเจ้า การอุตสาหพากเพียรอย่างสุดกำลังก็นำมาได้ แค่การเป็นทาส ฉะนั้นเมื่อมีอำนาจจารွ้ดแห่งไดอกกฎหมายบังคับให้ปฏิบัติ ในเรื่องศาสนา รัฐทำได้แค่ล่ามโซ่ให้คนเป็นทาส เพราะการออกกฎหมาย บังคับในเรื่องศาสนา หมายความว่าเป็นศาสนาที่เกิดขึ้นโดยกำลังของ มนุษย์ **เป็นอย่างไรก็ได้จะพยายามทำให้เป็นไปได้ แต่เป็นการ**

หากที่เป็นอิสรภาพ แต่เราไม่สามารถทำในสิ่งที่ถูกต้องได้นอกจากพระเจ้า ทรงกระทำการนั้นผ่านตัวเรา

อิสรภาพที่พระคริสต์ประทานให้แก่เรานั้น คืออิสรภาพแห่งจิต วิญญาณ คือเสรีภาพจากการเป็นทาสของความบาป สิ่งนี้สิ่งเดียวที่เป็นเสรีภาพทางศาสนาอย่างแท้จริง ไม่สามารถพูดได้จากที่ไหน นอกจากในคำสอนของพระเยซุสคริสต์ เมื่อเราได้รับเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว เรา ก็จะเป็นอิสรภาพแม้ว่าจะถูกคุณชั้นในเรื่องจำกัดตาม ทาสที่มีเสรีภาพของพระคริสต์ก็เป็นอิสรามากกว่านายผู้ค้ายาเสื่อม แม้ว่านายนั้นจะยังใหญ่ระดับผู้นำประเทศศักดิ์ tam มีครึบ้างที่ไม่ต้องการอิสรภาพที่เป็นมากกว่าแต่ในนาม

ถ้าเรายังเป็นทาสของความบาปยังมีกำหนดใจอีกหนึ่งคือ ถ้าจิตใจ ขอบขี้และสันหวังเพราะล้มเหลวทุกครั้งที่พยายามหนีให้พ้นการเป็นทาส เราเป็นอิสรภาพได้ ถ้าเพียงแต่รับอิสรานั้นไว้ ให้อ่านพระคำรับสัชของพระคริสต์ อีกครั้งหนึ่ง พระธรรมนี้ยังคงมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้

“พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ชอบหัวระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรื่องจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า” (อิสยาห์ 61:1)

ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพแล้ว ประตูรเรื่องจำถูกไขอกแล้ว เพียงแต่ให้เราเขื่อยเท่านั้น ก้าวออกไป และยังคงเขื่อยอย่างต่อเนื่อง ในวันนี้พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพให้แก่เรา พระองค์ทรงหักกับดักเสียแล้ว ทรงผลดีซึ่งตนของเรารอก (ดูสุดี 116:16) และตรัสแก่เราว่า พระองค์ทรงไขประตูนักโทษแล้ว เพื่อเราจะได้เดินออกไปสู่อิสรภาพ ถ้าเพียงแต่ดำเนินไปด้วยความเชื่อใน

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ ความเชื่อนั้นจะไปประตูออกให้เราเมื่อถูกคุณขังด้วยความบาป จงเชื่อในพระวจนะของพระองค์ และประกาศอุกมาว่า “ข้าพเจ้าเป็น อิสระโดยพระนามของพระเยซู” และยืนมั่นคงในเสรีภาพที่พระคริสต์ ประทานให้นั้นด้วยความเชื่อที่ nobnom กล่าวไว้ “แล้วเราจะรู้ซึ้งถึงพระพร ในพระสัญญาดังต่อไปนี้

“เขาทั้งหลายผู้รักอยู่พระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขายจะบินขึ้นด้วย ปีกเหมือนนกอินทร์ เขายจะวิ่งและไม่เหน็จเหนื่อย เขายจะเดินและไม่อ่อน เปลี้ย” (อิสยาห์ 40:31)

พระเยซูคริสต์องค์ ผู้ชอบธรรม

[Bring down](#)

“ถ้าผู้ใดทำบาป เรายังมีพระองค์ผู้гуลแก้ต่างต่อพระบิดาเพื่อเราทั้งหลาย
คือพระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม” (1 約翰 2:1 TNCV)

ในบรรดาชีวิตที่เคยอาศัยอยู่บนโลกในคริสต์ฯ มีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ “ไม่ได้ทรงทำบาปเลย” (1 เปโตร 2:2) มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เราสามารถพูดได้ว่า “ในพระองค์ไม่มีความอธรรม” (สกุดี 92:15) ทรงกล่าวถึงพระองค์เองว่า พระองค์ไม่มีบาป และที่กล่าวเช่นนี้ก็ไม่ใช่การโอ้อวดแต่อย่างใด เพราะพระองค์ทรงมีสภาพเดียวกับพระเจ้า “ในปฐมกาลพระว่าทรงด้วยอุ่น และพระว่าทรงอุ่นกับพระเจ้า และพระว่าทรงเป็นพระเจ้า” “พระว่าทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอุ่นท่ามกลางเรา” (约翰 1:1, 14) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปราภูอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ พระนามของพระองค์จึงเรียกว่า “อิมามนูเอล แปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา” (มัทธิว 1:23)

เพราะว่า “พระองค์ทรงปราภูเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป และไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” (1 約翰 3:5) “นี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ ‘พระเจ้าเป็นความชอบธรรมของเรา’” (เยเรมี 23:6 TH1971) ให้สังเกตว่า พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา ไม่ใช่เป็นตัวแทน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความชอบธรรมที่เราไม่มี บางคนสอนผิดเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อว่า พระเจ้าทรงถือว่าเราชอบธรรมทั้งที่เราไม่ได้ชอบธรรมจริงๆ แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราชอบธรรมจริงๆ โดยอาศัยความชอบธรรมของ

พระเยซูคริสต์

นับ **ก** ดูเหมือนจะ **มี** ศาสนามากขึ้นที่สอนว่า ในใจของคนเรามีความดีและความชั่วอยู่พอๆ กัน และความดีนั้นก็จะค่อยๆ ชนะความชั่ว จนสามารถชนะได้ทั้งหมดในที่สุด แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น หากแต่สอนว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) พระคริสต์ผู้ “ทรงทราบว่าอะไรอยู่ในตัวมนุษย์” (约翰 2:25) ยังตรัสว่า “พระที่อุ่นใจจากภายใน จากใจคนเราคือ ความคิดชั่ว การผิดศีลธรรมทางเพศ การลักขโมย การเข่นฆ่า การล่วงประเวณี ความโลภ การมุ่งร้าย การฉ้อฉล ราคะตัณหา ความอิจฉา การนินทาว่าร้าย ความหยิ่งจองหอง ความโฉดเฉลียว” (มาเราะโก 7:21-22 TNCV) นอกจากนั้นพระองค์ยังตรัสว่า “คนชั่วอย่าเอารสิ่งชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน” และสิ่งดีย่อมไม่เกิดมาจากแหล่งที่ไม่ดี (ลูกา 6:43, 45) ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ชัดว่า ไม่มีความดีใดๆ ที่จะเกิดจากใจของเรา เพราะ “ผู้ใดจะเอารสิ่งสะอาดออกมากจากสิ่งลิท尼ได้ ไม่มีสักคน” (โยบ 14:4)

พระเจ้าไม่ได้กล่าวว่าจะเอาความดีอกมาจากสิ่งที่ชั่ว และพระองค์จะไม่ทรงเรียกสิ่งที่ชั่วนั้นว่าดี สิ่งที่พระองค์จะทำคือ สร้างใจใหม่ขึ้นในตัวเรา เพื่อความดีจะได้เกิดจากจิตใจที่ดีนั้น “พระว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10)

เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระคริสต์จะสถิตอยู่ในใจของเราได้อย่างไร เพื่อความชอบธรรมจะหลังไหลอออกจากใจแทนความบาป ไม่ต่างกับที่เราไม่สามารถเข้าใจว่า เป็นไปได้อย่างไรที่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระว่าทะของ

พระเจ้าและดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่ง และทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้น จะมาบังเกิด เป็นมนุษย์อยู่ในโลกนี้ แต่ก็เป็นไปแล้ว และพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง ครั้งหนึ่งแล้วอย่างไร แน่นอนที่เดียว พระองค์สามารถเสด็จมาสถิตอยู่ใน เนื้อหนังของเราได้อย่างนั้น เช่นกัน และทุกคนที่ “ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์” ก็มาจากพระเจ้า (1 約翰 4:2)

“ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สถิตในความ สว่าง ... พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเรา ให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 约翰 1:7) “เราดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดย สิ่งที่มองเห็น” (2 โครินธ์ 5:7) เรารับเอาพระคริสต์โดยทางความเชื่อ และผู้ ที่รับเอาพระองค์นั้น พระองค์ประทานสิทธิอำนาจให้เป็นลูกของพระเจ้า (ดู 约翰 1:12) พระองค์จึงกำชับเราว่า “ในเมื่อพากห่านรับพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จะดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย” (โคลอส 2:6) นี่ แหล่งคือการดำเนินในความสว่าง

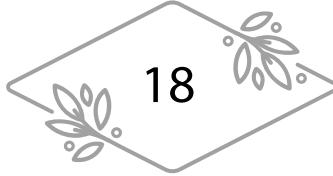
การหายใจและการรับประทานอาหารเป็นสิ่งที่ชุมเหลียงชีวิตให้ดำรง คงอยู่ ฉันได้กินนั้น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับการค้ำจุนด้วยความเชื่อ เราไม่สามารถกักกันลมหายใจของวันนี้ไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ แต่ต้องหายใจ ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ความเชื่อถูกเข่นเดียว กัน เราไม่สามารถกักกันมัน ไว้ใช้ในอนาคต แต่ต้องมีความเชื่อย่างไม่ขาดสาย เราจึงจะมีชีวิตฝ่ายจิต วิญญาณอย่างต่อเนื่องได้

เมื่อเราดำเนินในความสว่างด้วยความเชื่อแล้ว เราจะรับชีวิตจากพระ- เจ้าเข้ามาในจิตวิญญาณอย่างไม่ขาดสาย เพราะความสว่างคือชีวิต และ ชีวิตที่รับอยู่ตลอดนั้นจะชำระจิตวิญญาณจากความบาปอย่างต่อเนื่อง การชำระนั้นเป็นงานที่ไม่มีการทิ้งช่วง เพราะเราต้องการอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจะไม่มีวันที่เราจะพูดได้ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่มีบาป’ เพราะมีสิ่งเดียวที่จะ 优点ได้ นั่นคือ “พระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม”

อยู่ด้วยความเชื่อ

จากการเขื่อฟังของพระคริสต์ผู้เดียว คนจำนวนมากจึงได้เป็นคนชอบธรรม นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ พระองค์ผู้เดียวเขื่อฟัง แต่คนจำนวนมากได้กล้ายเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้า ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีใครถามเราว่า ‘คุณปราศจากความบาปหรือเปล่า’ เราตอบได้คำเดียวก cioè ‘ไม่ใช้ฉัน แต่พระคริสต์ต่างหาก’ ‘แล้วคุณรักษาพระบัญญัติให้ทั้งหมดไหม’ เราก็ตอบได้เพียงแต่ว่า ‘ไม่ใช้ฉัน แต่เป็นพระคริสต์’ ถึงแม้เราจะด่างพร้อยและเต็มไปด้วยความบาป แต่เรามี “ความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10)

“นำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์” (สตุดี 36:9) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ฉะนั้นนำพุแห่งชีวิตก็อยู่กับพระองค์ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” (อีบру 7:25) นำพุนี้จึงให้โลอยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับที่กล่าวถึงแม่น้ำแห่งชีวิตว่า “แม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิตอยู่ได้” (ເອເສເຄີຍລ 47:9) เช่นเดียวกันเมื่อชีวิตของพระคริสต์สมผัสชีวิตของครรภ์ชำรุดผันนั่นจากมลทินทั้งสิ้น ฉะนั้นเราจึงยอมรับว่าเราเป็นคนบาปที่ต้องการความช่วยเหลือ เราจึงพึงพาพระเยซูอย่างสิ้นเชิง พระองค์ “ทรงไม่มีบาป … เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โคrinth 5:21)

ขอบธรรมโดยความเชื่อ

change version to TNCV

“การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเชื่อมาจากการเจ้า ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเอง (ดู เอเฟซัส 2:8)
ฉะนั้นสิ่งใดที่ไม่ได้เกิดจากพระเจ้าก็เป็นบาป

สิ่งใดที่มาจากการเจ้าก็เป็นความชอบธรรม ความเชื่อคือของประทาน
จากการเจ้า และทุกอย่างที่มาจากการเชื่อจึงเป็นความชอบธรรม เช่น
เดียวกับทุกสิ่ง “ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น”

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เบิกทางแห่งความเชื่อ และทรงเป็นผู้ที่
ทำให้ความเชื่อของเรามบูรณ์ (ดู อีบรู 12:2) ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดย
ผ่านพระวจนะของพระเจ้า และเป็นไปตามที่พระวจนะกำหนด ด้วยว่า
“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะ
การประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) ที่ได้ที่ไม่มีพระวจนะ
ของพระเจ้า ที่นั่นก็ไม่อาจมีความเชื่อได้เลย

พระวจนะของพระเจ้ามีสาระแก่นสารและมีพลังมากที่สุดในจักรวาล
ทุกสิ่งล้วนแต่เกิดมาโดยพระวจนะนั้น และมีพลังเนรมิตในตัวพระวจนะ
เอง อย่างที่เขียนไว้ว่า “โดยพระวจนะของพระเจ้า พื้นสร้างก็ถูกสร้าง
ขึ้นมา กับบริหารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอหูของพระองค์” “พระ
พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็อุกมา” (สดุดี

อยู่ด้วยความเชื่อ

33:6, 9 TH1971) เมื่อโลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา และมีความมีดทึบปกคลุมอยู่ เหนือน้ำนั้น “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น’” (ปฐมกาล 1:3)

พระวจนะของพระเจ้ามีพลังให้เกิดผลในตัวเอง ซึ่งจะให้สำเร็จตาม น้ำพระทัยของพระองค์เมื่อเรายอมรับเอาในฐานะที่เป็นพระวจนะของ พระองค์จริงๆ “เมื่อท่านทึ้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่าน ได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความ เป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่ เชื่อ” (1 เ reksonika 2:13) ดังนั้น ความเชื่อที่แท้จริง คือการน้อมรับเอา พระวจนะของพระเจ้าเข้ามาในใจ เพื่อให้เกิดผลในชีวิต เป็นความเชื่อที่ จะนำให้เราเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง เพราะโดยการรับเอาพระวจนะ ของพระเจ้า พระองค์จะให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตของ เราดังที่เขียนไว้ในพระวจนะนั้น ตามพระคำรับสหของพระองค์ผู้ทรงเนรมิต สร้าง นี่คือกิจการแห่งความเชื่อ เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งมาโดย ความเชื่อ คือการกระทำที่ขอบธรรมนั้นเอง ฉะนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรง ทำการอยู่ภายในพวกรท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำ ตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13) เช่นนี้แหล พระอุปนิสัย คือ ความชอบธรรมของพระเจ้าจะปรากฏอยู่ในชีวิตของเรา เพื่อให้เราชนะ อำนาจแห่งความบาป และช่วยเราให้รอดพ้นด้วยความชอบธรรม

การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อล้วนๆ เป็นดังนี้แหล เป็นความ ชอบธรรมโดยไม่ได้อาศัยการประพฤติปฏิบูติ แล้วความเชื่ออันเป็นของ ประทานจากพระเจ้า ซึ่งมาโดยพระวจนะของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผลใน ตัวมันเองให้เรากระทำการกิจของพระเจ้า ความเชื่อนี้ไม่ต้องอาศัยการ ปฏิบูติอันประกอบเป็นด้วยบากของเรารเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ได้ เพราะโดยความเชื่อนี้เองเราจะกระทำสิ่งที่ดีงาม ความเชื่อจึงเพียง

พอที่จะเติมชีวิตให้เต็มเปี่ยมด้วยความดีของพระองค์ โดยไม่ต้องอาศัยการลงทุนลงแรงอันมีที่ติของเรา

ความเชื่อที่กล่าวมานี้ไม่ได้อาศัย ‘การทำดี’ ของเรา แต่ทรงกันข้ามความเชื่อก่อให้เกิด ‘การทำดี’ คือช่วยเราให้สามารถทำดีได้ พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ‘ความเชื่อร่วมกับการกระทำ’ หากแต่กล่าวว่า “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำ” “ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้นการเข้าสู่หนัตหรือไม่เข้าสู่หนัตไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก ” (กาลาเทีย 5:6) “ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจ” (ยกอบ 2:22 TKJV) “เรา . . . รำลึกถึงความเชื่อของท่านที่แสดงออกเป็นการกระทำ” “กิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิเดชของพระองค์ ” (1 เธสโลนิกา 1:3; 2 เธสโลนิกา 1:11) “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา ” (约翰 6:29) นี่คือความเชื่อในพระเจ้า พระคัมภีร์บางฉบับแปลว่าเป็น “ความเชื่อของพระเจ้า” ตามที่พระเยซูกำชับให้เรามี (ดู มาระゴ 11:22) ความเชื่อนี้ได้สำแดงออกในชีวิตของพระเยซู และโดยพระคุณแล้ว พระองค์พร้อมที่จะประทานแก่เราและคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วย

រកษาដំឡើយសំមិត្ត

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นที่สุดอย่างหนึ่งของพระเยซูอ่านได้จากข้อความสั้นๆ ในลูกา 5:12-13 ซึ่งเขียนไว้ว่า

“ต่อมากันจะที่พระเยซูประทับอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อรังเต็มทั้งตัว เมื่อเขานำพระเยซูก็ชบทนาลงถึงดิน ทูลอ้อนวอนพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้’ พระองค์จึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องเขาแล้วตรัสว่า ‘เราเต็มใจ จงหายสะอาดเลิด’ ทันใดนั้นโรคเรื้อรังของเขาก็หาย”

ในสมัยนั้นโรคเรื้อนเป็นโรคที่คนพากันกลัวและขยายตัวมากที่สุด คนโรคเรื้อนนั้นจึงถูกขับไล่ใส่ส่งไปจากสังคม และต้องแยกไปอยู่ต่างหาก แม้แต่จากครอบครัวของเขาร่อง อาการของโรคคือ ไข้ ลม ไปทั่วร่างกาย เป็นการตายอย่างช้าๆ จนสุดท้ายร่างกายที่บิดเบี้ยวและชีวิตที่เสนี้เข็ญ กจะบลงที่ความตาย

ไม่มีโรคไหนที่แสดงถึงการมีมลทินอันเป็นผลของความบ้าป่าเท่ากับโรคเรื้อรัง ยิ่งกว่านั้นสภาพของชายคนนี้ก็คล้ายๆ กับถ้อยคำของอิสยาห์ที่บรรยายลักษณะของประชาชนว่า “ศรีษะก็เจ็บไปหมด ใจก็อ่อนเปลี่ยนสิ้นตั้งแต่ผ่าเท้าถึงศรีษะไม่มีตรงไหนปกติเลย ล้วนแต่ฟกช้ำและเป็น

รอยเขียน ทั้งยังเป็นแพลเลือดไหล ไม่ได้เป็นอุบัติเหตุหรือพันไว้ หรือบรรเทาปวดด้วยน้ำมัน” (อิสยาห์ 1:5-6) ฉะนั้นในขณะที่ศึกษาเรื่องที่พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อรังนั้น เราจะได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระคำสอนของพระองค์ที่สั่งว่า “จงหายสะอาดเด็ด”

ประเด็นแรกคือคนโรคเรื้อรังมีความมั่นใจว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาเขาให้หาย เพราะเขาทุลพระองค์ว่า “ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” ประเด็นนี้สำคัญมาก มีน้อยคนนักที่เชื่อจริงๆ ว่าพระเยซูคริสต์สามารถช่วยเขาให้สะอาดจากความบาปได้ คนเหล่านี้ยอมรับอยู่ว่าพระองค์สามารถช่วยคนทั่วไปให้รอดจากความบาป คือพระองค์สามารถ “ช่วยคนทั่วไป” ไม่เชื่อว่า พระองค์สามารถช่วยเขาได้ด้วย ให้คนเหล่านี้ “ทราบเรียนถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์” ให้ฟังถ้อยคำของผู้เผยแพร่ว่าจะจะเยเรเมียที่กล่าวโดยการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยกเกิน” (เยเรเมีย 32:17 TH1971)

พระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยพระคำรับสั่ง ทรงสามารถกระทำทุกสิ่ง “พระเจ้าของเรารทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พ่อพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ” (ส督ติ 115:3) “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิต และต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า” (2 เปโตร 1:3) “พระเจตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (อีบру 7:25) พระคริสต์ทรงรับอำนาจ “เนื่องมนุษย์ทั้งสิ้น” (约翰 17:2)

คนโรคเรื้อรังมั่นใจในฤทธิ์อำนาจอันเหลือล้นของพระเยซู แต่ก็ไม่แน่ใจว่าพระองค์จะยอมรักษาเขาให้หายหรือไม่ เขาจึงทูลว่า “ขอเพียงแต่

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์เตือนพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” แต่เราไม่ต้องมาหาพระองค์ด้วยความกล้าๆ กลัวๆ เมื่อคนโรคเรื้อรังนี้ เพราะเราแน่ใจได้เลยว่า พระองค์ทรงสามารถช่วยเราได้ นอกจากนั้นพระองค์ได้ทรงให้ตัวอย่างมากmanyว่า พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะช่วยเราด้วย เช่นในกาลาเที่ย 1:4 ที่เขียนไว้ว่า “พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพื่อบาปของเราร เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราร” ยิ่งไปกว่านั้น 1 เรศโลนิกา 4:3 ยังยืนยันว่า “พระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านได้รับการช่วยให้บริสุทธิ์” (TNCV)

ฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้ามีอยู่ครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ (ดู 1 โครินธ 1:24) ทุกสิ่งในพื้นที่สวรรค์และแผ่นดินโลก “ถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (โคโลสี 1:16–17) อัครทูตเปาโลจึงกล่าวว่า “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้น พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้น หรือ” (โรม 8:32) พระเจ้าประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อช่วยเราให้พ้นจากความบาป เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์พอพระทัยในการทรงช่วยนั้น

“ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านหังห้อยที่วางใจในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และนี่เป็นความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟังเมื่อเราทูลขอสิ่งใด เรายังรู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” (1 約翰 5:13–15) ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถ “เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (สีบูร 4:16) โดย恐怖หนักว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์

และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงช่วยเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 โยหัน 1:9)

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่โดดเด่นที่สุดในเรื่องนี้ คือพระเยซูทรงยืนพระหัตถ์อกรแตะต้องคนโรคเรื้อรังนั้น ทว่าทั้งแผ่นดินไม่มีใครสักคนเดียวที่จะยอมเข้าใกล้คนโรคเรื้อรัง อย่า่าว่าแต่สัมผัสเลย แต่พระเยซูทรง “ยืนพระหัตถ์แตะต้องเขา” และด้วยการสัมผัสนั้นโรครายจึงหายเป็นปลิดทิ้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า พระเยซูทรงแตะต้องหลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย เมื่อแม่ยาของเปโตรล้มป่วยด้วยพิษไข้ พระเยซู “ทรงสัมผัสมือนาง ไข้หาย” (มัทธิว 8:15) ในคืนเดียวกันนั้น “คริสต์มีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ wang พระหัตถ์ถูกต้องเข้าทุกคนให้หายจากโรค” (ลูกา 4:40) ในภูมิลำเนาของพระองค์เอง ชาวเมืองไม่เชื่อในพระองค์ ฉะนั้น “พระองค์ทรงทำการอศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ว่างพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค” (มาระゴ 6:5)

มัทธิวกล่าวว่า การรักษาให้หายในครั้งนั้นเป็นไป “เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า ‘ท่านแบกความเจ็บไข้ของเรารา และขอบโรคของเราไป’” (มัทธิว 8:17) เรายรู้ว่า “มีฤทธิ์เดชช้านอกจากพระองค์ และรักษา” คนทั้งหลายที่พากันห้อมล้อมอยู่นั้นด้วยหวังที่จะสัมผัสพระองค์ (ลูกา 6:19) ที่พระองค์ทรงแบกความเจ็บไข้ของเรานั้นมีความหมายว่า เมื่อพระองค์ทรงรักษาผู้ใด พระองค์ทรงรับเอาโรคภัยไข้เจ็บของผู้นั้นมาไว้ที่พระองค์เอง และประทานฤทธิ์เดชในการรักษาเข้าไปแทนที่

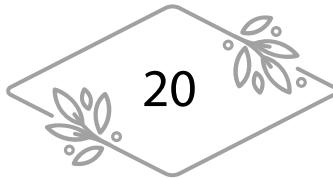
บัดนี้เราได้รับการอนุญาตว่า ถึงแม้พระเยซูได้ “เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์” แล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงหยุดที่จะเมตตาพากเรา เพราะพระองค์ทรง “สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอกของเรา” (อีบру 4:14, 15) พระองค์ทรงเมตตาสัสงสาร “เพราะพระองค์เองทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรง

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (สุดี 103:14) ถึงแม้ว่าเราจะเสื่อมโทรมไปด้วยความบาป แต่พระเยซูไม่ทรงรังเกียจ หรืออย่างที่จะติดสนิทกับเราเพื่อช่วยเหลือเรา ดีกัน

ผู้เผยแพร่วัฒนธรรมอิสยาห์กล่าวถึงการดำเนินการของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลในสมัยโบราณว่า “พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเข้า” (อิสยาห์ 63:9) ทุกวันนี้ก็เช่นกัน นกอินทร์พยุงลูกไว้ด้วยปีกของมันฉันใด พระองค์ทรงอุ้มชูเราไว้ ทั้งทรงแบกເเอกสารความบาปและความเสร้าของเรามาไปฉันนั้น พระองค์ทรงรับมันไว้ในพระองค์ ความบาปและความเสร้าของเรางึงถูกกลืนหายไปโดยวิธีการเดียวกันนี้ที่พระองค์จะทรง “กลืนความตายด้วยการมีชัย” ในที่สุด (อิสยาห์ 25:8 NKJV)

พระคริสต์ทรงรับເเอกสารบาปแห่ง เพื่อพระพรจะได้มารถึงพวกเรา (ดูกาลาเทีย 3:13-14) “พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บ้าปพระเท็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินอส 5:21 TH1971) พระองค์ทรงทนต่อความตายอันเป็นส่วนของเรา เพื่อเราจะได้ส่วนในชีวิตของพระองค์ การแลกเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นเมื่อเรามาสัมผัสพระองค์ด้วยการสารภาพว่า “พระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (1 約翰 4:2 TNCV) ถ้าเราเปรียบพระองค์เสมือนความงามหลักหน้า หรือมองเรื่องความเชื่อในพระองค์ว่าเป็นเพียงแต่ทฤษฎีเท่านั้น รากจะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ แต่เมื่อเราทราบหนักกว่า พระองค์ทรงทราบส่วนอันสำคัญของเรา และทรงรับເเอกสารความผิดบาปของเรานั้น เราก็จะขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

ฤทธานุภาพของ พระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่นานนักก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ได้ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “พวกรหันจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และหันทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นسامารเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

พระสัญญานี้มาถึงพวกราในปัจจุบัน เมื่อันๆ กับผู้ที่ได้ยินพระสรเสียงของพระองค์ในสมัยก่อนนั้น เพราะเมื่อเรารู้จักราชองค์ เรายังต้องเป็นพยานเพื่อพระองค์ และนอกเหนือจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราจะทำอะไรไม่ได้เลย พระเจ้า ทรงเหยียบเท้าบนพระเศษและยืนดีรับเจ้าเชื่อใจทักษิณ พระวิญญาณนั้น เพื่อที่จะรับพระวิญญาณนั้น

ขออวยพระสัญญาที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า “พวกรหันจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน” แต่คำตามมีอยู่ว่า เราจะรับฤทธานุภาพนี้ได้อย่างไร เราควรคาดหวังและอธิษฐานขอสิ่งใด คำตอบที่พอจะสรุปได้คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์คงไม่ได้เสด็จมาในรูป

อยู่ด้วยความเชื่อ

แบบหรือวิธีการที่เราคาดไว้ เพราะความคิดและถุทฐานุภาพของพระเจ้าไม่ได้เป็นไปตามความคิดของเรา

พระจนะของพระเจ้ามายังเอลียาห์ในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่ท่านหนึ่งพระนางเยเซเบลนั้น ตรัสว่า “จะออกไปยืนต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าบนภูเขา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะเสด็จผ่าน” แล้วมีลมพายุกล้ามัด ประทบภูเขาย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นเสียงๆ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในลมนั้น หลังพายุก็เกิดแผ่นดินไหว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในแผ่นดินไหวนั้น และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบอันอ่อนโยน เมื่อเอลียาห์ได้ยิน เขาเก็บเสื้อคลุมขึ้นปิดหน้า และออกไปยืนอยู่ตรงปากถ้ำ มีเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า ‘เอลียาห์เอ่ย เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่ ?’” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11–13 TNCV)

ถ้าพระคัมภีร์ไม่ได้เขียนอย่างเจาะจงว่า พระเจ้าไม่ได้อยู่ในลมหรือ ในแผ่นดินไหว เราคงคิดว่าพระองค์อยู่ในสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอน เป็นธรรมชาติที่คนเราจะคิดว่าต้องระดับพายุใต้ฟุนชั่นไปที่จะสามารถถึงถุทฐานุภาพของพระเจ้าได้ แต่จากประสบการณ์ของเอลียาห์เราพบว่า พระองค์ทรงสามารถถุทฐานุภาพโดยวิธีที่นุ่มนวล คือด้วย “เสียงอันแผ่วเบา” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:12 ฉบับ KJV) และพระองค์จะทรงสามารถแก่เราด้วยวิธีนี้ เช่นกัน

พระเจ้าตรัสกับเราว่า “จงนิ่งเสีย และรู้เกิดว่า เรายังคือพระเจ้า” (สุดดี 46:10) “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเรียบงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) เราจำเป็นต้องนี่ มีฉะนั้นเร จะไม่ได้ยินพระสรุเสียงที่ตรัสนามอย่างแผ่วเบา ที่จะเป็นทางเดียวที่เราจะได้ยินพระองค์ พระองค์สามารถเปล่งพระสรุเสียงที่มากอย่างน่าสะพรึงกลัว แต่เราจะไม่เข้าใจพระสรุเสียงที่ดังกังวนนั้น เพราะจะ

ทำให้ตกใจกลัว พระองค์จึงมาหาเราด้วยเสียงอันแผ่เบาเพื่อให้เราได้ฟัง และเข้าใจ ตามที่พระธรรมโดยเบียนถึงพระองค์ว่า “เราได้ยินถึงพระองค์ ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ผู้ใดจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของ พระองค์ได้” (เยอ 26:14)

พระเยซูประทับอยู่ในเรือที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวකสาวกของพระองค์ แล้ว “เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นชัดทั่วเรือ” พวකสาวกพากันกลัว ยิ่งนักจึงร้องขอให้พระองค์ทรงช่วย “พระองค์จึงทรงลูกขี้นห้ามลมและ ตรัสกับทะเลว่า ‘จงสงบเงียบ’ แล้วลมก็สงบ พายุก็เงียบสนิท” (มทธิว 8:24; มาเรตโภ 4:39) พระเยซูไม่ได้เปล่งพระสุรเสียงให้ดังกว่าเสียงพายุเพื่อให้ พายุสงบ มีแต่คนอ่อนแอก็มีปมด้อยเท่านั้นที่ตะเบ็งเสียงเมื่อออคำสั่ง เขายังเสียงดังเพื่อกลบเกลื่อนสภาพที่ขาดอำนาจ ส่วนคนที่รู้ว่าตนมีอำนาจ จริง เขายังออกคำสั่งด้วยเสียงราบเรียบ พระเยซูตรัสด้วยสิทธิอำนาจเสมอ (มาเรตโภ 1:22) และเมื่อทรงห้ามพายุพระองค์ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันแผ่เบา เมื่อตอนที่ตรัสกับเอลียาห์

พระสุรเสียงอันแผ่เวนานั้น เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสเมื่อสร้าง จักรวาล “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวาร ทั้งปวง กด้วยลมพระโอษฐ์ข ๗๖๘๙๐๗๗” (สุดุํ 33:6 TH1971) พระเจ้าไม่ จำเป็นที่จะต้องเปล่งพระสุรเสียง...^{ก้ม} เพื่อสร้างโลก ^{พล} แต่การก่อต่างๆ ขึ้นมา คำสั่งของแม่ทัพจะกระซิบก็ยังมีผลในการเคลื่อนที่ภูมิภาคฯ กับ การตะเบ็งเสียง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงครอบครองจักรวาลก็เช่นกัน ลม พระโอษฐ์ก็เพียงพอที่จะสร้างดวงดาวต่างๆ ได้ พระสุรเสียงอันแผ่เบา ที่ตรัสแก่เอลียาห์ เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่สร้างโลก และ “คำจุนสิ่ง ทั้งปวง” อัญในขณะนี้ (อีบูร 1:3)

ส่วนมากฤทธานุภาพของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นยังทำงานใน ธรรมชาติอย่างเงียบๆ และเราคงจะไม่รู้จักฤทธานุภาพนั้นจากผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่ปรากฏให้เห็น เช่น พลังแสงอาทิตย์ที่อุ่มน้ำขึ้นไปบนฟ้านับเป็นหมื่นๆ ลูกบาศก์ ^{ในรากไม้} ล้วส่งน้ำเหล่านั้นคืนสู่โลกในรูปของฝนและน้ำค้าง ทั้งลักษณะที่ขึ้นไป ^{ระบายน้ำ} และน้ำค้างที่ตกลงมาล้วนแล้วแต่ไม่ส่งเสียง เมื่อคนเราเปิดก็ออกเพื่อเติมน้ำในแก้วก็ยังดังกว่าการทำงานของวัสดุกรน้ำที่กล่าวมาเสียอีก พลังที่ปรากฏในกระบวนการการเติบโตของพืชก็เข่นกัน ซึ่งเกินความเข้าใจของมนุษย์ มันเจริญองค์งานโดยไม่มีเสียง ก้อนหินขนาดใหญ่ยังแตกร้าวได้ด้วยพลังของพืชใบอ่อนที่อกขึ้นมาในหิน แต่พลังนั้นไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ส่วนห้องฟ้าก็ประกาศพระสิริของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ด้วยการเป่าแต่ หรือการเคาระซึ่ง ^{ในราก} ภิกจของพระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก ผลแห่งพระราชกิจก็เป็นที่ประจักษ์ ^{แต่} ด้วยความสามารถทำให้ด้อยค่าลง

พระวจนะของพระเจ้าที่สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่ค้างจนสิ่งสารพัดให้คงอยู่ และที่อยู่เบื้องหลังกระบวนการต่างๆ ของธรรมชาติที่ยังดำเนินไป คือ “ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐ” ที่ได้ประกาศให้แก่เรา (กิจการ 15:7) ถ้อยคำเหล่านั้น “มาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63) พระวจนะของพระเจ้า “มีชีวิตและทรงพานุภาพ” (อิป рук 4:12) “ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสโลนิกา 2:13)

พระผู้ช่วยให้รอดทรงระบายลมพระโอษฐ์หนีอเหล่าสา瓦ก และตรัสว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลิด” (约翰 20:22) นี่คือลมพระโอษฐ์เดียวกันกับที่สร้างโลก และค้างจนดวงดาวทั้งปวง ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมีพลังในการสร้าง และนั่นคือพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นพอจะสรุปได้ว่า ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูทรงสัญญาให้เหล่าสา瓦กของพระองค์จะมาโดยทางพระวจนะทางเดียว

พระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระวจนะของพระองค์ และพระวจนะของพระองค์คือพระแสงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู เอเฟซัส 6:17) ฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตักเตือนให้โลกรู้แจ้งในความบ้าป (约翰 16:7-8)

โดยใช้ธรรมบัญญัติเป็นสื่อกลาง ส่วนธรรมบัญญัตินั้น “เป็นเรื่องฝ่ายจิต วิญญาณ” เพราะ “ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบางป” (โรม 10:10)

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา พระองค์ทรงให้เรารู้และรับความบากของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงยกເเอกสารความบากของเราอกไปด้วยถุทฐานุภาพ ของพระองค์ พระวิญญาณทรงตักเตือนเราให้รู้แจ้งในเรื่องความชอบธรรม ถ้าเราขัดขืนต่อการตักเตือนของพระองค์ เราจะไม่ได้รับถุทธิ์อำนวยจาก พระองค์ แต่เมื่อเรารับคำตักเตือนและปฏิบัติตาม พระวจนะของพระเจ้า จะดำเนิร่องอยู่กับเรา และชีวิตของเราจะได้รับการหล่อหลอมด้วยพระวจนะ นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงนำชีวิตของเรา เพราในขณะที่เรารับฟังและ ปฏิบัติตามการทรงเตือนนั้น พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ เราก (ดู สุภาษิต 1:23) และแน่นอนที่เดียวถุทฐานุภาพของพระวิญญาณ บริสุทธิ์จะปรากฏในชีวิตของเรา

ฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่า การที่จะขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่เรา ยังกุมความบากซึ่งพระวจนะของพระเจ้าห้ามเอาไว้ และไม่ฟังเสียงตัก เตือนนั้น ถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลาและเป็นการหมิ่นประมาทงานของพระ- วิญญาณซึ่งนำคนไปสู่ความจริงทั้งมวล ด้วยเหตุนี้ถ้าจะขออิชฐานของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องน้อมรับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้าโดยไม่มี เงื่อนไข แล้วพระเจ้าจะประทานพระวิญญาณแก่เราโดยไม่จำกัด พระองค์ จะไม่ประทานพระวิญญาณเพื่อความพึงพอใจของเรา แต่เพื่อให้เราเป็น พยานฝ่ายพระองค์ พระวิญญาณเสด็จมาเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้า เพื่อให้เราประกาศพระวจนะอันทรงพลังนั้นแก่ชาวโลกทั้งปวง

แต่กระบวนการทั้งหมดนี้จะเป็นไปโดยไม่มีการโ้ออวดหรือกระทำ เพื่อเอาหน้า แม้ว่าถุทฐานุภาพที่แสดงออกนั้นจะยิ่งใหญ่กว่าอำนาจใดๆ ที่คนทั้งหลายเคยพบเห็นก็ตาม พระเจ้าตรัสว่า “ถูกสิ ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่ง

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราเข็งชู ผู้เลือกสรรของเรางี้ซึ่งใจเราปีติยินดี เราเอาวิญญาณของเราใส่ไว้บนท่าน ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปยังบรรดาประชาชน ท่านจะไม่ร้องเสียงดังหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือทำให้เสียงของท่านได้ยินตามถนน “ไม้อ้อชาแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์” (อิสยาห์ 42:1-3) นี่ แหลกคือวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ จะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์ บรรดาประชาชนจะตกตะลึง เพราะพระองค์ทรงกระทำการด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันทรงมีความอ่อนโยน จนแม้แต่ “ไม้อ้อชาแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ” พระองค์ไม่ทรงประกอบการเหมือนพลังของพายุอันแรงกล้า แต่ทรงกระทำการย่างพลังแสงอาทิตย์และพลังของฟ้าที่จริงๆ เติบโต

ฉะนั้นฤทธิ์อำนาจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้นั้นคือพลังที่แสดงออกในธรรมชาติทั้งมวล คือพลังฤทธิ์เดชของพระวจนะของพระเจ้าซึ่งจะปรากฏในชีวิตของเราได้ก็ต่อเมื่อเราน้อมรับເเอกสารวจนะนั้นด้วยสิ้นสุดใจ พระเจ้าตรัสว่า “พระราเมล่อนฝันและทิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่นเว้นแต่ได้รับแผ่นดินโลก และทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ ทั้งให้เมล็ดพืชแก่ผู้ห่วนและอาหารแก่คนกิน ทำนองเดียวกัน คำของเราที่ออกจากการปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอยืนน้ำสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น” (อิสยาห์ 55:10-11) พระเจ้ายังเปรียบพระวิญญาณบริสุทธิ์กับน้ำ โดยตรัสว่า “เราจะเหวี่ยงน้ำของเรานบนเชื้อสายของเจ้า” (อิสยาห์ 44:3) ฝนที่ตกลงมาสู่แผ่นดินโลกมีพลังอำนาจเช่นไร ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราก็จะเป็นเช่นนั้น แต่เราจะยอมต่อพระองค์เพื่อจะรับพระพรเหล่านี้หรือไม่ แผ่นดินโลกบังเกิดผลขึ้นอย่างไร ให้ผลแห่งความชอบธรรมเกิดขึ้นในเรารอย่างนั้น

ถุทฐานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

(ดู อิสยาห์ 61:11) “พระราชนิรันดร์ที่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่า
พระองค์จะเสด็จมา และโปรดความชอบธรรมลงบนพวกราษฎร์ด้วยฝัน”
(โซเชีย 10:12 TNCV)

องค์ประกอบของ ข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐของพระเจ้าไม่ได้แค่คำหรือถูกปิดกันด้วยหลักข้อเชื่ออย่างที่หลายคนคิด เพราะข่าวประเสริฐครอบคลุมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ เราได้บังเกิดใหม่เนื่องด้วยข่าวประเสริฐ คือได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ ฉะนั้นทุกส่วนของชีวิตเราในฐานะที่เป็นคริสเตียนจึงเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับถ้อยเดชแห่งการทรงสร้าง

ด้วยเหตุนี้ อัครทูตเปาโลจึงเขียนถึงพี่น้องในคริสตจักรว่า “เมื่อพากท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อความพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โคринธ 10:31) และยังเขียนถึงพี่น้องในเมืองโคลสีว่า “เมื่อท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ว่าจะด้วยว่าจาหรือด้วยการประพฤติ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์ ... ไม่ว่าพากท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำต่อมนุษย์” (โคลสี 3:17, 23)

ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเกี่ยวข้องกับการกินดื่มของเรา และกิจกรรมทุกอย่างในชีวิตด้วย ไม่ว่าจะด้วยหน้าที่การงานหรือการบันเทิงก็ตาม ข่าว

ประเด็นที่ทำให้กิจกรรมทุกอย่างเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ โดยมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดภารกิจต่อไป

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ คือชีวิตของพระคริสต์ในเนื้อหนังของมนุษย์ หมายถึงพระคริสต์สถิตในเราเมื่อเรารับพระองค์เข้ามาในใจ เรื่องนี้ไม่ใช่ข้อจำกัดของชีวิต และไม่ได้เป็นการปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก เพราะพระเจ้าเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง และพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อประโยชน์และความสุขของเรา ข่าวสารเชิงลึกไม่ได้ปิดกั้นเราจากสิ่งเหล่านี้ แต่จากความบากบ่องทาง

ข่าวสารสอนให้เราใช้ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่างถูกต้อง และสอนความหมายด้านจิตวิญญาณของแต่ละอย่าง เพื่อเราจะได้เห็นพระองค์ผ่านทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และเพื่อให้เราได้รับชีวิต กำลัง และสันติสุข ที่พระองค์ประทานให้ ข่าวสารเชิงลึกได้ทำลายเส้นแบ่งระหว่างศาสนากับธุรกรรมงานลงอย่างสิ้นเชิง และให้การรับใช้พระเจ้าเป็นภารกิจของเรา ด้วยการสอนให้เรารับใช้พระองค์ในหน้าที่การงานทุกอย่าง เพื่อให้เราได้พบกับความสุขอย่างเหลือล้นเกินกว่าความสุขใดๆ ที่โลกนี้จะให้ได้

องค์พระผู้ช่วย

ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับสวรรค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะส่ง “องค์ผู้ช่วย” คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้เป็นตัวแทนท่ามกลางประชากรของพระองค์ ตลอดไป พระเยซูทรงสำเร็จพระราชกิจทุกอย่างในโลกนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเจมพระองค์ไว้ (ดู อิสยาห์ 61:1-3) ฉะนั้น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเราแล้ว พระเยซูทรงอยู่ด้วย พระธรรม คำสอน และพระราชกิจอันเปี่ยมด้วยความรักที่มาจากการคริสต์ ก็สืบต่อ ด้วยพระวิญญาณ

เมื่อพระเยซูทรงสัญญาที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ ตรัสว่า “เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่อง ความบ้าป ความชอบธรรม และการพิพากษา” (约翰 16:8) “ เพราะว่า ธรรมบัญญัตินี้ทำให้เรารู้จักบ้าป ” (โรม 3:20) แต่ว่า “ธรรมบัญญัตินี้ เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ” (โรม 7:14) และเป็นพระลักษณะของพระ- วิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัตินี้คือผลของ พระวิญญาณ ฉะนั้นออกจาก การดลใจของพระวิญญาณแล้ว การสำนึก ในความบ้าปไม่อาจเกิดขึ้นได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เรารู้แจ้งในความบ้าปในฐานะพระผู้ช่วย คือพระองค์ผู้ทรงชูใจเรานั้นเป็นผู้ที่ทำให้เรางานในความบ้าป มีน้อย

คนที่หยุดและคิดถึงพระเด็นนี้ อย่าลืมว่าไม่มีข้อไหนในพระคัมภีร์ที่เขียนว่าพระวิญญาณทรงกล่าวโทษความบาป มีข้อแตกต่างระหว่างการสะกิดใจให้สำนึกรักกับการกล่าวโทษ การสะกิดใจนั้นคือการเปิดเผยให้เราฟังแล้วในความบ้าปของตัวเอง แต่เราจะถูกกล่าวโทษหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับการตอบสนองหลังจากที่เราซึ่งในความบ้าปแล้ว เพราะว่า “หลักการพิพากษา มือย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่เมื่อนุษย์รักความมีมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขามาแล้ว” (约翰 3:19) การซึ่งแจ้งว่าเราเป็นคนบ้าป ไม่ใช่การกล่าวโทษ แต่การกล่าวโทษจะเกิดขึ้นกับคนที่ยึดถือความบ้าปเอาไว้หลังจากที่ได้รับการซึ่งแจ้งแล้วต่างหาก

ให้เราพิจารณาว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวที่ทำให้เราสำนึกรักในความบ้าปนั้น ทรงให้เราฟังแล้วในความชอบธรรมด้วย คือองค์ผู้ช่วยผู้ทรงชูเจ้าเสมอ พระองค์ไม่ได้ทรงพักภารกิจหนึ่งไว้ในขณะที่ทรงปฏิบัติภารกิจอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงทำให้เราสำนึกในบ้านี้ พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะซึ่งแจ้งให้เราฟังแล้วในความชอบธรรม อันได้แก่นั้น เมื่อพระองค์ทรงเตือนเรานางเรื่องความชอบธรรม พระองค์ก็ยังสะกิดใจเราให้สำนึกรักในความบ้าปอย่างไม่หยุดหย่อน พระองค์ทรงกระทำทั้งสองอย่างนี้ควบคู่กันไป ซึ่งเรื่องนี้จะชูเจ้าทุกคนที่รับไว้ พระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความบ้าป เพราะพระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความชอบธรรม แต่ขอให้เราพิจารณาและครุ่ครวญเรื่องนี้เพิ่มเติม

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นพระวิญญาณของพระบิดาและพระบุตร ฉะนั้นความชอบธรรมที่พระวิญญาณทรงสำแดงนั้นเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า จริงอยู่ที่เราจะไม่รู้จักความบ้าปและจะไม่ชาบชี้ถึงความเลวร้ายของมันถ้าเราไม่ได้พินิจพิจารณาถึงความชอบธรรม ธรรมบัญญัติไม่ใช่ความบ้าป หากแต่ทำให้เราฟังความบ้าป เนื่องจากธรรมบัญญัตินั้นเป็นบทสรุปที่อธิบายถึงความชอบธรรมของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า เราอาจจะมองเห็นความบาก แต่ถ้าเราไม่เคยเห็นสิ่งที่ต่างไปจากนั้น เราก็คงคิดว่าที่เป็นอยู่นั้นก็ถูกต้องดีแล้ว แม้ว่าเราจะรู้จักความถูกต้อง แต่ถ้าเราจ้องมองไปที่ความบากก็เป็นไปได้ที่จะสูญเสียความเข้าใจในเรื่องความถูกต้องนั้นไป ความบากจึงเป็นตัวล่อหลวงที่ร้ายกาจยิ่งนัก ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งประภูมิอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ก่อน เราจึงจะรู้ได้ว่าบากคือบาก อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาก” (โรม 7:7) อย่างนี้แหละพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนเราให้สำนึกรู้ในความบากโดยทรงสำแดงความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

เพราจะนั้น ข้อนี้ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ยิ่งเข้าใกล้พระเจ้ามากเท่าไหร่ เรายกจะเห็นพระองค์ชัดขึ้นมากเท่านั้น และจะยิ่งตระหนักในความบกพร่องของตนมากขึ้น แต่ด้วยการค้นหาตัวเอง แต่ด้วยการพนิชนิพัทธุจักร พึงพินิจไปที่พระบูชา อย่างเช่น ถ้าเราอยู่ใกล้ทางหรือภูเขาที่สูงตระหง่านและเปรียบเทียบตัวเองกับธรรมชาติที่พระองค์ทรงสร้าง ไม่จำเป็นต้องสำรวจใจหรือต้องมีคนบอก เราจะรู้สึกได้ว่าตัวเราเล็กน้อยขนาดไหน เมื่อมองพระหัตถ์กิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจะรู้ทันทีว่า ตัวเรานั้นช่างไม่มีอะไรเลย อย่างที่ผู้ประพันธ์สุดดีกล่าวไว้ว่า “เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบทขอของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา” (สดี 8:3-4)

(สดดี 84:11 TH1971) พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าฟ้าสวรรค์ “ความชอบธรรมของ
พระลักษณะนิสัยของพระองค์เที่ยหวง พะเบงหวงเป็นดวงอาทิตย์”

พระองค์เหมือนภูเขาสูงترะหง่าน ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง” (สตดิ 36:6) เมื่อมองไปที่ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง เรายังสืกิจว่าตัวเองเล็กนิดเดียว ในทำนองเดียวกัน เมื่อพิจารณาความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะรู้สึกถึงความขาดแคลนด้านจิตวิญญาณ ข่าวสารที่ปลอบโยนพลไฟร่องพระองค์ โดยเฉพาะช่วงเวลาที่พระองค์ใกล้จะเสด็จกลับมาคือ “ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า” (อิสยาห์ 40:9; ดู อิสยาห์ 11:1-9) หมายความว่าพระองค์ทรงประสังค์ให้เรามองไปที่ความชอบธรรมของพระองค์ เพื่อเราจะได้รู้ซึ้งว่าเราเองขาดความชอบธรรม นี้คือสิ่งที่จำเป็นในการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์

สิ่งที่กล่าวมาระบุแล้วข้างต้นพожะสรุปได้ว่า การสำนึกในความบาป ก็มาโดยการมองไปที่ความชอบธรรมของพระเจ้า และจะนำมาซึ่งสันติสุข ในใจ เพราะเราจะตระหนักได้ว่าเราขาดความชอบธรรม ก็ต่อเมื่อเราเห็นความชอบธรรมของพระเจ้า นอกจากนั้นพระองค์ประทานพระวิญญาณ บริสุทธิ์ที่ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปและความชอบธรรม พระคริสต์ตรัสว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่ง ให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อวยุ่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแล้วไม่เห็นและไม่รู้จักระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน” (约翰 14:16-17 TNCV)

เมื่อรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเตือนเราถึงความบาปด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว เรายก็จะได้รับความชอบธรรมที่มาพร้อมกับพระวิญญาณ ความรู้สึกขาดตกบกพร่องเป็นพระสัญญาอยู่ในที่ว่าเราจะได้รับในสิ่งที่ขาดเหลืออยู่นั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้สำนึกได้ว่า แท้จริงเราไม่มีความชอบธรรมเลย นี่คือการเตือนในเรื่องความบาป แต่ที่พระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปนั้นไม่ใช่เพื่อยั่วยันหรือซ้ำ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เติมให้เราห้อใจ แต่เพื่อให้รู้ว่าทุกสิ่งที่เราราดอยู่นั้นพระองค์ทรงมีอย่าง
ครบถ้วนบริบูรณ์ และเมื่อพระองค์ประทานความชอบธรรมให้ เราจึงรู้
ว่าเราเป็นคนบาป ฉะนั้นถ้าเพียงแต่เชื่อตามที่พระเจ้าตรัสไว้ทุกประการ
เราก็ไม่ต้องถูกกล่าวโทษแม้แต่ชั่วขณะเดียว เราจะรู้สึกถึงความขาดตก
บกพร่องอยู่เสมอ แต่ทุกครั้งที่พระองค์ทรงชี้แจงความบกพร่องในด้าน^{ใหม่} เรายังสรรเสริญพระองค์ได้ว่า ‘ขอบคุณพระองค์ที่ประทานสิ่งใหม่
แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอน้อมรับตามที่พระองค์ประทานนั้น’ เป็น^{ใหม่}
ความชื่นชมยินดีที่เรามีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

นี่คือความจริงที่พระเจ้าทรงสั่งสอนคนอิสราเอลในสมัยโบราณเมื่อ
ประทานพระบัญญัติของพระองค์จากภูเขาซีนาย และเป็นเรื่องเดียวกัน
กับที่พระองค์ทรงปราณາให้เราเรียนรู้ตลอดมา พระบัญญัติได้รับการตั้ง^{ไว้} “โดยมือของคนกลาง” (กาลาเทีย 3:19) คือพระคริสต์ เพระมีคนกลาง
“แต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) พระองค์ทรง
เป็นคนกลางเพระพระองค์ทรงนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า ความขัดแย้งมี
อยู่ว่า เราไม่ได้อยู่ภายใต้การบังคับของพระบัญญัติ แต่พระคริสต์ทรงให้
เราคืนดีกับพระเจ้าโดยการไส่พระบัญญัติของพระองค์ไว้ในจิตใจและใน
การนึกคิดของเรา ฉะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นคนกลางเพระพระองค์ทรง
เป็นสื่อกลางที่นำความชอบธรรมของพระเจ้ามาสู่เรา

พระเจ้าทรง托ยก้าวกระบวนการนี้เมื่อพระองค์ประทานพระบัญญัติ
ณ ภูเขาซีนาย ก่อนหน้านั้นคนอิสราเอลพากันล้มป่วยเพราขาดแคลนน้ำ
แล้วพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่วงหน้าประชาชนไป และนำพวก
ผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปกับเจ้า จงถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำในลั่นน้ำ
ไปด้วย นี่แน่นะ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่น บนศิลาที่ภูเขาโยเรบ จงตีศิลา
นั้น แล้วน้ำจะไหลออกมากให้ประชาชนดื่ม” (อพยพ 17:5–6) ฝ่ายโมเสสก็
กระทำตาม ประชาชนได้ดื่มจนชื่นใจ แต่พระคริสต์ทรงประทานน้ำนั้น

แก่พวกราชยาอย่างอัศจรรย์ คือน้ำหนึบจากพระองค์โดยตรง ต่อมาอัครทูต เปาโลจึงเขียนถึงเรื่องนี้ว่า “พวกราชยาได้รับจากพระศิลามิใช่ภูมิปัญญาที่ติดตามเข้าไป พระศิลามันนี้คือพระคริสต์” (1 โคrinth 10:4) ศิลามที่ประชาชนเห็น และที่ไม่แสดงตนนั้น เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์

ภูเขาโยเรบเรียกอีกชื่อหนึ่งก็คือภูเขาราชานายนั่นเอง ฉะนั้นพระเจ้าประทานพระบัญญัติบนภูเขاهแห่งเดียวกันกับที่พระองค์ได้ประทานน้ำให้ประชาชนดื่มเพื่อดับกระหาย ที่พระเจ้าเสด็จมาประทับบนภูเขานั้น ประชาชนได้สัมผัสพระองค์แล้ว ...บัญญัติของพระองค์โดยไม่ต้องผ่าน เงาสัญลักษณ์ คราวนั้นไม่มีโค อาจลากเข้าไปแตะต้องภูเขาราชานายโดยไม่ ตาย แต่ในขณะเดียวกัน น้ำซึ่งให้ชีวิตได้หลอกจากภูเขานี้ที่ต้องหามันนั้น น้ำเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่ทุกคนที่เชื่อ และน้ำหนึบจากพระคริสต์ (ดู ยอห์น 4:10, 13, 14; 7:37–39) พระเจ้าทรงสอนบทเรียนอันล้ำค่าผ่านเหตุการณ์ในครั้งนั้น แม้ว่าพระบัญญัติทำให้เรารู้จักความบ้าป่า และความบ้าป่าเป็นเหตุให้ต้องตาย แต่พระบัญญัติมาถึงเราโดยผ่านคนกลาง และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้พระบัญญัติ สัมฤทธิ์ผลในตัวเรา “พระราชนิรภัยของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซู-คริสต์ได้ทำให้ห่านพันจากภูเขางดงามและความตาย” (โรม 8:2) ด้วยเหตุนี้พระบัญญัติของพระเจ้าจึงเป็นชีวิตนิรันดร์

เรื่องนี้น่าอยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะในทันทีที่เราสำนึกในความบ้าป่า ก็มีความชอบธรรมปราက្បขึ้นเพื่อปกปิดความบ้าป่าทั้งมวลของเรา “ที่ได้มีบ้าป่ามากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่าเดิม” (โรม 5:20 TNCV) พระบัญญัติที่ทำให้เราสำนึกในความบ้าป่าเป็นพระบัญญัติฝ่ายจิตวิญญาณ และพระวิญญาณเป็นน้ำแห่งชีวิตที่ทรงประทานแก่ทุกคนที่จะรับไว้โดยไม่คิดมูลค่า มีสิ่งใดประเสริฐกว่าพระคุณของพระเจ้าอีกเล่า พระองค์ทรงเป็น “พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 1:3) ให้เราเข้ามาดื่มน้ำแห่งชีวิตอย่างต่อเนื่องเพื่อจะได้รับการเติมเต็มอยู่ตลอดเวลา

ข้าได้ยินพระสูตรเสียง

พระเยซูตรัสแก่ผู้กระหาย

งดื่มน้ำชีวิตอันมีมากมาย

ตักขึ้นมาดื่มโดยไม่ต้องเสียค่า

แล้วรับชีวิจากเราเต็มedly

ข้าเข้าเฝ้าพระเยซู

ดื่มน้ำประเสริฐชุบเลี้ยงชีวิ

ได้ดับกระหาย จิตใจเพื่องฟุ

ข้าจึงได้อยู่กับพระองค์สืบไป

ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต

พระวจนะของพระเจ้าที่มายังผู้เชื่อทุกคนกล่าวไว้ว่า “พากท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10) มีหลายคนสับสนกับคำว่าชีวิตที่ครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ว่าเป็นอย่างไรในเมื่อชีวิตคริสเตียนยังต้องมีการเจริญเติบโต เราต้องเติบโตในพระคุณอย่างต่อเนื่อง และต้องพัฒนาความรู้ในเรื่องของพระองค์ แต่มีหลาย คนเข้าใจผิดว่า เรื่องการเติบโตและความครบบริบูรณ์เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงพระชนมายุเพียง 12 พรรษา พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ “ทรงเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย เป็นที่ขอบต่อพระพักตร์พระเจ้า” (ลูกา 2:52) พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบแต่ยังเติบโตในพระคุณและความรู้ คือทรงดีพร้อมอยู่ตลอดทุกระยะเวลา เหมือนพืชที่มีความสมบูรณ์แบบในทุกขั้นตอนของการเจริญเติบโต เราขึ้นชั้นความสวยงามของตนไม่ที่ผลใบอ่อน มันมีความครบครันไว้ที่ติดตลอดระยะเวลาของการเติบโตไม่ว่าจะเป็นช่วงที่มีดอกตูม หรือช่วงที่ออกผลก็ตาม

พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ให้เราเติบโตจนครบบริบูรณ์ในพระคุณ แต่บอกให้เราเติบโตในพระคุณ ไม่ใช่พัฒนาเพื่อให้มีพระคุณมากขึ้น แต่เนื่องจากเราได้อยู่ในพระคุณแล้ว ก็ให้เราเจริญเติบโตในสติปัญญา นี่คือ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ในตัวเราเองไม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีความดีความชอบอะไรเลย แต่พระคริสต์เป็นของเรา และ “เราได้รับพระคุณซึ่งพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” (约翰 1:16) เราจึงได้รับพระคุณเพิ่มทวีจนเต็มล้านในชีวิตของเรา

ชีวิตในพระวจนะ

ชีวิตในพระวจนะคือชีวิตของพระเจ้า เพราะเป็นลมปราณของพระองค์ และลมปราณของพระองค์ก็คือชีวิต มีคำเขียนถึงชีวิตและฤทธิ์อำนาจ ในพระวจนะว่า “เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคุณยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แห่งทະถุกระทั้งแยกจิต และวิญญาณ หั้งข้อกระดูกและไข่ในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจด้วย” (อีบру 4:12) องค์พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสถึงพระวจนะของพระเจ้าว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (约翰 6:63 NKJV) ให้เราศึกษาดูว่า พระวจนะได้รับชีวิตมาจากที่ไหน

เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30 บรรยายถึงคำสาปแห่งที่จะตกสู่ผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและคำอวยพรสำหรับผู้ที่ปฏิบัติตาม ไม่เสสกำชับประชาชนให้ถือรักษาธรรมบัญญัติ พร้อมกับอธิบายถึงพระพรที่พระเจ้าจะประทานให้ถ้าเพียงแต่พวกรเขากลับใจจากการล่วงละเมิด แล้วโมเสสจึงกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยกเกินไป และไม่ใกล้เกินไปด้วย ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะขึ้นไปบนสวรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่โพenhะแล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ครจะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำตามได้” (เอเลียธรรมบัญญัติ 30:11–14)

ให้เราเปรียบเทียบข้อความในเอเลียธรรมบัญญัติที่ยกมา กับถ้อยคำของ อัครทูตเปาโลอย่างละเอียด ซึ่งเขียนไว้ว่า “แต่ความชอบธรรมที่มาทาง ความเชื่อว่าอย่างนี้ว่า ‘อย่านึกในใจของตัวว่า คริสต์เป็นสวรรค์’ (คือ จะเชิญพระคริสต์ลงมา) ‘หรือคริสต์ลงไปยังที่ลึก’ (คือจะเชิญพระคริสต์ ขึ้นมาจากความตาย) แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร ก็ว่า ‘ถ้อยคำนั้นอยู่ ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน’ (คือคำซึ่งก่อให้เกิด ความเชื่อที่เราทั้งหลายประการศอยู่นั้น) คือว่าถ้าท่านจะยอมรับด้วยปาก ของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้า ได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เพราะว่าการเชื่อ ด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความ รอด” (โรม 10:6–10)

ถ้าสังเกตให้ดีก็จะเห็นว่าข้อความที่สองนี้ เป็นการอ้างอิงจากข้อความ แรกโดยมีการเพิ่มข้อความในวงเล็บ ซึ่งเป็นการอธิบายโดยพระวิญญาณ บริสุทธิ์ถึงความหมายของคำว่า “พระบัญญัติ” ที่ไม่เสกล่าวถึงนั้น

ในหนังสือโรม พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยความหมายของโมเสส ในเอเลียธรรมบัญญัติบทที่ 30 ได้กระจ่างชัดขึ้น ให้เราสังเกตว่า การนำ พระบัญญัติลงมาจากสวรรค์ ก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้เด็จลงมา และการนำพระบัญญัติขึ้นมาจากที่ลึก ก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้เป็น ขึ้นจากความตาย

แสดงว่าพระบัญญัติทุกข้อ ธรรมบัญญัติทั้ง **๔๖** จำนวนห้าสิบ **เพิ่ม** มีความหมายอย่างเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ และอยู่เข้าใน ผิด เพราะไม่ ได้หมายความว่าพระคริสต์เป็นเพียงตัวอักษรและถ้อยคำที่เราอ่านอยู่ใน

พระคัมภีร์ คือถ้าเราอ่านพระคัมภีร์และพบแต่ถ้อยคำและเนื้อหาอย่างที่ปรากวอยู่ในหนังสือทั่วไป แสดงว่าเรายังอ่านไม่เจอพระวจนะที่แท้จริง พระวจนะที่แท้จริงไม่ใช่ตัวอักษรที่ปราศจากชีวิต แต่มีความหมายเท่ากับพระคริสต์ ถ้าเราอ่านเจอพระวจนะ เราจะพบพระคริสต์ และถ้าเรายังไม่พบพระคริสต์ แสดงว่าเรายังไม่ได้เจอพระวจนะของพระเจ้า

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) ในขณะเดียวกันท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นความเชื่อในพระวจนะอันมีชีวิตของพระเจ้าจะนำพระคริสต์เข้ามาในใจของเรา เพราะพระคริสต์คือชีวิตแห่งพระวจนะ

เรื่องนี้ยังปรากฏอยู่ในพระธรรมอหันบทที่ 6 ที่พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (โยหัน 6:63 TKJV) ในบทเดียวกันนี้พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” และ “เราเป็นอาหารสำรัจชีวิตซึ่งลงมาจากสรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา” และในอีกข้อหนึ่งตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นข้ามมาในวันสุดท้าย” (โยหัน 6:35, 51, 54) แล้วพระองค์ทรงเพิ่มเติมว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต ส่วนเนื้อหันไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (โยหัน 6:63 TKJV) นี่เป็นถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุดซึ่งสอนให้รู้ว่าการรับเอาพระวจนะด้วยความเชื่อ คือ การอัญเชิญพระคริสต์เข้ามาในใจ

มีทางเดียวที่จะได้รับพระคริสต์เข้ามาในใจอย่างแท้จริง นั่นก็คือการเชื่อว่างใจในพระวจนะของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ ซึ่งเปรียบเสมือนการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

กินเนื้อของพระองค์นั้นเอง ด้วยเหตุนี้การเชื่อด้วยใจจึงนำไปสู่ความชอบธรรม (ดู โรม 10:10) เพราะพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรม

ในบทนี้ข้าพเจ้าได้นำเสนอเรื่องชีวิตในพระวจนะอย่างผิวเผิน แต่คริสเตียนจะบรรยายให้สมกับความยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐได้ เราทำได้แต่ครั้งคราวๆ ตรึกตรอง และพิจารณาถ้อยคำอันเรียบง่ายในพระคัมภีร์ จนความจริงจุดประกายขึ้นในใจ พระคริสต์คือพระวจนะที่แท้จริง และชีวิตในพระวจนะคือชีวิตของพระองค์ นี่คือข้อหลักแห่งข่าวประเสริฐ เมื่อเรารับข้อนี้ด้วยความเชื่อ เราจึงจะซาบซึ้งถึงความหมายของประโยชน์ที่ว่า เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำที่อุกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

การงานของเนื้อหนัง

“การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโคrog การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การลือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยา กัน การฉุนเฉียวกัน การไฟสูง การทุ่มเลียงกัน การแตกกีกัน การอิจฉากัน การมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร เ และการอื่นๆ ในทำนองนี้”
(กาลาเทีย 5:19–21)

ฝ่ายเนื้อหนังของมนุษย์ไม่สามารถทำการดีอะไรได้เลย เพราะการงานของเนื้อหนังนั้นมีแต่ความบาป ถึงแม้จะพยายามทำดีอยู่บ่อยๆ แต่ผลก็เหมือนเดิม เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาปจนแยกกันไม่ออก เมื่อฝ่ายหนึ่งปราภู อีกฝ่ายหนึ่งก็ปราภูด้วย ทั้งสองร่วมเป็นร่วมตายกันเลยที่เดียว

ฝ่ายเนื้อหนังจะปฏิบัติงานทุกครั้งที่เราไม่มีความเชื่อ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ ก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) เมื่อเรามีความเชื่อพระเจ้าเป็นฝ่ายปฏิบัติการ แต่เมื่อใดที่ไม่มีความเชื่อ เนื้อหนังจะเป็นฝ่ายกระทำ และเนื้อหนังไม่อาจทำงานของพระเจ้าได้ เมื่อชาวiyakam พระผู้ช่วยให้รัก ค่าว่าจะทำอย่างไรถึงจะทำงานของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงตอบว่า “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (约翰 6:29) เรารับพระองค์เข้ามาในชีวิตด้วยความเชื่อ พระองค์จึงเป็นผู้กระทำ แล้วสิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

อย่าเข้าใจผิดว่าฝ่ายเนื้อหันของเราจะทำงานของพระเจ้าได้ โดยธรรมชาติแล้วเราไม่รู้จักงานของพระองค์ ความคิดและวิธีการของพระเจ้า ต่างกับของเราย่างสิ้นเชิง เราไม่รู้ว่าความชอบธรรมคืออะไร ฉะนั้นเราพยายามสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเองเหมือนคนiyิวในสมัยก่อน เราจึงพลาดจากความชอบธรรมของพระเจ้า เราอาจจะได้ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความชอบธรรมในสายตาของเราง แต่ถ้าเราพึ่งพาในสิ่งนั้น ในวันพิพากษาเราจะพบว่าเป็นการเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงเลยทีเดียว

การเป็นทาสของเนื้อหัน

เมื่อมีคนพยายามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหัน สิ่งที่ปรากฏมีแต่เช่นๆ วนแหวนจากการเป็นทาส เนื้อหันของเรานี้เป็นทาสของพระบัญญัติ เพราะ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บทบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถถอยได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV) ไม่มีความประดองระหว่างสองสิ่งนี้ “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหันขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหัน เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านหงษ์หลายจังไม่สามารถทำในสิ่งที่ท่านประธานาจฉาทำ” (กาลาเทีย 5:17) ตรงนี้แหล่ **ที่กรา** เป็นทาสปราภูต คือเราไม่สามารถทำในสิ่งที่เรารอ想像จะทำ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งไว้ ฝ่ายเนื้อหันของเราขัดแย้งกับพระบัญชาของพระเจ้า และไม่สามารถปrongองกันได้เลย

เมื่อเนื้อหันหยุดที่จะพยายามทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าเราจะรู้สึกเหมือนเป็นอิสระ ไม่ใช่พระเราน่าหลุดออกจาก การเป็นทาส แต่พระเราไม่รู้สึกถึงการเป็นทาสแล้วต่างหาก เมื่อใดที่พยายามก้าวเดิน เรายังสัมผัสถึงโซ่ตรวนที่ผูกมัดเราไว้ เมื่อนั่งลงโซ่ก็ไม่ได้หลุดไปไหน แค่ไม่รู้สึกพระไม่ได้ดื่นرنต่อต้าน ถ้าเราatabอดด้านจิตวิญญาณแล้วก็ไม่ยากที่จะคิดไปว่าตนไม่ได้เป็นทาสอีกแล้ว

เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาป และทุกครั้งที่พยาภยามเดินสวนทางกับความบาป โซ่แห่งความบาปกรี๊ดตัวไว้ และเราได้สำนึก **งค์ฯ** ปุ่นทาส แต่ถ้าเราหยุดที่จะเดินสวนทางกับความบาป เราจะไม่รู้สึกถึงใช่ที่เห็นนี้ยังรึเราไว้ และอาจจะเข้าใจผิดว่า เราได้รับอิสรภาพแล้ว และไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่นั่นไม่ใช่อิสรภาพที่แท้จริง หากแต่เป็นอิสรภาพที่ชาตานายบินยื่นให้ เพราะชาตานายบินถือปลายโซ่อยู่ และมันนำเราไปตามใจชอบของมัน ทราบได้ที่เดินตามที่มันต้องการ เราจะไม่รู้สึกถึงโซ่ที่ผูกเราไว้ ชาตานายบินให้ใช่ยิ่ง พอที่เราจะไม่อดอัดจนเกินไป แต่ทันทีที่เราพยาภยามออกห่างจากทางแห่งความบาปเพื่อมาเดินในทางของพระเจ้า ปรากฏว่าเรา Kirk รู้สึกถึงการเป็นทาสขึ้นมาทันที ทำอย่างไรก็ไม่อาจหลุดพ้นด้วยลำพังคนเองได้ เพราะเราผูกมัดอยู่กับความบาป จึงต้องโอนอ่อนผ่อนตามแล้วแต่บานั้นจะพาไป

เราจักความบาปโดยธรรมบัญญัติ และถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ความบาปเกิดตายแล้ว (ดู โรม 3:20; 7:8) ตอนนี้เรารู้ชัดแล้วว่า เราไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้ แต่เมื่อพระบัญญัติปรากฏ ความบาปเกิดลับมีชีวิต (ดู โรม 7:9) เราได้รู้สึกถึงการเป็นทาสของความบาป สำหรับเนื้อหนังแล้ว “ธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ” (โรม 4:15) และ “คลอดลูกเป็นทาส” (กาลาเทีย 4:24) คือธรรมบัญญัติทำให้เรา Kirk **ก้าว** ไปเป็นทาส “เมื่อนั่น สตรีที่แต่งงานแล้วต้องอยู่ในกฎประเพณีการสมรสตราบที่สามียังมีชีวิตอยู่ ... ฉะนั้น ถ้าหญิงนั้นไปเป็นของชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี” (โรม 7:2-3) ถ้าเรายังอยู่ในเนื้อหนัง แต่มาแบบอ้างพระนามของพระคริสต์ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ล่วงประเวณี ซึ่งเป็นผลของเนื้อหนังประการแรกตามที่บันทึกไว้ เนื่องจากเนื้อหนังเป็น ‘สามีเก่า’ ฉะนั้นสามีเก่าต้องตายเสียก่อนที่หญิงนั้นจะแต่งงานใหม่โดยไม่ผิดศีลธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อเนื้อหนังของเราพยาภยามทำงานของพระเจ้า ก็หมายความว่าพยาภยามล่วงประเวณีนั่นเอง เพราะเมื่อเนื้อหนังพยาภยาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทำอะไรตาม ก็ยังเป็นงานของเนื้อหนังอยู่ดี และถ้าเรายังทำงานฝ่ายเนื้อหนังอยู่ เรา “จะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า” (กาลาเทีย 5:21)

เรื่องปรียบเทียบ

มีครั้งหนึ่งที่อัคราชัมพยาภยามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหนังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาแก่อัคราชัมว่าท่านจะเป็นบิดาของชนชาติ แน่นอนอัคราชัมก็อยากให้พระสัญญานั้นสำเร็จโดยเร็ว แต่นางชาราห์ผู้เป็นภรรยาเป็นหมัน ท่านก็ไม่มีบุตร อัคราชัมกับชาราห์จึงตั้งต้นหาวิธีทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จ ผลก็คืออิชมาเอล “ผู้ที่เกิดตามเนื้อหนัง” เป็น “บุตรของหญิงทาส” (กาลาเทีย 4:29, 30 TKJV/THSV; ดู ปฐมกาลบทที่ 16) ในเรื่องนี้อัคราชัมกับชาราห์ขาดความเชื่อ เพราะถ้ามีความเชื่อเขาก็คงสองคงไว้วางใจให้พระเจ้ากระทำการตามที่ทรงสัญญาไว้แม้ว่าสถานการณ์ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ก็ตาม เพราะเมื่อขาดความเชื่อ สิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของเนื้อหนัง ผลก็คือบุตรชาย “ที่เกิดตามเนื้อหนัง” และเนื้อหนังเมื่อพยายามทำงานของพระเจ้าก็นำไปสู่การเป็นทาสอยู่ดี

ยาโคบกับเรเบคาห์ก็พยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยแผนของพากเขาเองเช่นกัน ยาโคบจึงหลอกอิสอัคให้อวยพรตนตามสิทธิของบุตรห้า^{ปี¹} ผลก็คือต้องจากคนที่ตนรักไปตลอดชีวิต ต้องทนทุกข์และกลับใจอย่างแท้จริงเสียก่อน กว่าท่านจะได้กลับมีชีวิตที่สงบเมื่อไอนีซ่วงวัยหนุ่มอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปี

โมเสสก็เช่นกัน ท่านพยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะกุ้นชาติอิสราเอลออกจาก การเป็นทาส โมเสส “จึงผ่าคนอียิปต์นั้น แล้วช่อนศพไว้ในทราย” (อพยพ 2:12)

move into text and delete footnote

1 ดู ปฐมกาลบทที่ 27

แต่นั่นไม่ใช่วิธีการของพระเจ้า ท่านต้องหนีเข้าไปในทะเลรายเพื่อเอารหิตรอด พระสัญญาจึงล่าช้าไปอีก 40 ปีกว่าจะสำเร็จ

เราควร “ที่สืบสานภารกิจตามทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า space ผลดีจะเป็นเช่นนี้แหล่” ก็จะเดตลอด เช่น เนื้อหนังต่างกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างลับลับ เมื่อcionความคิดของมนุษย์ที่ต้องกว่าความคิดของพระเจ้าอย่างไรก็อย่างนั้น พระสัญญาไม่มีวันสำเร็จ และการงานก็ไม่มีวันสมบูรณ์ นอกจักจะกระทำด้วยความเชื่อ

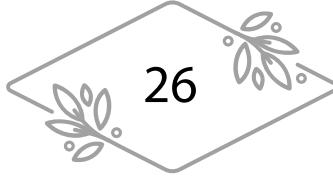
ตัวเก่าต้องตาย

พระเจ้าประทาน “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา” (2 เปโตร 1:4) แต่เราจะไม่เห็นความสำเร็จของพระสัญญาเหล่านี้ด้วยผลของเนื้อหนัง พระเจ้าประทานบรรดาพระสัญญา “แก่อับราัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน” (กาลาเทีย 3:16) เราจะเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราัมได้ ก็ต่อเมื่อเรามีความเชื่อเท่านั้น ตามเนื้อหนังเรายังติดพันอยู่กับ ‘ตัวเก่า’ เรายังดำเนินชีวิตตามโลเกียริสซึ่งไม่อาจอยู่ได้บังคับของพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ฉะนั้นเราไม่สามารถเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยลำพังตัวเอง แต่เราจะเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยการถูกตรึงไว้กับพระองค์ เราจะพบพระองค์และเข้าส่วนในพระองค์อยู่ที่ไม่ทางเขน (ดู กาลาเทีย 2:20) ที่ไม่ทางเขน ‘ตัวเก่า’ ของเราร คือ ‘สามีคนแรก’ ได้ถูกประหารแล้ว “เพื่อท่านจะเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เพื่อเราจะได้เกิดผลรายได้พระเจ้า” (โรม 7:4) เนื้อหนังติดพันอยู่กับความบาปจนแยกไม่ออก ฉะนั้นถ้าจะหยุดทำบาป เนื้อหนังต้องตาย เราจึงพ้นจาก “กฎแห่งบาปและความตาย” คือกฎที่ผูกเราไว้กับความบาปในขณะที่เรายังอยู่ในเนื้อหนัง (ดู โรม 8:2) “เมื่อเราดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง ตัณหาซึ่งที่ธรรมบัญญัตireาให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของเราก่อผลซึ่งนำไปสู่ความตาย

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เดี๋ยวนี้เราได้พ้นจากธรรมบัญญัติ คือได้ตายจากธรรมบัญญัติที่เคยผูกมัดเราวิ่ง เพื่อจะได้เป็นทาสแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่แบบเก่าตามตัวอักษร” (โรม 7:5–6)

การเปลี่ยนแปลงอันประเสริฐนี้เกิดขึ้นที่ไม่ทางเข่น พระบัญญัติไม่ได้ตาย แต่เนื้อหนังต่างหากที่ตาย เราจึงพ้นจากกฎหมายแห่งบาปและความตาย การเป็นศัตรูกันระหว่างเรากับธรรมบัญญัติก็ตายด้วย **การ** เป็นทาสก็หมดไป เราจึงมาผูกพันกับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ สำหรับเราแล้วธรรมบัญญัติจึงกลายเป็น “กฎหมายแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:2) การงานของเนื้อหนังก็หมดไป จากนั้นเราเกิดทำการแห่งความเชื่อ ซึ่งจะบังเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงเป็นทายาทแห่งพระสัญญา ร่วมกับอัคราภัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน

ท่านส่งสัญทำไม

พระคัมภีร์เขียนถึงพระเยซูว่า พระองค์ “ทรงค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (อีบру 1:3) พระวจนะนั้นไม่เพียงแต่มีฤทธานุภาพในการค้ำจุนเท่านั้น แต่ยัง “สามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน” (กิจการ 20:32)

ตัวอย่างที่พระวจนะของพระคริสต์มีฤทธิ์อำนาจในการค้ำจุนนั้น ปรากฏอยู่ในมัทธิว 14:25-32 ชาวนั้นเหล่าสาวกอยู่ในเรือขณะที่ทะเลกำลังปั่นป่วน พากເກาຕกໃຈเมื่อ ก้านพระเยซูทรงดำเนินมาบนน้ำ “พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ทำใจให้ดีไว้แล้ว เราเอง อย่ากลัวเลย’ ฝ่ายเปเตอร์จึงทูลตอบพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกรให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์’ พระองค์ตรัสว่า ‘มาเถิด’” (TH1971)

เปเตอร์ตอบสนองต่อพระคำรับสั่งของพระเยซูที่ตรัสว่า “มาเถิด” เขาจึง “เดินบนน้ำไปหาพระเยซู” อาจมีบางคนด่วนสรุปว่า น้ำพุ่งเปโตไว้ไม่ให้ลง แต่ถ้าพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่าไม่เป็นความจริง เพราะมันผิดธรรมชาติของน้ำที่จะค้ำจุนมนุษย์ไม่ให้ลงได้ พระคัมภีร์เขียนต่อจากนั้นว่า “แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย’ ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า ‘ท่านส่งสัญทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง’” (TH1971)

อยู่ด้วยความเชื่อ

ถ้าหากว่า **น้ำคือสิ่งที่พყุ^{พระหัชชี} ขาดไม่รีบรวม** เพราะจุดที่เป็นตระเดียบกับจุดที่จะลงน้ำ **ปั้นห้าเดี๊ย** กัน พระเยซูตรัสสามารถเป็นตระดับว่า “ท่านส่งสัญญาไม่” ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่าสิ่งที่ค้าจุนเป็นตระไว้ในขณะที่เขามาเดินบนน้ำคือพระดำรัสของพระเยซู พระดำรัสที่ตรัสว่า “มาเดิด” คือสิ่งที่นำเป็นตระให้เดินบนน้ำได้ แต่เมื่อเขาเริ่มส่งสัญญาในพระดำรสน้ำ ก็เริ่มลงทันที

พระดำรัสอันเดียวกันที่พყุเป็นตระไว้ให้เดินบนน้ำได้ สามารถบันดาลให้คนลอยขึ้นไปในอากาศได้ เช่นกัน ครั้งหนึ่งเอลิยาห์กำลังเดินไปกับเอลีชา แล้วอยู่ๆ เอลิยาห์ก็ลอยขึ้นไปในอากาศ ทำไม้ถิ่งเป็นเช่นนี้ เพราะพระเจ้าตรัสให้เอลิยาห์ขึ้นไป และเนื่องจากผู้เผยแพร่วจนะเอลิยาห์เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์เสมอ ท่านจึงกระทำการคำสั่งในครั้งนั้นด้วย

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “โดยความเชื่อ เอโนนจึงถูกรับขึ้นไป” (ฮีบรู 11:5) แต่ความเชื่อนั้น “เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 NKJV) สรุปว่า สิ่งที่นำเอโนนคับกับเอลิยาห์ให้ลอยขึ้นไปในอากาศเพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระวจนะของพระองค์นั้นเอง ทั้งสองท่านนี้เป็นเพียงผู้บุกเบิกของคนทั้งหลายที่จะมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ด้วยว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแต่ของพระเจ้า และทุกคนที่ติดตามแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราร่วมยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราจึงอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 เหรสาร่องคาก 4:16–17)

แล้วมีอะไรอีกเล่าที่จะอ้มชุคนที่ได้รับความโปรดปรานเหล่านั้นให้ลอยขึ้นไปในอากาศ นั่นก็คือพระดำรัสอันเดียวกันกับที่ค้าจุนเป็นตระไว้บนน้ำ

เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้ตรัตรีมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (มัทธิว 25:34) คนที่คุณเคยกับการเชื่อฟังพระองค์ จะตอบสนองทันทีและจะถูกรับขึ้นไป ส่วนคนที่ไม่เชื่อกับการเชื่อฟังก็จะไม่เชื่อฟังเข่นกันเมื่อพระองค์ เสด็จมาเรียกคนของพระองค์ และเขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ถ้าเราเพิกเฉยต่อพระวจนะของพระเจ้า และไม่นำพระวจนะเข้ามายในชีวิตของเรา ในวันสุดท้ายเราจะก็จะไม่ยอมรับพระธรรมรัสรที่ตรัสว่า “มาเกิด” มีทางเดียวที่เราจะสามารถรับเอาพระวจนะมาเป็นของเราคือให้ตระหนักว่าทุกครั้งที่พระองค์ตรัสนั้น พระองค์ตรัสถึงเรา ในวันสุดท้ายผู้ที่รอดโดยการเด็จมาของพระองค์จะเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “มาเกิด” พวกราจะไปพบพระองค์แต่โดยดี เราจะเป็นสุขเมื่อรู้จักฤทธานุภาพแห่งพระวจนะที่ค้ำจุนเรา และเมื่อรับเอาพระวจนะนั้นเป็นของเรา

ความเชื่อที่มีชีวิต

คำว่า “ความเชื่อที่มีชีวิต” เป็นความจริงที่ตายตัว เพราะความเชื่อเป็นสิ่งที่มีชีวิต คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และเราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีชีวิต เนื่องจากว่าคนเราจะดำรงชีวิตได้จากสิ่งที่ให้ชีวิตเท่านั้น และเราดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ แสดงว่าความเชื่อ **เป็นสิ่งที่มีชีวิต**

ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (ดู เอเฟซัส 2:8) พระเยซุคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ (ดู อีหบูร 12:2) และชีวิตมีอยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตนั้น ฉะนั้นสิ่งที่มาจากการแหล่งกำเนิด เช่นนี้ก็ต้องมีชีวิต

ในเมื่อความเชื่อมาจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่พระองค์เดียว และจากพระเยซุคริสต์ผู้มีชีวิตแต่พระองค์เดียว และไม่ได้มาจากตัวเราเอง (ดู เอเฟซัส 2:8) ความเชื่อนั้นประกอบด้วยชีวิต จึงนำชีวิตมาสู่เรา

ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดยการฟังพระวจนะของพระเจ้า (ดู โรม 10:17) พระวจนะนั้น คือ “พระวจนะอันสัตย์จริง” (ทิตัส 1:9) คือพระวจนะที่เต็มไปด้วยความเชื่อ อันเป็น “พระวจนะแห่งชีวิต” (腓ลิปป์ 2:16) ฉะนั้น เมื่อจากพระวจนะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อ และเต็มไปด้วยความเชื่อ และพระพระวจนะนั้นคือพระวจนะแห่งชีวิต สรุปว่าความเชื่อคือ

ชีวิต เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ และจะนำชีวิตของพระเจ้ามาให้เราในขณะที่เรา ดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อนำชีวิตแบบไหนมาให้เรา เมื่อชีวิตนั้นมาจากพระเจ้าผ่าน พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิต แสดงว่าชีวิตที่ให้แก่เรานั้นเป็นชีวิตของ พระเจ้า เราต้องการชีวิตของพระองค์ และพระองค์พร้อมที่จะประทาน ชีวิตนั้นแก่เรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “อย่าดำเนินชีวิตแบบเดียวกับที่พวก ต่างชาติดำเนินกันอีกต่อไป คือเมื่อจดจ่ออยู่กับสิ่งไร้สาระ ความคิดของเข้า ทั้งหลายถูกทำให้มีดมນไป และขาดจากชีวิตที่มาจากการเจ้าเนื่องจาก ความไม่รู้ที่อยู่ในตัว และความแข็งกระด้างในจิตใจ” (เอเฟซัส 4:17-18)

พระเยซูเสด็จมาเพื่อเรา “จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (約翰 10:10) “พยานหลักฐานนั้นคือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มี พระบุตรก็ไม่มีชีวิต” (1 约翰 5:11-12) เรายังรับพระคริสต์เข้ามาสถิตอยู่ใน ใจด้วยความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นเนื่องจากมีแต่ชีวิตของพระเจ้าที่ อยู่ในพระเยซูคริสต์ และพระคริสต์สถิตในใจด้วยความเชื่อ แสดงให้เห็น อย่างแน่นัดว่า ความเชื่อจะนำชีวิตของพระเจ้ามาสู่เราขณะที่เราดำเนิน ตามความเชื่อนั้น

ชีวิตของพระเยซูเองจะสำแดงผ่านตัวเรา “เพราะว่าเราที่มีชีวิตอยู่ นั้น ถูกมอบไว้กับความตายอยู่เสมอ เพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อชีวิตของ พระเยซูจะปรากฏในร่างกายเนื้อหนังที่ต้องตายของเรา” (2 โคrinth 4:11) ชีวิตของพระเยซูจึงปรากฏอยู่ในชีวิตของเราโดยที่พระคริสต์เองสถิตอยู่ ในเรา พระคริสต์ “ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ใน ร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (加拉太 2:20) นี่คือการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ตรัสว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พากเขา” (2 โครินธ์ 6:16) และ “เราจะไม่ละทิ้งพากท่านให้ไว้เป็นลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน … เพราะเรามีชีวิตอยู่พากท่านก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย” (約翰 14:18–19) พระเยซูอยู่ในพากเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงประทานให้เรามี “ความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธานุภาพที่มาทางพระวิญญาณของพระองค์ … ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:16–17) “ในวันนั้น” (คือวันที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์) “ท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพากท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (约翰 14:20) “พากเราจึงรู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ในเราคือโดยพระวิญญาณที่พระองค์ประทานแก่เรา” (1 ยอห์น 3:24) “เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (加拉泰ีย 3:14)

“พระคริสต์ทรงໄให้เราให้พั้นการสถาปัตย์แห่งธรรมบัญญัติ … เพื่อพระของอับราัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (加拉泰ีย 3:13–14) เรายังต้องมีพระของอับราัมจึงจะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ และพระของอับราัมก็คือความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ (ดู โรม 4:1–13) เมื่ออับราัมมีความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว “ท่านได้เข้าสุนัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตรารับรองความชอบธรรมซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุนัต” (โรม 4:11) และเมื่อเรามีความชอบธรรมโดยทางความเชื่อแล้ว เรายังจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญาอย่างแน่นอน ซึ่งจะทำการเข้าสุนัตทางใจ สู่ความบริสุทธิ์ อันเป็นตรารับรองความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ เมื่อเราได้พระของอับราัม เรายังเป็นลูกของพระเจ้า และพระองค์จะประทานพระวิญญาณของพระบุตรเข้ามาในใจของเรา (ดู 加拉泰ีย 3:26; 4:4–6) เมื่อเราได้พระของอับราัม เพื่อจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางความ

เชื่อตามที่ทรงสัญญาไว้ ให้เราทูลขอเพื่อจะได้รับ จงขอเกิดแล้วจะได้รับอย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าทรงสัญญาว่า ความเชื่อเกิดขึ้นโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เพราะฉะนั้นให้เราทูลขอด้วยความเชื่อ โดยไม่สงสัยเลย “พระทุกคนที่ขอก็ได้ และทุกคนที่แสวงหา ก็พบ ทุกคนที่เคาร์ก็จะเปิดให้เขา” (มัทธิว 7:8)

นี่คือความเชื่อที่มีชีวิต และมาจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือความเชื่อที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่ม ความเชื่อที่มาโดยทางพระวจนะของพระเจ้า คือความเชื่อที่นำชีวิตและฤทธานุภาพจากพระเจ้ามาสู่เรา และทำงานของพระเจ้าในชีวิตของเรายainขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น เป็นความเชื่อที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งนำพระเยซูคริสต์เข้ามาสถิตในใจของเรา และประภูมิขององค์ผ่านเนื้อหังอันต้องเปื่อยเน่าของเรา สิ่งนี้ สิ่งเดียวก็คือความเชื่อที่มีชีวิต และเราจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อนี้ นี่คือชีวิตที่แท้จริง และครอบคลุมทุกอย่าง ถ้าปราศจากความเชื่อเช่นนี้แล้ว ทุกอย่างที่เรามีก็เท่ากับศูนย์ หรือเลวร้ายยิ่งกว่า เพราะทุกอย่างที่ไม่ได้เป็นไปด้วยความเชื่อ ก็เป็นความบ้าป

ด้วยความเชื่อที่แท้จริง จะไม่มีคำรามหรือข้อสงสัยในเรื่องการประพฤติปฏิบัติ เพราะความเชื่อเช่นนี้เป็นความเชื่อที่ปฏิบัติ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะมีความเชื่อโดยไม่มีการประพฤติปฏิบัติ “พระว่าในพระเยซูคริสต์นั้นการเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตไม่เกิดประโยชน์ใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” (กาลาเทีย 5:6) เนื่องจากความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่มีชีวิต ฉะนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ความเชื่อจะไม่มีการประพฤติปฏิบัติ และเมื่อความเชื่อมาจากการเจ้าแล้ว การงานทุกอย่างที่เกิดจากความเชื่อนั้นล้วนแต่เป็นงานของพระเจ้า

ฉะนั้นทุกอย่างที่อ้างว่าเป็นความเชื่อ แต่ไม่ได้นำมาซึ่งความรอดและไม่ได้ทำงานของพระเจ้า แสดงว่ามันไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง แต่เป็นการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

หลอกลงซึ่งจะไม่ได้นำพระคุณเข้ามาในใจ ไม่มีฤทธานุภาพในชีวิต เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว และผู้ที่มีความเชื่อจะไม่ว่องแวงแต่ก็ตายในการละเมิดและการบาป การปฏิบัติทุกอย่างเงินเพียงแต่พ้อวันปราศจากจำนำล ลึงประสาทจากชีวิต

แต่เพียง

ในทางตรรกะขาม ตรงกันข้าม ความเชื่อที่มาจากการเจ้ามาโดยทางพระวจนะของพระองค์และนิพพาราสต์ (ผู้เป็นพระว่าทะแห่งชีวิต) เข้ามาในชีวิต ดำรงอยู่ในใจ และฉายออกในชีวิตของเรา นี่คือความเชื่อที่แท้จริง ซึ่งดำรงอยู่ในเราโดยทางพระเยซูคริสต์เพียงทางเดียว และทำงานในชีวิตของเราขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อที่มีชีวิตคือการที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่ในเรา ผู้ทรงเป็นความหวังในพระสิริที่จะได้รับนั้น คือพระเจ้าสถิตกับเรา ผู้ทรงปรากฏพระองค์ในเนื้อหนังของเรานิวเเสน์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เท่านั้นคือความเชื่อที่มีชีวิต เพราะ “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์¹ ก็มาจากพระเจ้า แต่ทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซูก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นวิญญาณแห่งปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมาและบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ลูกที่รัก ท่านมาจากพระเจ้าและได้ชั่นคนพากนั้น เพราะพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านยังใหญ่กว่าผู้นั้นซึ่งอยู่ในโลก” (1 約翰 4:2–4 TNCV)

ด้วยเหตุนี้ “จงพิจารณาตัวเองดูว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (2 โคринธ 13:5) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงมีความเชื่อของพระเจ้า” (มาระໂກ 11:22 เชิงอรรถของฉบับ KJV)

1 พระคัมภีร์ฉบับ KJV กล่าวว่า “มาในเนื้อหนัง”

การตัดสินคนอื่น

คนชอบธรรมคือคนที่มีพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจ ซึ่งความจริงข้อนี้ไม่ปราฏให้เห็นภายนอก ถ้าเราสามารถมองเห็นหัวใจคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเห็น เราจะรู้อย่างชัดเจนว่าคนๆ นั้นมีความเชื่อหรือไม่มี และจากข้อนี้เราจึงสามารถรู้ได้ว่าเขายกย่องกลุ่มใหญ่ในมนุษย์สองกลุ่มใหญ่นั้น

ความเชื่อนำมาซึ่งความชอบธรรม และการขาดความเชื่อเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เกิดความช้ำ เพราะทุกคนช้ำโดยธรรมชาติอยู่แล้ว โดยมีใจฝ่ายเนื้อหัน และ “ไม่อยู่ใต้บังคับของธรรมบัญญัติของพระเจ้า แท้จริงเขายกยูใต้บังคับก็ไม่ได้” (โรม 8:7 แปลจากฉบับ KJV) ธรรมชาติเดียวกันนี้ปราฏอยู่ในการช่าคน การเล่นเสเพลและการต่อข้าทุกอย่างที่มนุษย์กระทำกัน ซึ่งเป็นธรรมชาติโดยพื้นฐานของมนุษย์ทั้งปวง สาเหตุที่ทุกคนไม่ได้ทำความ “ว่าเหมือนกันเป็นเรื่องความที่น่าเอื้ยวและเรื่องแพ้คราว

คนที่เป็นที่นับหน้าถือตาของสังคมแต่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สามารถอวดตัวได้ที่เขาไม่เป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป เพราะความแตกต่างระหว่างเขากับคนอื่นไม่ใช่ความแตกต่างของธรรมชาติ แต่เป็นความแตกต่างของโอกาส ซึ่งเขามีความสามารถอวดอ้างอะไรในเรื่องนี้ได้

ก็เพราะความบังเอญ
และสถานการณ์ที่แตกต่างกันเท่านั้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

เมื่อ adam ทำบาป เขาได้รับธรรมชาติฝ่ายเนื้ohnang หรือที่เรียกว่าโลเกีย-วิสัย ซึ่งเป็นธรรมชาติเดียวที่เขาสามารถถ่ายทอดให้แก่ลูกหลาน ฉะนั้น ลูกหลานของ adam ทุกคนจึงได้รับธรรมชาตินี้สืบเนื่องต่อๆ กันมาจนถึง สมัยของเรา นอกจากพระคุณของพระเจ้าแล้ว มนุษย์เราต่างกันตรงที่การ เกิดและสถานการณ์ในชีวิตเท่านั้น แต่ทุกคนมีธรรมชาติฝ่ายเนื้ohnang อยู่ดี ส่วนคนที่ได้รับพระคุณของพระเจ้า พระคุณนี้ได้ชนวนี้อืหนang แล้ว และ ความสำเร็จใดๆ ที่เขาอาจได้รับในชีวิตก็เนื่องจากพระคุณนี้ ไม่ใช่เพรา วาสนาหรือโชคชะตา แม้แต่ครรุตเปาโลเกียังเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า “โดย พระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้” “ข้าพเจ้าไม่ขอวด อะไรมากจากเรื่องการเข่นของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โคринธ 15:10; กากาเทีย 6:14)

ฉะนั้นเป็นความจริงที่ว่า ผู้ที่ห่างไกลพระเจ้ามากที่สุดคือพวกที่รู้สึก ว่าต้องการพระคุณของพระองค์น้อยที่สุดในการช่วยตนให้รอดพ้นจาก ธรรมชาติแห่งความบาป คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีกับคนเก็บภาษีเป็น ตัวอย่างในประเด็นนี้ ทั้งสองคนไปอธิฐานอยู่ที่พระวิหาร ฝ่ายคนฟาริสี คิดว่าเขาดีกว่าใครโดยธรรมชาติ จึงขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เหมือนคน อื่น ส่วนคนเก็บภาษีนั้นรู้สึกถึงความบกพร่องของตนจึงร้องทูลว่า “ข้าแต่ พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” พระเยซูตรัสว่า “เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่า เป็นคนชอบธรรม” (ลูกา 18:13-14)

คนที่ชั่วข้าที่สุดจนแก่ไม่ได้คือคนที่รู้สึกพอใจกับสภาพจิตวิญญาณของ ตัวเอง คนเหล่านี้อาจจะไม่ใช่คนอ่อนแอบหรือเป็นพวกก่ออาชญากรรมอัน ร้ายแรง แต่เป็นพวกที่ปรับชีวิตไปตามมาตรฐานศีลธรรมฝ่ายโลกเพื่อให้ ดูดีภายนอกและเป็นที่ยอมรับของสังคม

เราสามารถรู้จักฐานะของเราต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ไม่ยาก โดยสำรวจใจตัวเองว่า เชื่อในพระวจนะของพระองค์หรือไม่ พระวจนะนั้นสอนเราให้ไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสincerely เชิง “ไม่ให้พึงพาตนเอง หรืออาศัยเนื้อหนังแต่อย่างใด ถ้าเราตอบรับที่จะเชื่อวางใจในพระวจนะ พระองค์จะทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยคุณานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระองค์ และเราจะเป็นคนชอบธรรมในสายพะเนตรของพระองค์”

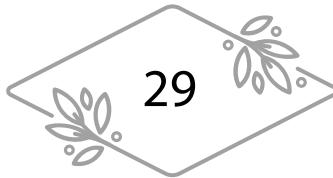
เราไม่สามารถรู้จักสภาพจิตใจของคนอื่นจำเพาะพระเจ้าได้ เพราะเรามองไม่เห็นเหมือนที่พระองค์ทรงเห็น เราเห็นได้แต่ภายนอก ซึ่งไม่ใช่เครื่องวัดว่าข้างในคนคนนั้นมีธรรมชาติอย่างไร ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงเตือนเราว่า “ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยแพร่ความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย” (1 โคринธ 4:5)

ในพระธรรมมาลา ยินไกว่า “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเรานิวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเข้าผู้ป่วยนิบติเขา” (มาลาคี 3:17 NKJV) ในเวลาที่กล่าวถึงนี้ผู้ที่ไม่ป่วยนิบติพระองค์จะไม่ได้รับการไว้ชีวิต “แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ป่วยนิบติพระเจ้ากับคนที่ไม่ป่วยนิบติพระองค์” (มาลาคี 3:18 NKJV) ที่กล่าวมานี้เป็นเวลาเดียวกันที่ “การพิพากษาถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” คือเวลาที่ “บรรดาผู้บริสุทธิ์จะรับราชอาณาจักร” (ดาเนียล 7:22) ในการฟันจากความตายครั้งแรก (ดูวิวรณ์ 20:4-6)

ไม่ใช่ธุระของเราที่จะล่วงรู้ความคิดหรือแรงบันดาลใจอันซ่อนเร้นในใจของคนอื่น ถ้าล่วงรู้ก็จะเป็นภัยมากกว่าเป็นพร งานของเรามีเพียงอย่างเดียว คือเชื่อพระวจนะเพื่อเราเอง และห่วนพระวจนะนั้นไปทุกที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

โดยไม่ยกเว้นแม้แต่คนที่เราคิดว่ารับไปก็เปล่าประโยชน์ แต่ให้หวังในทุกคน เพราะพระเจ้าประทานพระคุณและพระเมตตาอันเหลือล้นมายังทุกคนในข่าวประเสริฐ

ความชอบธรรมและชีวิต

ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐมีความล้ำลึก แต่ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย มีหลักการไม่ก่ออย่างสำหรับแต่ละขั้นตอน และมีเพียงสองประการที่เราต้องเข้าใจคือ 1) ความต้องการของเรา และ 2) พระเจ้าทรงพระปรีชาสามารถและพอพระทัยที่จะเติมเต็มในสิ่งที่เราขาดอยู่นั้น

ในประเด็นแรกเราพบว่าเราเป็นคนบาป “ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว’ ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พากษาเฉพาะรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย’ … เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระศรีของพระเจ้า” (โรม 3:10–12; 23)

ความบาปเป็นส่วนหนึ่งของเรา และจริงๆ แล้วก็คือตัวเรานั่นเอง พระคริสต์ผู้ทรงรู้จักราดี ตรัสว่า “จากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์ นั่นแหล่ะที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นชู้ การโลภ การอธรรม การล้อลวง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเบلا สารพัดความชั่วเหล่านี้มา จำกภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระໂກ 7:21–23) ความชั่วเหล่านี้มาจากการใจ ไม่ใช่ใจของคนบางคนหรือบางพาก แต่จากใจมนุษย์ทุกคน พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนให้ลอกมาจากใจ” (สุภาษิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

4:23 TNCV) เรายุ่งว่าความชั่วเหล่านี้คือชีวิตของเรา และโดยธรรมชาติแล้ว เราเกิดคือคนบาป

แต่ความบาปหมายถึงความตาย “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย” (โรม 8:6 TNCV) “บ้าปได้เข้ามาในโลกเพราคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราคนบานั้น และความตายก็ได้แฝไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) เราจึงเห็นได้ว่าความบาปนำมาซึ่งความตาย เพราะความตายเกิดจากความบาป “เหล็กในของความตายนั้นคือบาป” (1 โครินธ์ 15:56) “เมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็ก่อให้เกิดความตาย” (雅各書 1:15) จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราพบว่า ความตายติดพันกับความบาป แต่ด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้าเราไม่ได้ตายทันทีที่ทำบาป เพราะพระองค์ทรงอดกลั้นพระหัตถ์ไว้ช้านาน “ไม่ทรงประสงค์ให้คริพินาศเลยแต่ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่” (2 เปโตร 3:9) พระองค์จึงให้โอกาสเราที่จะกลับใจ และถ้าเรากลับใจ พระองค์จะทรงยกความบาปของเราออกไป และแน่นอนเราจะได้พ้นจากความตาย แต่ถ้าเราปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ เพราะยังรักความบาปอยู่ ความบานั้นจะก่อให้เกิดความตาย และมีอีกหลายข้อที่อาจจะยกมาในทำนองเดียวกันที่แสดงให้เห็นว่าความบาปคือความตาย แต่ที่ยกมาก่อนจะเพียงพอแล้ว ซึ่งสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในข้อต่อไปนี้ (约翰 3:36; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15–20 เทียบกับ 11:26–28; โรม 5:20–21; 7:24)

เกี่ยวพัน

ความบาปกับความตาย **กับกัน** นแยกไม่ออก เมื่อพับความบาปที่ไหน ความตายก็อยู่ที่นั้น ถ้ารอดจากความบาปก็เท่ากับรอดจากความตาย ความรอดนั้นไม่เพียงแต่ช่วยเราให้รอดจากผลแห่งความบาป แต่ช่วยเราให้พ้นจากตัวของความบาปเองด้วย แผนการแห่งความรอดไม่เหมือนที่หลายคนคิด เพราะมีคนจำนวนมากคิดผิดว่า ขอเพียงแต่อ้างว่าเชื่อเท่านั้น ก็สามารถทำบาปอะไรก็ได้โดยไม่ต้องรับผลของบาปที่ทำนั้น แต่ที่จริงแล้ว

ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงช่วยเราให้พ้นจากบาปอย่างสิ้นเชิง ซึ่งจะทำให้เราพ้นจากความตาย เพราะเราไม่สามารถตายถ้าไม่มีความบาป เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถมีชีวิตถ้าปราศจากความชอบธรรม

แล้วเราจะรับความชอบธรรมได้จากที่ไหน เราไม่สามารถหาได้จากภายในตัวเอง เพราะในตัวเรานั้นไม่มีอะไรนอกจาคมบาท “ด้วยว่า ในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยยໍ่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:18) “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาป ก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัยบาทควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:7-8) ตามที่เห็นแล้วว่าชีวิตทั้งหมดของเราก็คือความบาป ฉะนั้นถ้าเราจะได้ความดี เราก็ต้องได้ชีวิตใหม่ และชีวิตใหม่นั้นก็มีอยู่ในข่าวประเสริฐ

มนุษย์มีความชั่ว แต่พระเจ้าประเสริฐ และพระองค์ไม่เพียงแต่ประเสริฐเท่านั้น ทรงเป็นผู้เดียวที่ประเสริฐ เมื่อมันที่พระเยซูตอบชาวยา หนุ่มที่ว่างมาทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ พระเยซูตรัสกับคนนั้นว่า ‘ท่านใช้คำว่าประเสริฐ ทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว’” (มาระโค 10:17-18) ความจริงข้อนี้ตายตัว คือเมื่อพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ประเสริฐ ซึ่งก็รวมถึงพระคริสต์ด้วย เพราะพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:1) “พระเจ้า ทรงอยู่ในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19 แปลจากฉบับ KJV) ชีวิตของพระบิดา และพระบุตรเป็นชีวิตเดียวกัน (ดู ยอห์น 6:57)

ไม่มีความดีความชอบที่ไหนนอกเหนือพระเจ้า ความดีไม่ใช่ความรู้สึกแต่มีอยู่จริง และความดีไม่อาจเกิดขึ้นได้นอกจากจะมีการกระทำการบุคคล ด้วย มันไม่ได้ถ้อยอยู่ในอากาศเหมือนกลิ่นของดอกไม้ ไม่มีความหวาน นокจากจะมีของหวาน และไม่มีสเคิมนอกจากจะมีเกลือ ฉันได้กีฉันนั้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

ไม่มีความดีนักจากจะมีการกระทำดี ทางทุกอย่างของพระเจ้าล้วนแต่ถูกต้องและดี ซึ่งทางของพระองค์นั้นได้รับการบรรยายสั้นๆ เป็นเสร็จอยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ “พระองค์ทรงสำแดงพระมารดาของพระองค์ แก่โมเสส กิจการของพระองค์แก่คนอิสราเอล” (สคดี 103:7) “บรรดาผู้ที่ดีรับคงในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์” (สคดี 119:1 TKJV)

พระบัญญัติของพระเจ้าได้บรรยายถึงพระมารดาของพระองค์ และพระมารดาทางสันของพระองค์ถูกต้องชอบธรรม ตามที่เขียนไว้ว่า “จงเงยหน้าของพวกเจ้าดูฟ้าสรรค์ แล้วมองดูแผ่นดินโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสรรค์จะสูญไปเมื่อวันคืน และแผ่นดินโลกจะหลุดลุยไปเมื่อวันเสี้้อผ้า และผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเมื่อวันรื้น แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิaty และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุด จนฟังเรา พวกเจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม ชนชาติที่มีธรรมบัญญัติของเรารอยู่ในใจ อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการถูกทางของเขา” (อิสยาห์ 51:6–7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือความชอบธรรมของพระองค์ และความชอบธรรมนั้นคือการกระทำชอบ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์นั้นเอง ชีวิตของพระองค์คือมาตรฐานแห่งความชอบธรรม ทุกสิ่งที่เมื่อวันชีวิตของพระองค์ก็ถูกต้องชอบธรรม และทุกสิ่งที่ไม่เมื่อวันชีวิตของพระองค์ก็พิดทั้งนั้น

พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เราสับสนว่าชีวิตของพระองค์คืออะไร เพราะพระเยซุคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สคดี 40:8) และทุกสิ่งที่เราทำในชีวิตก็อกมาจากใจ (ดู สุภาษิต 4:23) แสดงว่าชีวิตของพระเยซุคือบทสะท้อนถึงพระบัญญัติของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับพระเยซู (ดู ลูกา 4:18) และ “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพมีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) ฉะนั้นชีวิตของพระเจ้าในพระเยซุคริสต์คือ “ธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ซึ่งเราจะได้รับพระพรถ้าเราประพฤติตามอย่างต่อเนื่อง (ดู 雅各书 1:25)

นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่เคยมีชีวิตใดในโลกนี้ที่ปราศจากความบาป หลายคนเพียรพยายามจนเห็นด้วยใจเพื่อบำเพ็ญตนหงหงจะได้เป็นคนชอบธรรมแต่ก็ล้มเหลวทุกรายไป ทุกคนรู้อยู่แล้วใจว่าตนเป็นคนบาป ไม่มีใครปฏิเสธว่ามีบางอย่างที่ทำไปแล้วแต่น่าจะทำให้ดีกว่านั้น และทุกคนล้วนแต่เคยคิดว่าจะพยายามทำให้ดีขึ้นอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต นั่นก็แสดงว่าเขารู้สึกในความบาป จิตใต้สำนึกทุกคนฟ้องเขาอยู่ แม้ว่าเขากำลังยังไม่รู้จักระบัญญัติของพระเจ้าก็ตาม (ดู โรม 2:14–15)

เนื่องจากชีวิตของเรามีความบาปนั้นเอง และเรามีเพียงชีวิตเดียว และความชอบธรรมไม่ได้เกิดมาจากความบาป แน่นอนมีทางเดียวที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ นั่นคือต้องได้รับชีวิตใหม่ และเนื่องจากว่ามีแต่ชีวิตของพระเจ้าในพระเยซุคริสต์ชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม จึงประจักษ์ชัดว่าเราต้องการชีวิตของพระคริสต์ นี่คือความหมายของชีวิตคริสเตียน เพราะชีวิตคริสเตียนก็คือชีวิตของพระคริสต์

แต่อย่าคิดว่าเราจะดำเนินชีวิตนี้ได้ด้วยกำลังของเราเอง แต่ที่เดียวเราไม่สามารถดำเนินชีวิตใหม่โดยอาศัยชีวิตเก่า ถ้าจะดำเนินชีวิตใหม่ ก็ต้องมีชีวิตใหม่ให้ดำเนิน เราไม่สามารถดำเนินชีวิตของคนอื่น แม้แต่ชีวิตของเพื่อนที่สนิทที่สุด ประการแรก เราไม่สามารถทำตามนิสัยเพื่อนในทุกอย่าง บางครั้งเราต้องทำตัวที่ไม่ใช่ตัวเรา แต่เมื่อ มารถรู้ความคิดในใจของเพื่อนได้ แม้แต่เพื่อนสนิทเราไม่สามารถทำตามชีวิตของเข้าได้ นับประสาอะไร กับชีวิตของพระคริสต์เล่า เราอาจจะปลอมตัวหรือเลียนแบบคนอื่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่สุดท้ายก็ต้องถูกจับได้ และถ้าเราพยายามเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์ ตามเนื้อหนังของเราเองก็จะถูกจับผิด เช่น กัน คนนับพันนับล้านพยายามดำเนินชีวิตคริสเตียนแต่เก็บมั่งเหลว เพราะเขาทำด้วยกำลังของตัวเอง ซึ่งเป็นชีวิตของเขามาก่อนอยู่ดี

ถ้าอย่างนั้นเราควรจะทำอย่างไร แสดงว่าเป็นไปไม่ได้อย่างนั้นหรือ ที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน เป็นล่าสุด ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เราต้องยอมให้พระคริสต์เป็นผู้ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในตัวเรา เราต้องยอมมอบความบากและชีวิตอันไร้ค่าให้พระองค์ โดยถือว่าตนเองตายแล้ว และมีค่าเท่ากับศูนย์ เมื่อก็จะจุดนั้นแล้วเราจะถูกตายกับพระคริสต์อย่างแท้จริง และเราจะดำเนินชีวิตกับพระองค์ เราจะเป็นเหมือนอาจารย์เปาโลที่เขียนว่า “พระโดยธรรมบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายต่อธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักษาพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19–20) การยอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์เองภายในเรา เป็นทางเดียวเท่านั้นที่ชีวิตของเราจะสอดคล้องกับพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ตอนนั้นเราจะเป็นคนชอบธรรมพระชีวิตที่เราได้รับนั้นเป็นชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม

ถ้าเราสนใจว่าจะมีชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไร ให้อ่านเรื่องการอัศจรรย์ของ **พระองค์ ว่าพระองค์ทรงรักษาคนป่วยและชุบชีวิตคนตายให้เป็นขึ้นมาอย่างไร** ให้อ่านเรื่องที่พระองค์ทรงรักษาผู้หลงตกเลือดที่ชีวิตหมดไปในแต่ละวัน (ดู ลูกา 8:43–48) และเรื่องที่พระองค์ทรงชุบชีวิตของลาราสกับลูกสาวของขุนนาง ให้เราเรียนรู้ว่าพระวจนะของพระเจ้ามีชีวิตและมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิตเมื่อเราขับเอาด้วยความเชื่อ ให้เราเรียนรู้ว่า

ชีวิตของพระคริสต์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ ฉะนั้นเมื่อเรารับฟังและเชื่อในพระวจนะแล้ว พระคริสต์จะสถิตในใจของเราโดยทางความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) ขอให้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์เจ้งสมจิงในใจของเรา และเราจะดำเนินชีวิตโดยพระนามของพระองค์ได้อย่างแน่นอน

แล้วก็เป็นดังนั้น

“จงເອາຄວາມຂມ່ນ້ຳ ຄວາມຈຸນເສີຍວ ຄວາມໂກຣຣ ກາຣທຸມເຄີຍງ ກາຣພູດຈາດູ
ໜົມືນ ຮວມທັກກາຣຮ້າຍຖຸກຍ່າງອອກໄປຈາກພວກທ່ານ” (ເອົເພັະສ 4:31) ເຮາ
ຄົງເຄຍອ່ານຂໍ້ຄວາມນີ້ແລະຮໍາພຶງໃນໃຈວ່າ ‘ຂອໃຫ້ເປັນດັ່ງນັ້ນເຄີດ’ ທີ່ເອເຄຍ
ພຍາຍາມເອກາຣພູດຮ້າຍຖຸກຍ່າງພຣອມກັບຕັນເຫດຸກື່ອ “ຮາກຂມ່ນ້ຳ” (ສີບຽງ
12:15) ອອກໄປແຕ່ກໍລຳເໜລວ ເພຣະ “ລິ້ນນັ້ນໄມ້ມື່ນຸ່ງຍົກນໃຫນສາມາຮາ
ທຳໃຫ້ເຂື່ອງໄດ້ ລິ້ນເປັນສິ່ງໜ້າຮ້າຍທີ່ອູ້ມ່າສຸກ ແລະເຕີມໄປດ້ວຍພິຫຼາຍຄິດຕາຍ”
(ຢາກອບ 3:8)

ໃຫ້ເຮາອ່ານພຣະດຳຮສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕຣສວ່າ “ອຍ່າທຳສິ່ງໃດດ້ວຍກາຣຊີ
ດີ ທີ່ເອົ້າໂດດີ ແຕ່ຈົງຄືວ່າຄຸນອື່ນດີກວ່າຕັວດ້ວຍໃຈຄ່ອມ … ຈົມມີຈົດໃຈເຂັ້ນນີ້ໃນ
ພວກທ່ານແມ່ນອຍ່າງທີ່ມີໃນພຣະເຍຸງຄຣິສຕໍດ” (ພຶລີປປ 2:3, 5) ແລະໃນທໍານອງ
ເດີຍກັນມີຄຳເຕືອນເຂີຍນໄວ່ວ່າ “ຈົງໃຫ້ຄວາມຮັກຈັນພື້ນ້ອງມີອູ້ຕ່ອກນເສມອ
ໄປ” (ສີບຽງ 13:1) ດີດຸດູເຄີດ ດັນທີ່ມີຈົດໃຈເຂັ້ນນີ້ຈະມີຄວາມສຸຂະນາດໃຫນ ແລະ
ຄົງເໝື່ອນສວຣຄົບນັດນີ້ເລີຍທີ່ເດີຍວ ດັ່ງເພີຍງແຕ່ຜູ້ທີ່ອ້າງຕົນວ່າເປັນຄຣິສເຕີຍນ
ມີສກາພຈົດໃຈດັ່ງກ່າວ ແຕ່ກ່ຽວຂ້າງເນື່ອນມາກມາຍທີ່ຕັ້ງອຸດມກາຣນົວໜຸ້ນສູງສ່າງນີ້ໄວ້
ເປັນເປົາໝາຍ ໃນຂະນະ ສົງສັງວ່າທີ່ມີອູ້

ຜູ້ທີ່ “ເນື້ອທັນຈຸກຂາຍເປັນທາສ” ຄົງຕ້ອງພູດວ່າ “ເຈຕານເດີຂ້າພເຈົ້າກີມ
ອູ້ ແຕ່ກາຣດີນີ້ໄມ້ສາມາຮາທຳໄດ້ເລີຍ” (ໂຮມ 7:14, 18) ພຣະເຈົ້າທຮງຢູ່ຕົຣຮມ

และปราณี ไม่ใช่ที่ราช พระองค์ไม่ตั้งข้อบังคับโดยไม่ชี้ทางปฏิบัติ และพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงชี้ทางเท่านั้น แต่ทรงเสริมกำลังให้ด้วย ปัญหาอยู่ที่การตีความพระธรรมสั่งของพระองค์ ให้เราอ่านอีกข้อหนึ่งเพื่อจะได้ความกระจ่างเพิ่มขึ้น

“จงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มามเป็นภัยเดียวแก่กันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจะมีใจชอบพระคุณ” (โคลอสสี 3:15) คงเป็นไปได้ที่เราอาจจะพิจารณาเรื่องผู้ควบคุมสันติสุขของพระเจ้า และเป็นไปไม่ได้ที่เราจะ พลิกสันติสุขของ **ชื่นชม** หรือใส่เข้าไปในใจ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ประทานได้ และพระองค์ประทานให้แล้ว พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเรายังไหกับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อายากลัวเลย” (约翰 14:27) “ข้าพระองค์ จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสรความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์” (สุดตี่ 85:8 TKJV) ด้วยเหตุที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถเติมสันติสุขในใจให้แก่เราได้ และให้สันติสุขนั้นดำรงอยู่ ดังนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ข้อควรปฏิบัติอื่นๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นสำเร็จในตัวเรา เช่นกัน

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่านขณะที่ท่านสั่งสอน และเตือนสติกันด้วยปัญญาแห่งสิ่น” (โคลอสสี 3:16 TNCV) เมื่อเราเอาข้อนี้มาประติดประต่อ กับสุดตี่ 85:8 จะได้เคล็ดลับทั้งหมด คือทุกสิ่งที่กล่าวถึงนั้นจะสำเร็จโดยพระวจนะของพระเจ้า “มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเจ้าจะมายตราตรัสดังนี้แหละ” (เศคาเรียห์ 4:6 TH1971) พระวจนะของพระเจ้าที่นำเสนอข้อลำลึกเหล่านี้ จะช่วยทำให้สำเร็จตามที่กล่าวไว้

พระวจนะของพระเจ้าสามารถกระทำอะไรได้บ้าง “โดยพระธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟ้าสรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลม

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระโอษฐ์ของพระองค์ ... เพราะพระองค์ตรัส โลกก็อุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มันก็คงอยู่” (สตุติ 33:6, 9 TNCV) “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พากห่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25) ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด **และสามารถเห็นฤทธานุภาพของพระองค์ได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (ดู โรม 1:16, 19–20)** ฉะนั้นฤทธานุภาพที่จะประกอบกิจภายในเราให้สำเร็จตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์รัสรสั่งไว้ คือฤทธานุภาพอันเดียวกันกับที่สร้างห้องฟ้าและแผ่นดิน

จงอ่านดูแล้วจะเห็นว่าเรื่องที่พระเจ้าทรงสร้างโลกไม่ได้ซับซ้อนแต่อย่างใด “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดความสว่าง’ ความสว่างก็เกิดขึ้น” และ “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจะรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปราภูขึ้น’ ก็เป็นดังนั้น ... พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดพีช คือรัญพีชที่ให้เมล็ดและต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:3, 9, 11) แล้วก็เป็นอย่างนี้ตลอดรายการของการทรงสร้าง

ความมีไม่มีอำนาจในตัวมันเองที่จะให้เกิดความสว่างได้ น้ำก็ไม่สามารถรวมตัวเองไว้ในจุดเดียวกัน และแผ่นดินโลกไม่อาจออกแรงให้ตันไม้มพร้อมผลเกิดมาด้วยกำลังของมันเอง นับประสาอะไรกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายที่ไม่อาจสร้างตัวเองขึ้นมา สิ่งที่ยังไม่ได้บังเกิดขึ้นก็ไม่สามารถบังเกิดขึ้นโดยพลังของตัวมันเองได้ แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิด” “จงให้มี” ทุกสิ่งก็เกิดขึ้นมา คำว่า “จง” ของพระเจ้านั้น มีฤทธิ์อำนาจให้เกิดผลตามที่ตรัสไว้ และสิ่งสารพัดที่ถูกสร้างนั้นมีอยู่ในพระดำรัสที่ตรัสในการทรงสร้าง

“เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซุสคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10) นอกจากนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายใน

พวกรท่านให้ท่านมีความประสังค์และมีความสามารถทำตามขอบพระทัยของพระองค์” (腓ลิปปี 2:13) เมื่อเรารอ่านพระบัญญัติ สิงแกรกที่เราต้องคำนึงถึงคือ นั่นไม่ใช่ถ้อยคำของมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้า สำหรับเรา เป็นพระธรรมที่มาจากพระเจ้าองค์เดียวกันที่ตรัสในปฐมกาลว่า “จะเกิดความสว่าง” และ “แผ่นดินจะเกิดพีช” ที่ตรัสว่า “จะเอาความขมขื่น ความฉุนเฉียวย ... รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวกรท่าน” (เอเฟซัส 4:31) ความสว่างและพีชเกิดมีขึ้นตามพระธรรมสั่งของพระเจ้า ฉันได้กลั้นน้ำตา ความขมขื่นกับความฉุนเฉียวยก็จะออกไปจากเราด้วย พระวจนะเช่นกัน “พระเจ้าแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นออกขึ้นมาฉันได้ พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญ ออกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น” (อิสยาห์ 61:11 TH1971) ฉะนั้นเมื่อเรารอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ให้เราอาความช้ำออกไปจากใจ อย่าอ่านเหมือนเป็นคำสั่ง แต่ให้อ่านเป็นพระสัญญาว่าพระวจนะนั้นจะเป็นฝ่ายกระทำให้สำเร็จตามที่บัญญัติไว้

ฤทธานุภาพของพระเจ้าในการทรงสร้างยิ่งใหญ่ไม่ต่างกับสมัยก่อน พระเจ้าผู้ให้แผ่นดินบังเกิดพีชผล ผู้ทรงปั้นมนุษย์จากผลคลีดิน สามารถปั้นเรามี่อนปั้นภาชนะดินให้เป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 1:6) ให้เราคุ้นเคยกับพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง จนกระทั่งเมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘จะให้มีใจใหม่’ เราจะตอบรับทันทีว่า ‘อามเన พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ตรัสไว้’ แล้วใจใหม่จะถูกสร้างขึ้น ซึ่งจะบังเกิดให้มีความคิดและถ้อยคำอันเป็นที่พอพระทัยพระองค์

รอดโดยพระชนม์

โดยพระชนม์ชีพ

การสื้นพระชนม์ของพระเยซุสคริสต์ทำให้คนบาปที่มีความเชื่อได้คืนดีกับพระเจ้า ตามธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะเราไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ (ดู โรม 8:7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และชีวิตของพระองค์คือสันติสุข พระคริสต์จึงเป็นสันติสุขของเรา ด้วยว่าเราได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า ชีวิตจึงเปลี่ยนไปตามชีวิตของพระองค์ เมื่อพระคริสต์ทรงพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ประทานชีวิตให้แก่ทุกคนที่จะยอมรับไว้ และเมื่อรับชีวิตของพระองค์แล้ว เราสามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วงกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) เราได้คืนดีกับพระเจ้า เพราะเรามีชีวิตของพระองค์ คือเราได้เอาชีวิตเก่ามอบให้พระคริสต์ และน้อมรับเอาชีวิตของพระองค์มาแทนที่

เมื่อพระคริสต์ประทานชีวิตของพระองค์แก่เราแล้ว พระองค์ไม่ได้ประทานเพียงช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต แต่ทรงให้ทั้งหมด คือชีวิตในวัยเด็ก วัยหนุ่ม และวัยผู้ใหญ่ เมื่อเรายอมรับว่าชีวิตทั้งหมดของเรามีแต่ความบาป และยอมทิ้งชีวิตเก่าเพื่อพระคริสต์นั้น ก็เป็นการแยกกันอย่างสิ้นเชิง คือเราจะได้รับชีวิตของพระคริสต์ทั้งหมดในทุกวัยแทนชีวิตเก่าของเรา ด้วย

เหตุนี้เราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า และที่เราเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงเลือกที่จะมองข้ามความบ้าป่าของเราเพื่อเห็นแก่ความเชื่อของเรา แต่พระองค์ทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรม (คือผู้ประพฤติตามพระบัญญัติ) ด้วยการประทานชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์ให้แก่เรา

“ในพระบุตรนั้นเราได้รับการได้ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โโคโลสสี 1:14) นั่นแสดงว่าเมื่อเรารับชีวิตของพระคริสต์แทนที่ชีวิตเก่าของเรา เราได้รับการอภัยบาป “โลหิตเป็นสิ่งที่ทำการลบทิณนาป” ด้วยว่า “ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” (เลวินิติ 17:11 TH1971) เราจึงได้รับการทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสื้นพระชนม์ของพระองค์ เพราะในการสื้นพระชนมนั้นพระคริสต์ทรงมอบชีวิตของพระองค์ให้แก่เรา

เมื่อเรารับชีวิตของพระองค์ด้วยความเชื่อแล้ว เราจึงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมือนหนึ่งเราไม่เคยทำบาป เราได้รับการตรวจสอบด้วยพระบัญญัติอย่างละเอียดแต่ไม่พบความผิด เพราะชีวิตเก่าได้สูญสิ้นไปแล้ว และชีวิตที่เรามี คือชีวิตของพระคริสต์ เป็นชีวิตที่ไม่เคยทำความผิด ประการใดเลย แล้วอนาคตจะเป็นอย่างไรเล่า เมื่อเราได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสื้นพระชนม์ของพระบุตร เราจึงรอดด้วยชีวิตของพระองค์ที่การทำงานให้เราโดยการสื้นพระชนมนั้น แล้วทำอย่างไรให้ชีวิตของพระองค์ยังคงดำรงอยู่กับเราตลอดไป ก็ด้วยการกระทำเหมือนครั้งที่เรารับเอาชีวิตนั้นในตอนแรก “ท่านได้ต้อนรับอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้น” (โโคโลสสี 2:6 TKJV) ในครั้งนั้นเรารับอาพระองค์อย่างไร ก็ด้วยความเชื่อ ดังนั้นให้ชีวิตของพระองค์ดำรงอยู่ในเราต่อไปด้วยความเชื่อเช่นกัน ด้วยว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) ความเชื่อในพระคริสต์ให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเช่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

เดียวกับการรับประทานอาหารที่ให้ชีวิตแก่ร่างกาย องค์พระผู้ช่วยให้รอด ตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้” (约翰 6:54–55) การกินเนื้อของพระองค์ ณ ที่นี่คือการอ่านพระวจนะ (ข้อ 63) เพราะมีคำเขียนไว้ว่า เราจะดำรงชีวิต “ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งօぎມาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

เรารอดโดยชีวิตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นชีวิตที่ปราศจากบาป เพราะพระคัมภีร์เขียนว่า “ไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” (1 約翰 3:5, 4) ฉะนั้นชีวิตที่ทรงได้เรานั้นคือความชอบธรรมของธรรมบัญญัติ พระเยซุสคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งในอดีต ปัจจุบัน และตลอดไปเป็นนิตย์ (ดู อีบรู 13:8) ด้วยเหตุนี้ชีวิตของพระองค์ที่จะดำเนินอยู่ในเรานั้นเป็นชีวิตเดียวกันกับที่ทรงดำเนินเมื่อ 2,000 ปีก่อน พระองค์เสด็จมาเพื่อให้แบบอย่างที่สมบูรณ์แห่งชีวิตของพระเจ้า พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในสมัยก่อนพระองค์จะทรงกระทำการอีกผ่านชีวิตของเรานอกวันนี้ **see below** ให้เราในทุกวันนี้ มือเรา รับพระองค์ เนื่องจากเราได้ฟังท่านมาอย่างไรแล้ว ให้กำราบไปอย่างไร ให้เราได้ฟังเราได้ฟังชีวิตของพระเจ้า ก็จะสามารถใช้ชีวิตได้ให้เราสังเกตรายละเอียดบางประการว่าพระเยซุสทรงดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร

Italics **พระบัญญัติข้อที่เก้า:** พระเยซุส “ทรงเป็นพยานที่ชื่อสัตย์” (วิรรัณ 3:14) “พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลย และไม่พบรการล่อหลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย” (1 เปโตร 2:22) ฉะนั้นเราจะพูดแต่ความจริงเมื่อพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา

Italics **พระบัญญัติข้อที่หก:** เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (ลูกา 9:56 NKJV) “พระเยซุสเสด็จไปทำคุณประโยชน์” (กิจการ 10:38) พระองค์เสด็จมาเพื่อ “ทำลายความไม่ดี” สำหรับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาป และเนื่องจากพระองค์ไม่ได้ทรงทำบาป เราจึงไม่ทำบาปเหมือนกันตระบำที่เราดำเนินชีวิตของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์

ตายให้สูญสิ้น และทรงทำให้ชีวิตและสภาพ omniscient ประภูมิโดยทางข่าว “ประเสริฐ” (2 ทิโมธี 1:10) ดังนั้นขณะที่เรารับพระคริสต์ พระองค์จะทรงดำเนินชีวิตแห่งความรักภายในเราให้มีเมตตาจิตต่อทุกคน

Italics พระบัญญัติข้อที่สี่: “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต เช่นเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม” (ลูกา 4:16) พระเยซูทรงเห็นความสำคัญของพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตจึงตรัสว่า “การทำความดีในวันสะบาโตเกิดกูต้องตามบทบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV) พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นเจ้าหนึ่งอวันสะบาโต เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สถาปนาวันสะบาโต พระองค์ไม่เคยถือรักษาวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ ฉะนั้นในชีวิตของพระองค์ไม่มีการถือรักษาวันอาทิตย์ที่จะถ่ายทอดไปยังผู้ที่เชื่อ ชีวิตของพระองค์ที่ประทานให้นั้นมีแต่การรักษาวันที่เจ็ดของสัปดาห์ เป็นวันสะบาโต พระองค์ทรงรักษาวันสะบาโตเมื่อทรงดำเนินอยู่ในโลกมาแล้วอย่างไร ก็จะทรงรักษาต่อไปอย่างนั้นในผู้ที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย มีคนจำนวนมากที่รักพระคริสต์ แต่ยังไม่รู้ว่าการถือรักษาวันอาทิตย์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ พากษาจึงยังไม่มอบเรื่องนี้ให้พระองค์ แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์เจ้า องค์พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขายังเรียนรู้ว่าการถือรักษาวันสะบาโตมีความสำคัญในชีวิตของพระเยซูมากพอยู่ กับพระบัญญัติข้อที่ให้นับถือบิดามารดา และข้อที่ห้ามพูดเท็จ แล้วเขายังเปิดใจให้พระองค์ประกอบกิจภายในใจของเขามาตามพระบัญญัติข้อนี้เข่นกัน เมื่อเรายอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในเรารอย่างครบบริบูรณ์ เราจึงจะกล้ายเป็นลูกของพระเจ้า เพราะชีวิตที่เราดำเนินอยู่นั้นจะเป็นชีวิตของพระองค์ แล้วพระบิดาจะพอพระทัยในเราเหมือนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในพระบุตรองค์เดียว ของพระองค์

อย่าลืมรับประทาน

‘ใครล่าจะลีมกิน!’ นายปนิธานตาม ‘ลึงพยา Yam ลีมกี้ลีมไม้ได้หรอก กินเป็นเรื่องที่ผิดชอบอยู่แล้ว อีกอย่าง เวลาไม่ได้กินผัดจะมีน้ำอ่อนๆ เลย บางทีกู้รักสักเหมือนจะเป็นลม อดมื้อเดียวก็แย่แล้ว ทำงานก็ไม่ไหว อยู่ก็ไม่ได้เลย ไม่ต้องห่วงเรื่องการกิน ผัดไม่ลีมหรอก’

ที่กล่าวมาก็จริงอยู่ แต่ท่านรู้ไหมว่าคนเรากินอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเรากินอาหารถูกหลัก มีสารอาหารครบถ้วน เรา ก็จะแข็งแรง มีสุขภาพดี แต่ถ้ากินอาหารที่ขาดวิตามินเราก็จะป่วยกระเสาะกระแสง ในขณะเดียวกันแม้คนเราจะรับประทานอาหารที่มีสารอาหารครบถ้วน มีรังษีชีวภาพหลายหลายและผักผลไม้นานาชนิด สุดท้ายแล้วก็ได้แต่สุขภาพกับการต่อชีวิตออกໄไปไม่เก่ง ไม่ได้ช่วยให้เราเป็น งานที่สมบูรณ์แบบไว้ที่ติดต่ออย่างดี พอหมดอยาวยชีวิตก็จบแค่นั้น

พระเจ้าตรัสว่า เราไม่สามารถดำรงชีวิตด้วยอาหารฝ่ายกายเพียงอย่างเดียว แต่ต้องรับประทานอาหารสวรรค์เป็นประจำทุกวันด้วย อาหารฝ่ายกายเหมือนสิ่งของในโลกทั่วไป คือไม่มีชีวิตในตัวมันเอง ไม่ซักก็ดับสูญไป มันไม่มีชีวิตที่จะมองให้แก่เรา แต่อาหารแห่งชีวิตที่มายจากสวรรค์นั้นเปี่ยมล้นด้วยชีวิตที่จะให้เราได้ คือชีวิตนิรันดร์ ถ้ารับประทานทุกวัน ก็จะเติบโตขึ้นไปสู่ความดีที่พร้อมบรรลุณเหมือนพระเยซู แล้วเราจะประทานที่จะทำ

แต่สิ่งที่บริสุทธิ์และดีงาม อาหารจากสวนคร์จะเสริมกำลังเรี่ยงแรงให้ทำตามความปรารถนาดีของเรา เราจึงว่าเราไม่ได้รับกำลังและแรงบันดาลใจเช่นนี้จากอาหารฝ่ายกาย เพราะลำพังกำลังของเราง่ เรายาวยามทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็ล้มเหลวอยู่เรื่อยไป

พระเจ้าจะทรงโปรดอาหารแห่งสวนคร์ลงมาดังน้ำค้างเหมือนที่ประทานมาให้แก่คนอิสราเอลในสมัยก่อนหรือไม่ คำตอบคือไม่ เพราะพระองค์ประทานให้เราแล้ว และอาหารแห่งสวนคร์ก็อยู่ในกลั่นแคร่เอื้อม

พระเจ้าตรัสว่า เราชอบอาหารแห่งสวนคร์เกินกว่าที่ใจปรารถนาในพระคัมภีร์ พระวจนะแต่ละคำที่เราอ่านในพระคัมภีร์ไม่เหมือนข้อความในหนังสืออื่นใดที่ปราศจากชีวิต พระเยซูตรัสสึ่งพระวจนะอันเต็มไปด้วยชีวิตของพระองค์ว่า “เราเป็นอาหารสำหรับชีวิตซึ่งลงมาจากสวนคร์” (约翰 6:51)

ชีวิตของพระเยซูอยู่ในพระวจนะ ดังนั้นเราจะรับพระเยซู คืออาหารที่มาจากการอ่านพระวจนะนั้น เราจะ ‘รับประทาน’ พระวจนะได้ และให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเราร่วมกับการอ่านเป็นประจำทุกวัน โดยเชื่อว่างใจในพระวจนะนั้นว่าเป็นพระคำสอนของพระบิดาที่ตรัสกับเรา โดยรักพระวจนะทุกคำ และเชื่อว่าพระเยซูจะเข้ามาสถิตอยู่ในใจของเราผ่านพระวจนะนั้น

เมื่อพระเยซูสถิตอยู่ในใจของเรา พระวจนะของพระองค์ที่ทรงอานุภาพและที่สร้างจักรวาลจะไม่ปักป้องเราจากการทำงานหรือ แผ่นอนพระวจนะจะช่วยเสริมกำลังให้เราพูดจาสุภาพและกระทำการกิจด้วยความรัก บาง คนอาจถามว่า ‘เป็นไปได้อย่างไรที่พระเยซูจะเข้ามาในใจพร้อมด้วยพระวจนะ ข้าพเจ้าจะรับพระองค์ด้วยการรับเอาพระวจนะได้อย่างไร’ นั่นเป็นคำถามที่ผู้เขียนตอบไม่ได้เช่นกัน แต่เราไม่จำเป็นต้องรู้วิธีการเหล่านั้น พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเป็นผู้กระทำเอง นั่นก็เพียงพอแล้ว เราจึงว่า

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ได้กระทำแล้วและดำเนินชีวิตของพระองค์อยู่ในใจของเราณ
ที่เรารอ่านพระวจนะของพระองค์เป็นประจำทุกวัน

จรักและใส่ใจในพระคัมภีร์ และตั้งใจอ่านให้มากกว่าหนังสืออื่นๆ ขอ
ย้ำว่า จงรับประทานอาหารที่มาจากการศรัทธาทุกวัน เราจำเป็นต้องมีอาหาร
นี้มากกว่าอาหารฝ่ายกาย ถ้าอ่านพระคัมภีร์เพียงสัปดาห์ละครั้ง จะไม่
สามารถรักษาจิตวิญญาณของเราไว้สำหรับสรรค์ได้ เช่นเดียวกับการรับ
ประทานอาหารอาทิตย์ละครั้งคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ฉะนั้นจงอย่าลืมรับ
ประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ!

จงมีความเชื่อในพระเจ้า

“จงมีความเชื่อในพระเจ้า” (มาระโก 11:22) พระเยซูตรัสประโยคนีกับเหล่าสาวกของพระองค์เมื่อพากເຫາຕกใจที่ต้นมะเดื่อที่ไร้ผลเหี่ยวยังไบอย่างกระหันหัน พระคำรัสรนี้ยังมีความหมายสำหรับเราในทุกวันนี้ไม่ต่างกับสาวกกลุ่มเล็กที่ติดตามพระเยซูขณะที่ทรงดำเนินอยู่ในแคว้นยูดีย์เป็นพระawanซึ่งให้ชีวิตนิรันดร์ที่ตระਸماຍังคนบาปผู้นั่งอยู่ในความมืดทึบและเงาแห่งความตาย ทุกอย่างที่พระเจ้าสื่อสารกับจิตใจของเรานั้นรวมอยู่ในพระคำรัสรขอนี้ของพระเยซู

เราแน่ใจหรือยังว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้า เรารู้จักหรือยังว่าความเชื่อคืออะไร เหล่าสาวกคิดว่าเขามีความเชื่อ แต่เมื่อมีความยากลำบากเข้ามาทดสอบความเชื่อแล้ว ปรากฏว่าพากเขาไม่มี ความเชื่อthonต่อการทดสอบได้ทุกอย่าง แต่ถ้าไม่ใช่ความเชื่อก็จะสอบไม่ผ่าน ถ้าเรามีความเชื่อเราจะยืนอยู่ได้โดยไม่สั่นคลอนเมื่อมรสุมและการทดลองโหมกระหน่ำเข้ามาในชีวิต แต่ถ้าหากว่าความเชื่อที่เรามีไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง เมื่อพายุพัดถล่มเราก็จะล้มลง จำเป็นที่เราจะต้องแน่ใจว่า ขณะนี้ชีวิตของเราสร้างอยู่บนศิลามั่นคงไม่ใช่บนทรราช

ศิลามั่นคงคือพระawanของพระเจ้า และถ้าปราศจากพระawanแล้วความเชื่อเกิดขึ้นไม่ได้เลย พระคริสต์ทรงเป็นพระศิลา และทรงเป็น

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระวจนะ หรือที่เรียกว่า พระวอาทิตย์ (ดู ยอห์น 1:1, 14) พระวจนะอาจดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคง เพราะเราไม่เชื่อกับการเปรียบเทียบถ้อยคำกับศิลาที่แข็งแกร่ง แต่พระวจนะของพระเจ้ามั่นคงดังศิลา และมีอยู่จริง เมื่อันที่พระเจ้าทรงเป็นความจริง โลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกจะเสื่อมสูญไป แต่พระวจนะของพระเจ้าจะดำรงมั่นคงดังพระบลลังก์นิรันดร์ของพระเจ้า โลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้นลูกสร้างมาด้วยพระวจนะ และด้วยพระวจนะอันเดียวกันนี้สิ่งเหล่านั้นจะถูกทำลายให้สูญสิ้นไป

ความเชื่อแท้ประกอบด้วยสองส่วนคือ ความศรัทธาและพระวจนะของพระเจ้า ขณะที่ความเชื่อปلومมีแค่ส่วนเดียว คือปราศจากพระวจนะของพระเจ้าและพึงพาสิ่งอื่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวและเสมอ เช่น ความรู้สึก ความหวัง ความปรารถนา กระบวนการความคิด หรือคำพูดของคนอื่นที่ ‘ว่ากันว่า’ ฝ่ายความเชื่อแท้รับเอาพระวจนะตามที่บันทึกไว้โดยไม่สงสัย ส่วนความเชื่อปломมักจะแก้ตัวและอธิบายกลับไปกลับมานานพระวจนะหมดความหมาย แต่ความเชื่อแท้ “แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:6) สำหรับความเชื่อปломนั้นไม่ทำอะไรเลย หรือถ้าทำได้มีเหตุผลที่เห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ถ้าเรามีความเชื่อ เราสามารถทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้า และพระองค์ก็จะประทานให้ เพราะเมื่อเรามีความเชื่อเราระขอแต่สิ่งที่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์จะทรงรับฟังการทูลขอ เช่นนั้นและตอบทุกครั้ง ความเชื่อต้องอาศัยพระวจนะของพระเจ้าเสมอ และพระวจนะเป็นบททูลท่อนให้เห็นถึงน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อเราทูลขอด้วยความเชื่อ เรายังจะไว้วางใจในพระเจ้าว่าเราจะได้รับในสิ่งที่ทูลขอ โดยยึดพระสัญญาของพระเจ้าเป็นที่ตั้ง เราไม่เพียงแต่เชื่อว่าเราจะได้รับ แต่เราได้รับแล้วอย่างแท้จริง เรื่องนี้จึงสำคัญมากและแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะมันแสดงให้เห็นว่าเรามีความเชื่อแท้หรือไม่ บางคนยอมรับ

จะมีความเชื่อในพระเจ้า

และเห็นประโยชน์ของความเชื่อที่มีอยู่ในคนอื่น แต่ด้วยจิตใจที่มีดบود และความคิดฝ่ายเนื้อหนังที่ผิดเพี้ยน จึงคิดว่าคงจะไม่มีประโยชน์อะไร ที่เขามองจะมีความเชื่อในพระเจ้า

ดำเนินชีวิตด้วยพระวจนะ

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งอุกมาจากพระโอชาธิของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) ฝ่ายร่างกาย เราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีชีวิต เพราะแม้แต่ในอาหาร อากาศ และน้ำ ถ้าปราศจากองค์ประกอบของชีวิตก็มีแต่จะถ่ายทอดความตายไปสู่ผู้บริโภค เช่นเดียวกันถ้าจะดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้า แสดงว่าพระวจนะนั้นต้องมีประกายชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงมีการเรียกพระวจนะว่า “พระว่าทะแห่งชีวิต”

เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าอันประกอบด้วยชีวิตชีวิตในพระวจนะจึงเป็นชีวิตของพระเจ้า ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ ฉะนั้นถ้อยคำที่กล่าวว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็น “ถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” (约翰 6:68) จึงเป็นความจริง เมื่อพระวจนะของพระเจ้ามายังเรา ชีวิตนิรันดร์ก็มาพร้อมกันในพระวจนะนั้น เมื่อคริปติกเสธไม่ยอมรับพระวจนะ ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธชีวิตนิรันดร์ พระเจ้า ชู右手 สถาวา “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (約翰 5:24)

พระเยซูทรงยกตัวอย่างการดำรงชีวิตที่อาศัยอาหารการกินเพื่อเบรี่ยบเที่ยบกับการดำรงชีวิตที่อาศัยพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรง

เลือกตัวอย่างนี้โดยบังเอิญ แต่ทรงประสังค์ที่จะสือบทเรียนที่สำคัญยิ่ง ฝ่ายกายแล้วเราก็อยู่ได้ เพราะอาหาร แต่อาหารจะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อ เรารับประทานเข้าไป เช่นเดียวกัน ถ้าเราจะดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะนั้นต้องเข้ามาในใจของเรา

คงไม่มีใครคิดที่จะดำรงชีวิตด้วยการซื้ออาหารแพงๆ ไว้ดูเล่น หรือ จะเอามาวิจัยเพื่อค้นดูความลึกลับแห่งกระบวนการโภชนาการว่าอาหารนั้นจะอำนวยชีวิตแก่เราอย่างไร แต่มีคนจำนวนมากที่คิดว่าเขาจะดำรงชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณด้วยพระวจนะของพระเจ้าโดยใช้วิธีนี้ หลายคนซึ่งพระคัมภีร์ขนาด **ยกษัตริย์เชิงอรรถอธิบาย** คลุ่มเคลือ แล้วก็เอาไปวางประดับที่โต๊ะกาแฟด้วยความภาคภูมิใจว่า ‘เชื่อในพระคัมภีร์’ พวกราดใหญ่องจะเชื่อว่าโดยกระบวนการอันลึกลับ พระคัมภีร์ที่วางอยู่บนโต๊ะนั้น จะช่วยให้เขาดำรงชีวิตได้ การกระทำเบ็นนั้นคงไม่ต่างกับการซื้ออาหารเพื่อสุขภาพอันน่ารับประทานมาเพียงเพื่อดูชม แล้วประกาศกับทุกคนว่า ‘ฉันเชื่อในเรื่องการส่งเสริมสุขภาพ’

คงไม่มีใครคิดจะดำรงชีวิตด้วยการมองดูอาหารเฉยๆ โดยไม่รับประทาน ในทำนองเดียวกัน เราไม่อาจดำรงชีวิตด้วยพระวจนะโดยไม่ อ่าน ถ้าจะดำรงชีวิตด้วยอาหารก็ต้องรับประทานเข้าไป ต้องเคี้ยว และให้กระบวนการย่อยอาหารทำงานของมัน ชีวิตที่อยู่ในอาหารจะแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย เช่นเดียวกับพระวจนะของพระเจ้า เราต้องรับพระวจนะในฐานะที่เป็นความจริง และเป็นพระวจนะของพระเจ้า เราต้องให้พระวจนะนั้นเข้ามาและมีที่รองรับในใจในฐานะที่เป็นพระวทะแห่งชีวิต แล้วเราจะพบว่าพระวจนะคือพระวทะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง

ในพระคัมภีร์มีอีกเรื่องหนึ่งที่เปรียบเทียบการดำรงชีวิตด้วยอาหาร กับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้ว่า “ส่วนเจ้า บุตรมนุษย์เอ่ย จงฟัง สิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า อย่าเป็นคนมักกับภูเหมือนพังศ์พันธุ์ที่มักกับภูนั้น จง

อยู่ด้วยความเชื่อ

อ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เราให้เจ้า’ เมื่อข้าพเจ้ามองดูนี่แน่นะ พระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และคุสิในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบุตรคร่าครวญ คำไว้ทุกช์ และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงกินสิ่งที่เจ้าได้พบ จงกินหนังสือม้วนนี้ แล้วจะไปพุดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล’ ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงกินหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มห้องของเจ้า’ แล้วข้าพเจ้าก็รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากข้าพเจ้ามันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย เจ้าจะไปยังพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกล่าวถ้อยคำของเราง่ายๆ กับเขา’ … พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ‘บุตรมนุษย์เอี้ย จงรับถ้อยคำทั้งหมดของเราที่พุดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังด้วยหูของเจ้า’” (ເອສະເຄີຍລ 2:8-3:4, 10)

ก่อนที่ผู้เผยแพร่พระวจนะสามารถประกาศพระวจนะแก่ผู้อื่น เขาต้องตระหนักว่าถ้อยคำนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสถึงเขา ก่อนที่จะถ่ายทอดพระว่าทะแห่งชีวิตแก่คนอื่น เขาต้องรู้ซึ้งว่านั้นคือพระว่าทะแห่งชีวิตสำหรับเขาเสียก่อน ฉะนั้นเพื่อเขาจะรู้ซึ้งเช่นนี้ พระเจ้าจึงสั่งให้อีสເຄີຍຮັບประทาน กลืนเข้าไปจนเต็มอิ่มด้วยพระวจนะนั้น พระเจ้าให้เขาฟังและรับไว้ในใจ และที่เขียนไว้ก็เพื่อเราทุกคนจะได้ darm ออยู่ด้วยชีวิตของพระเจ้า เมื่อเรารับพระนามของพระคริสต์ พระเจ้าทรงกำชับเราให้ “ยึดมั่นในพระวจนะแห่งชีวิต” (腓ลิปปี 2:16) แต่เราต้องได้รับชีวิตภายในเรา ก่อนที่จะแบ่งปันพระวจนะแห่งชีวิตแก่ผู้อื่น

พระเดῖนียังมีการเขียนไว้ในที่อื่นอีกว่า “เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความ

ขึ้นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปีติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์”

(เย雷米ֵי 15:16) ให้เราสังเกตว่าที่เย雷米ֵยเขียนนั้น ไม่ได้เขียนว่า ข้าพเจ้า กินบางบท บางข้อ หรือว่ากินเป็นบางเรื่อง แต่เขียนว่า “เมื่อพับพระวจนะ ของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย” ตรงจุดนี้แหล่ะที่คนนับหมื่นนับ แสนพลาดไปจากการได้ประโยชน์อันแท้จริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า พากษาครัวเอาครั้งลงมากรๆ จนไม่ได้อะไรเลย เพราะถ้อยคำทั้งหลายจะ ไม่เกิดประโยชน์ถ้าเราไม่เข้าใจความหมายอันแท้จริงที่ถ้อยคำเหล่านั้น สื่อ ยิ่งผู้ที่กล่าวมีสติปัญญามากเท่าไร ถ้อยคำที่กล่าวนั้น ถึงจะเป็นคำที่ เรียบง่ายแต่ก็มีความหมายที่ลึกซึ้งมากเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสใน พระคัมภีร์ด้วยพระสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ ฉะนั้นถึงแม้ จะใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย แต่ก็ลึกซึ้งไร้ขอบเขต เพราะเป็นการเปิดเผยถึง “พระประสังค์นิรันดร์ที่พระองค์ทรงทำแล้วในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้ เป็นเจ้าของเรา” (เอเฟซัส 3:11)

ด้วยความคิดที่คับแคบและจำกัดของมนุษย์แล้ว เราไม่สามารถเข้าใจ ความหมายของหลายตอนในพระคัมภีร์ เราไม่สามารถเข้าใจที่ลับทหรือ แม้แต่ที่ลับข้อ แต่เราต้องพิจารณาที่ลับคำ เพราะเป็นปริมาณที่สมองของ เราจะพิจารณาจนเกิดประโยชน์ได้

แน่นอนถ้ามีครรับถ้อยคำในพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นพระวจนะของ พระเจ้าองค์นิรันดร์ที่เปิดเผยพระประสังค์อันเนื่องนิตย์ของพระองค์ และ ถ้าคนนั้นทึกทักไปว่าด้วยกำลังความคิดของตนแล้วเขายังสามารถหยิ่ง ถึงความหมายของพระวจนะทันทีที่ได้อ่านผ่านๆ คนนั้นก็คิดผิดเสียแล้ว

“อย่าคิดว่าตนมีปัญญา” (สุภาษิต 3:7) “อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จง เกรงกลัว” (โรม 11:20) อย่าคิดว่าการพิจารณาพระวจนะของพระเจ้าที่ ลับคำเป็นเรื่องเล็ก ให้พินิจพิเคราะห์และตรึกตรองให้ครู่รวมถึงด้วยการ อธิษฐาน ให้รับพระวจนะนั้นเข้ามาในใจในฐานะเป็นพระวจนะแห่งชีวิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระเจ้าตรัสมายังเรา ให้รับเอาเช่นนี้ แล้วจะพบว่าพระวจนะที่อ่านนั้น เป็นพระวจนะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งจะทำให้เรามีความชื่นบานและ ความปีติยินดีอยู่เสมอ อย่าคิดว่าการพิจารณาที่ลະคำเข่นนี้จะทำให้การ ศึกษาพระคัมภีร์ทั้งเล่มหรือบทใดบทหนึ่งล่าช้า เพราะด้วยวิธีนี้เราจะได้ ประโยชน์มากกว่าการอ่านราชาที่ **เดียวแบบผ่านๆ** โดยที่เราไม่เข้าใจอะไร เลยก การค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ พิจารณาจะทำให้เราสามารถเข้าใจทุกคำ ซึ่ง ทุกคำนั้นคือชีวิตนิรันดร์สำหรับเรา เพราะพระคริสต์ตรัสว่า “มนุษย์จะ ดำเนินชีวิต “ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมายจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” และแต่ละคำนั้นมีชีวิตอยู่ เมื่อเรารับพระวจนะคำหนึ่งเข้ามาในใจ คือใน ความคิดของเรา เราจะมีชีวิตนิรันดร์ในพระวจนะและพระพระวจนะ นั้นอย่างแน่นอน

ให้เราพิจารณาพระคำรับของพระเยซูคริสต์อีกรังหนึ่ง “มนุษย์จะ ตารางชวดด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวเมื่อ **แต่ต้องดำเนินชีวิตด้วยพระวจนะ** ทุกคำซึ่งออกมายจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เมื่อเรารับประทานอาหารนั้น เราไม่ได้ตักใส่ปากที่จะเป็นกอบเป็นกำ แต่รับประทานที่ลະคำ ถ้าตักครั้ง ละเป็นกำก็คงจะ **มีผลเสีย** **ต่อสุขภาพและทำให้ชีวิตสั้นลง** **แต่เราต้องค่อยๆ รับประทาน** **ค่อยๆ เดียวไปทีล่ะคำ** **เท่านั้น** **คือ** **การดูแลรักษาสุขภาพให้ดี**

ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระเยซูกัตัวอ้วกแล้วใช้คำว่า “พระวจนะทุก คำ” ของพระเจ้า ความหมายของพระองค์คือวิธีดำเนินชีวิตด้วยพระวจนะ คือการรับพระวจนะที่ลະคำ เมื่อนั้นที่เรากินที่ลະคำ เมื่อนับที่เรียนที่พระ- คัมภีร์สอนว่า “เมื่อพับพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย”

“บุตรมนุษย์... จง... กินสิ่งที่เราให้เจ้า” ให้กินพระวจนะของพระองค์ คือ “พระวจนะทุกคำซึ่งออกมายจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เราจึงจะดำเนิน ชีวิตด้านจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เมื่อนร่างกายที่สมบูรณ์มีสุขภาพแข็งแรง ด้วยการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ ให้เรากินอาหารที่มาจากสารรค-

ซึ่งจะนำชีวิตแห่งสรรค์มาสู่เรา เฉกเช่นกับการรับประทานอาหารฝ่าย
กายที่นำชีวิตฝ่ายกายให้เรา **เตือน**

การอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นช่องทางที่จิตวิญญาณสื่อสารกับพระเจ้า และด้วยการอธิษฐานนี้เองความเชื่อของเรารidgeขึ้นไปยังพระเจ้าแล... รของพระองค์ลงมาอย่างเรา คำอธิษฐานของธรรมิกชนloyขึ้นไปถึงพระเจ้าดุจดังเครื่องหอม (ดู สคดี 141:2; วิรภ 5:8; 8:3-4) การอธิษฐานเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพจิตวิญญาณของผู้อธิษฐาน ยกออบได้กล่าวถึง “การอธิษฐานด้วยความเชื่อ” และการอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความสัมภัจจุณการอธิษฐานไร้ประโยชน์ นอกจากนั้นก็กล่าวถึง “คำวิง่อนของผู้ขอบธรรม” ที่ “มีพลังมากและเกิดผล” (ยกออบ 1:6-7; 5:15-16) การอธิษฐานของเราเป็นเครื่องวัดสภาพจิตวิญญาณที่แม่นยำ

การอธิษฐานที่เกิดผลจะยึดพระวจนะของพระเจ้าไว้ด้วยความเชื่อ เพราะความเชื่อที่แท้จริงไม่เพียงแต่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่ยังเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ “ขยันหมั่นเพียรแสวงหาพระองค์” (อีบูร 11:6 TKJV) การอธิษฐานด้วยความเชื่อไม่ใช่รูปแบบของพิธีกรรมหรือเป็นข้อปฏิบัติตามธรรมเนียม แต่ออกมารจากใจที่ตระหนักถึงความต้องการของตน ไม่ใช่ด้วยการสัมภัจจุณหรือการย่อห้อ แต่ด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงสดับรับฟัง และจะทรงตอบเมื่อถึงเวลาอันควร

การอธิษฐานที่เกิดผลต้องไม่ใช่การโต้แย้งกับพระเจ้า เพราะเราไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะโต้แย้งกับพระเจ้าได้ และก็ไม่ใช่การรายงานให้พระเจ้ารับรู้ในข้อมูลใหม่ หรือการซักชวนโน้มน้าวให้พระองค์ทรงทำในสิ่งที่ไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ การโต้แย้งหรือการห่ว่านล้อมของมนุษย์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าผู้สัพพณ์ญูเปลี่ยนพระทัยได้ เราจะไม่ทูลขอพระเจ้าด้วยความเชื่อในลักษณะดังที่กล่าวมานี้ เราไม่ต้องการให้พระเจ้าทำตามวิธีการของเรา เพราะเราเชื่อพระวจนะของพระเจ้าที่ว่าความคิดและวิถีทางของพระองค์สูงกว่าของเราราฟ้ากับดิน สิ่งที่เราอธิษฐานอยู่เสมอคือ ‘อย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์ แต่ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์’

การอธิษฐานคืออะไร และเพราเหตุใดเราจึงอธิษฐาน การอธิษฐานคือการแสดงออกถึงการน้อมรับในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัยและทรงพร้อมที่จะกระทำเพื่อเรา เป็นการยินยอมให้พระองค์ทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่หน้าที่ของเราว่าจะแนะนำพระองค์ถึงความต้องการของเรา ด้วยว่าแม้ก่อนที่เราจะทูลขอ “พระบิดาของพวกเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทึ่งปวงนี้” (มัทธิว 6:32) พระองค์ทรงทราบความต้องการของเรามากกว่าที่เรารู้ความต้องการของตัวเอง “เพราะเราไม่รู้ว่าควรจะอธิษฐานขออะไรย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการครั่วครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ” (โรม 8:26)

พระเจ้าทรงรู้ความต้องการทุกอย่างของเรา และทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือในแต่ละเรื่อง แต่พระองค์ทรงรอให้เราตื่นตัวและสำนึกรู้ว่าเราต้องการพระองค์ พระองค์ไม่สามารถอยู่พรเราในด้านจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่องถ้าเราไม่เห็นคุณค่าของพระพรเหล่านั้น เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการขัดต่อหลักการอันเต็มด้วยพระปรีชาสามารถของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถช่วยเราโดยที่เราไม่ร่วมมือกับพระองค์ ซึ่งจิตใจของเราต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมก่อนที่จะรับพระพร เมื่อยูในสภาพที่พร้อม เราจะเกิด

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความประณยาอย่างแรงกล้าซึ่งจะกล่าวอภิมาเป็นคำอธิฐาน และจะรู้สึกว่าเราต้องการความช่วยเหลือที่พระเจ้าเท่านั้นทรงช่วยได้ ทั้งจะร้องขึ้นจากใจว่า “ภาวะกระเสือกระสนหาราน้ำฉันได ข้าแต่พระเจ้า จิตใจข้าพระองค์กระเสือกระสนหาราพระองค์ฉันนั้น” (สุดุ๊ดี 42:1) สิ่งที่ตามมาก็คือการเปิดช่องทางสื่อสารไว้ระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณของเรา พระพรที่พระองค์พร้อมที่จะประทานให้ทุกเมื่อจึงสามารถหล่อให้มาสู่เราได้ ประตูตแห่งพระพจะเปิดกว้างหรือแคบก็ขึ้นอยู่กับว่าความประณญาของเรามีความร้อนรนเพียงใด

ขอให้เราตระหนักรถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ให้ชัดเจนขึ้นว่า พระเจ้าทรงรู้เห็นทุกสิ่งที่เราต้องการ และทรงเตรียมพร้อมสำหรับความประณญาทุกอย่างของเรา พระองค์ทรงรู้ก่อนเราเสียอีกว่าเราต้องการอะไร งานของเราไม่ใช่การค้นหาแนวทางปฏิบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราต้องการ แต่คือการอยู่ในฐานะที่พระเจ้าสามารถอวยพรให้เป็นไปตามความประณญาของเราด้วยวิธีการของพระองค์ ให้เราเคลื่อนไหวตามแผนการของพระองค์ ไม่ใช่ให้พระองค์ทำตามแผนงานของเรา เพราะการกระทำเช่นนั้นจะเปล่าประโยชน์

ชำระบุคคล

“ เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระบุคคลโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพรหกตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ” (โรม 5:1) ข้อนี้หมายความว่าอย่างไร การถูกชำระบุคคล ธรรมคืออะไร บ่อยครั้งทั้งคนที่เป็นคริสเตียนและคนที่ไม่ได้เป็นต่างเข้าใจในเรื่องนี้ผิดไป สำหรับคริสเตียนที่เข้าใจผิด ก็คือการถูกชำระบุคคลนั้นเป็นเสมือนครั้งทางของการเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า ส่วนคนที่ไม่ได้นับตัวเองว่าเป็นคริสเตียนก็คิดว่าเรื่องการถูกชำระบุคคลโดยความเชื่อเป็นสิ่งที่แทนความชอบธรรมอันแท้จริง เขาคิดว่าเรื่องการถูกชำระบุคคลคือการเพียงแต่เชื่อในสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมถึงแม้ว่าในความเป็นจริงตนไม่ได้มีความชอบธรรม ทั้งหมดนี้เป็นการเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

การถูกชำระบุคคลโดยความเชื่อของธรรมบัญญัติ หมายถึง การถูกชำระบุคคลให้ถูกต้องตามกฎหมายบัญญัติ ในพระธรรมโรม 2:13 กล่าวถึงผู้ที่ถูกชำระบุคคลโดยความเชื่อว่า “ เพราะว่า คนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม ” แสดงว่าเมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เรายังประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นเมื่อเราถูก

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชำระให้เป็นคนชอบธรรม เราก็กลایเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติในขณะเดียวกัน

การถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ คือการที่เรากลายเป็นผู้ประพฤติตามพระบัญญัติด้วยความเชื่อนั่นเอง ดังนี้แหละ “ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:20) เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นก็อยู่ในเนื้อหา ก่อนข้อที่ 20 ว่าไม่มีใครกระทำความดี “เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พากขาเลว ทรงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย” (ข้อ 12) ไม่เพียงแต่ทุกคนทำงาน แต่ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV)

ดังนั้นจึงมีเหตุ ลอยู่ 2 ประการว่า เพราะอะไรเราไม่สามารถถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ ประการแรกเนื่องจากเราเคยทำงาน การประพฤติตามธรรมบัญญัติในภายหลังก็ไม่อาจลบล้างความบาปเหล่านั้นได้ ตัวอย่างเช่น การที่คนหนึ่งไม่ได้ลักขโมยในวันนี้ ไม่สามารถลบล้างการที่เขาเคยขโมยในอดีต หรือทำให้ความผิดในอดีตน้อยลงแต่อย่างใด ตามกฎหมาย สมมุติว่าเราขโมยปีที่แล้วและไม่ได้ขโมยอีกหลังจากนั้น เราก็ยังมีความผิดติดตัวอยู่ดีและจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ความจริงเรื่องนี้ชัดเจนจนไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมอีก

ประการที่สอง ไม่เพียงแต่เราไม่สามารถชดเชยความผิดในอดีตด้วยการประพฤติตามธรรมบัญญัติในปัจจุบันอย่างที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น แต่โดยธรรมชาติของมนุษย์เราก็ไม่สามารถประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าได้เลย เราไม่สามารถกระทำในสิ่งที่พระบัญญัติกำหนดไว้ จึงพิจารณาข้อความของอัครทูตเปาโลที่บรรยายถึงสภาพของคนเรามีอพยพตามประพฤติตามธรรมบัญญัติว่า “เราสรุว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่อง

ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ถ้าข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะทำ ขณะที่ยอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้ทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยยໍาเลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:14–18) ฉะนั้นสาเหตุที่เราไม่สามารถถูกชำระให้ขอบธรรมด้วยการประพฤติตามธรรมบัญญัติจึงประจักษ์ชัดเจน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ที่ตัวเราเอง ธรรมบัญญัตินั้นดี และนี่แหลกเป็นสาเหตุที่ธรรมบัญญัติไม่สามารถชำระคนชั่วให้เป็นคนขอบธรรมได้

แต่สิ่งที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้ พระคุณของพระเจ้าทำได้ เพราะด้วยพระคุณของพระเจ้ามนุษย์จึงถูกชำระให้ขอบธรรม และพระคุณของพระเจ้าชำระคนแบบไหน ก็ชำระคนบาปนั้นแหละ เพราะคนบาปเป็นกลุ่มเดียวที่ต้องการการชำระ “ส่วนคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้น เป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัย การประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนขอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความขอบธรรม” (โรม 4:4–5) พระเจ้าทรงชำระคนอธรรมให้เป็นคนขอบธรรมมิใช่หรือ แน่นอนที่เดียว พระองค์ไม่ได้กลับเกลื่อนบาปของเรเพื่อให้เราถูกันบว่าเป็นคนขอบธรรมในขณะที่เรายังเป็นคนอธรรมอยู่ แต่พระองค์ทรงกระทำให้เราเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหาก เมื่อพระองค์ตรัสว่าเราเป็นคนขอบธรรมเราก็ถูกจับเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติในทันที จะเห็นได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องประเสริฐ ประกอบด้วยพระเมตตาและถูกต้องขอบธรรมตามธรรมบัญญัติ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมอย่างไร “พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เข้าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงได้เข้าให้พ้นบาปแล้ว” (โรม 3:24) อย่าลืมว่าการถูกชำระให้ชอบธรรมคือการทำให้เป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นให้เราทบทวนอีกว่า ‘พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เข้าเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงได้เข้าให้พ้นบาป’ พระเยซูคริสต์ทรงได้เราด้วยค่าไถ่อันล้ำค่า คือด้วยชีวิตของพระองค์เอง เพื่อประทานความชอบธรรมของพระองค์แก่เราผู้เป็นคนบาปเมื่อเราเชื่อว่างใจในพระองค์ ไม่ได้หมายความว่าพระองค์เอาความชอบธรรมของพระองค์เมื่อ 2,000 ปีที่แล้วมาใส่ในบัญชีให้เรา แต่ประทานความชอบธรรมอันทรงฤทธิ์ในปัจจุบันแก่เรา พระคริสต์จะเข้ามาสถิตในใจเมื่อเรามีความเชื่อ ฉะนั้นถึงแม้เราเคยเป็นคนบาป แต่เราจะกลับเป็นคนใหม่โดยมีความชอบธรรมของพระเจ้า

ดังนั้น การถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมนั้นจึงเป็นสภาระสูงสุด ทุกอย่างที่พระเจ้าจะทำให้เราได้ก็อยู่ในเรื่องนี้ ยกเว้นการเปลี่ยนให้เรามีสภาพомตะ ซึ่งเราจะได้รับเมื่อฟื้นจากความตาย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเมื่อเราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมแล้วไม่ได้หมายความว่าเราพ้นข้ออันตรายที่จะทำบ้าไปได้อีก มิใช่เช่นนั้น เพราะ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราต้องมีความเชื่อย่างต่อเนื่องและยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อให้ความชอบธรรมของพระองค์ยังคงอยู่กับเรา เพื่อจะยังคงเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้

ขอพระคุณกิริจนิจเป็นที่เข้าใจกันได้อย่างชัดเจน “ถ้าเข่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติตัวความเชื่อหรือ เปล่าเลย เรายังซูธรรมบัญญัติขึ้นอีก” (โรม 3:31) คือแทนที่จะลบเมิดธรรมบัญญัติและไม่ให้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เราต้องรับธรรมบัญญัติไว้ในใจด้วยความเชื่อ ที่เป็นอย่างนี้พระความเชื่อนำพระคริสต์เข้ามาในใจ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ใน

พระทัยของพระคริสต์ ฉะนั้น “ เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะ คนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะ พระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น ” (โรม 5:19) ผู้ที่เชื่อฟังคือองค์- พระเยซูคริสต์เจ้า และการเชื่อฟังของพระองค์จะเกิดขึ้นในใจของเรา เมื่อเรามีความเชื่อ และเนื่องจากการเชื่อฟังเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว พระองค์จึงสมควรได้รับพระเกียรติแต่เพียงผู้เดียวสืบไปเป็นนิตย์

การอัศจรรย์ในวันสะปาโต

สาเหตุที่พระคัมภีร์บันทึกการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำไว้มากมายก็เพื่อ “พวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

(ยอห์น 20:30–31)

คำสอนของพระเจ้าและสาวกของพระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิตแต่การอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระเยซูกับเหล่าสาวกทำให้เราเห็นถึงความจริงของชีวิต ทั้งเห็นถึงทุกงานทุกภาพของชีวิตนั้น ความจริงด้านจิตวิญญาณทุกประการในพระคัมภีร์ล้วนแต่เป็นบทเรียนที่สอดแทรกอยู่ในการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูทรงรักษาคนเจ็บป่วย

พระเจ้าประทานให้พระเยซู “มีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์” แก่ทุกคนที่มาหาพระองค์ (ยอห์น 17:2) พระเยซูทรงรักษาร่างกายของคนป่วยให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ฉันใดก็ฉันนั้น พระองค์จะทรงรักษาจิตวิญญาณของเราให้พ้นความผิดบาปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์เช่นกัน “การที่พูดว่า “บำบัดต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเกิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า ‘จงลุกขึ้น

ยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน' เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อผู้ชนเห็นดังนั้น พากเขาเก็บเงินกลัว แล้วพาภันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิ์อำนวย เช่นนั้นแก่นุชัย" (มัทธิว 9:5-9)

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นมากที่สุดบางเรื่องของพระเยซูเกิดขึ้นในวัน สะบาน ดังที่จะหยิบยกมาดังต่อไปนี้

ชายที่atabอดแต่กำเนิด

"ขณะพระองค์เสด็จไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งatabอดแต่กำเนิด พากสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า 'พระอาจารย์ คริทำบำป คนนี้หรือพ่อแม่ของเข้า เขาถึงเกิดมาatabอด' พระเยซูตรัสตอบว่า 'ไม่ใช่ คนนี้หรือพ่อแม่ของเข้าที่ทำบำป แต่เขาเกิดมาatabอดเพื่อให้พระราษฎร ของพระเจ้าปราภูในตัวเข้า เราต้องทำพระราษฎรของผู้ทรงใช้เรามา เมื่อยังวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลาที่ไม่มีใครทำงานนั้นกำลังใกล้เข้ามา ทราบได้ที่เรยังอยู่ในโลก เราก็เป็นความสว่างของโลก' เมื่อตรัสอย่าง นั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบวนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็น โคลนทาที่atabองคนatabอด แล้วตรัสสั่งเขาว่า 'จงไปล้างโคลนออกใน สาระสีโล้ม' (สีโล้มแปลว่า ไข่ไป) เขายังไปล้างแล้วกลับมาก้มองเห็น" "วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาชายคนนั้นให้หายatabเป็นวันสะบาน" (ยอห์น 9:1-7, 14)

การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นหลักฐานประจักษ์ด้วพระเยซูคือแสงสว่าง ของโลก คนขอทานatabองคนนั้นเชื่อพระดำรัสของพระคริสต์จึงมองเห็น ได้ จากเรื่องนี้เราจึงมั่นใจว่าพระวจนะของพระองค์เป็นความจริงที่ตรัสว่า "เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่ จะมีความสว่างแห่งชีวิต" (ยอห์น 8:12) เมื่อพระเยซูทรงเบิกตาชายคนนั้น เขายสามารถเห็นแสงอาทิตย์ แต่พระคริสต์ทรงเป็นแสงด้านจิตวิญญาณของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เข้า แสดงให้เห็นว่า แสงที่ส่องมาจากการอภิเตย์เป็นแสงที่ได้รับมาจากพระองค์ผู้ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” อีกที (มาลาคี 4:2)

เราไม่สามารถมองเห็นพระคริสต์ และเราไม่อาจเข้าใจได้ว่าชีวิตของพระองค์จะประทานให้เรามีความชอบธรรมและชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้คือ ดวงอาทิตย์ส่องแสงmanyโลก และในแสงนั้นมีพลังที่ให้ชีวิต การอัศจรรย์ที่พระเยซุสรักษาคนตาบอดแสดงให้เห็นว่าแสงและชีวิตนี้มาระบบที่พระคริสต์ เราจึงได้รู้ว่าพระองค์สามารถประทานชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์แก่เราได้ เช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดจากความบ้าป่าและความตาย เป็นความจริงที่เห็นชัดพอๆ กับที่จะเชื่อว่าแสงอาทิตย์บันดาลให้มีชีวิตและผลผลิตอยู่ในโลก

ความบ้าป่าความมีด และใจของเราจะมีดมนมเมื่อเราไม่ให้เกียรติพระเจ้าในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า (ดู โรม 1:21) “ความคิดของ [คนบ้าป่า] ถูกทำให้มีดมนมไป และเขาขาดจากชีวิตที่มาจากการของพระเจ้าเนื่องจากความไม่รู้ที่อยู่ในตัว” (เอเฟซัส 4:18) พระเยซุสรักษาคนตาบอดให้มองเห็นได้ พระองค์ก็จะทรงยกເօไวมีดแห่งบ้าป่าออกไปและประทานแสงแห่งชีวิตแก่ทุกคนที่จะรับพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นความจริง

การรักษาหลังหлыงโคง

“ขณะที่พระเยซุทรงสั่งสอนอยู่ที่รรมาศalaแห่งหนึ่งในวันสะบาโต มีผู้หลงคนหนึ่งที่มีฝีเข้าสิง ซึ่งทำให้นางเป็นโรคมา 18 ปีแล้วอยู่ที่นั่นด้วยหลังของนางกีโคง ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย เมื่อพระเยซุทอดพระเนตรเห็นจึงทรงเรียกและตรัสกับนางว่า ‘หлыงเออย เธอได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากโรคของເຮອแล้ว’ เมื่อพระองค์วางพระหัตถ์บนตัวนาง ทันใดนั้นนางกีโคงตัวตรงได้ และสรรเสิญพระเจ้า แต่นายรรมาศalaไม่พอใจ เพราะพระเยซุทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงพุดกับผู้ชนว่า ‘มีถึง 6 วันสำหรับ

ทำงาน จงมาและรับการรักษาโรคภัยไป 6 วันนั้น อย่าทำในวันสะบาน' แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า 'โอ พากหน้าซี่่อใจดี พากท่านทุกคนก็ปล่อยวัวปล่อยลาออกจากกอกของมันพาไปกินน้ำในวันสะบานไม่ใช่หรือ ผู้หญิงคนนี้เป็นบุตรสาวของอัตราษัชชื่งญาตานผูกมัดไว้ถึง 18 ปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้นางหลุดพ้นจากเครื่องจำจงนี้ในวันสะบาน' เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พากที่เป็นศัตรูกับพระองค์ได้รับความอับอาย แต่ฝูงชนทั้งหมดชื่นชมยินดีกับคุณความดีทุกประการที่พระองค์ทรงทำ" (ลูกา 13:10-17)

ผู้หญิงคนนี้ถูกจำจงโดยชาตาน และการที่พระเยซูทรงรักษาเขาระหว่างเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดถึงฤทธิานุภาพของพระคริสต์ในการปลดปล่อยคนจากความบาป เพราะว่า "ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป" (约翰 8:34) และ "ก็มาจากการ" (1 約翰 3:8) และ "เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาถือเป็นทาสของสิ่งนั้น" (2 เปโตร 2:19)

นางไม่สามารถยืนตรงได้ เมื่อนข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า "ความชั่วของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์ไม่อาจเยหยหน้าขึ้นมอง" (สคดี 40:12 แปลจากฉบับ KJV) แต่เมื่อเราเห็นฤทธิานุภาพของพระคริสต์ที่ทรงรักษานาง เราจึงพูดได้ว่า "โอ ข้าแต่พระเยซูราห์ พระองค์ทรงเป็นโลล้มรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นส่ง่รอาศิของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพระองค์ไว้" (สคดี 3:3 NKJV)

นาง "มีผีเข้าสิง" แต่พระคริสต์ทรงสงสารและรักษานาง เราจึงรู้ว่า "เราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอกของเราร" (อีบру 4:15) และพระเมตตาของพระองค์ก็เป็นรูปธรรม ในการอัศจรรย์เหล่านี้เรามีตัวอย่างของฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในการเบิกตาของเราตามที่เขียนไว้ว่า "เพื่อให้พากเข้าหันจากความมืดมาหาความสว่าง จากอำนาจของชาตานมหาพรเจ้า" (กิจการ 26:18)

ทำไมจึงรักษาโรคในวันสะบานโต

พระคัมภีร์ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่า นี้ในวันสะบานโต และขอให้สังเกตว่าคนป่วยและคนพิการในทั้ง 2 กรณีที่ยก มาນ้ำไม่จำเป็นต้องรักษาด่วนในตอนนั้น ถ้าจะให้คนatabอดรอไปอีกสักวัน ก็ไม่เป็นไร ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็ไม่สบายมาตั้ง 18 ปีแล้ว และอาการก็ไม่ถึง ขั้นอันตราย ทั้งสองคนก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการรักษาด้วย พวกราชวงศ์ ไม่ผิดหวังแต่อย่างใดถ้าพระเยซูทรงรอให้พ้นวันสะบานโตก่อนแล้วจึงรักษา

แต่พระเยซูไม่ได้ทรงรีรอแม้แต่ชั่วโมงเดียว มิหนำซ้ำพระองค์ทรง รักษาพวกราชวงศ์ในวันสะบานโต ทั้งที่ทรงตระหนักเป็นอย่างดีว่าจะทำให้พวกราชวงศ์ไม่พอใจและยิ่งเกลียดชังพระองค์มากขึ้น แสดงว่าพระองค์ต้องมี พระประสงค์ที่ชัดเจนในการทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในวันสะบานโต และ พระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ประประสงค์พิเศษที่ให้ระบุวันที่การอัศจรรย์เกิด ขึ้นไว้ในพระคัมภีร์ แต่พระประสงค์นั้นคืออะไร คำตอบอยู่ในยอห์น 20:31

เพราะว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นด้วยเหตุผลอัน เดียวกันที่บันทึกไว้ นั่นคือเพื่อ “ท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนาม ของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

พระเยซูไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้เพื่อเป็นการลบหลู่วัน สะบานโต เพราะพระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติทั้งหมด บางคนเข้าใจผิดว่า พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ในวันสะบานโตเพื่อแสดงให้เห็นว่าเราสามารถ ละเมิดวันสะบานโตได้ กรณีจำเป็น แต่พระเยซูไม่ได้ละเมิดวันสะบานโต ถึงแม้ว่าคนไข้จะใส่ร้ายพระองค์ในเรื่องนี้ก็ตาม ไม่มีครั้งไหนที่ “จำเป็น” ต้องละเมิดวันสะบานโต แต่พระเยซูเองตรัสสอนว่า “การทำความดีในวัน สะบานโตก็ถูกต้องตามบทบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV)

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของวันสะบานโต จริงอยู่ที่พระองค์ทรงประกอบกิจในวันสะบานโต แต่การประกอบกิจนั้น ล้วนแต่ออาศัยพระวจนะของพระองค์ ตั้งแต่เสร็จสิ้นการสร้างโลก “ในวัน ที่เจ็ดนั้น พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์” (อีบру 4:4) แต่ พระองค์ยังทรงค้ำจุนสิ่งสารพัดด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของ พระองค์ (ดู อีบру 1:3)

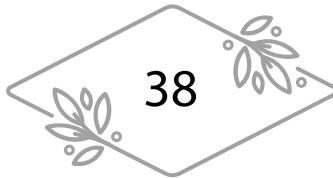
พระเจ้าประทานวันสะบานโตให้มนุษย์เพื่อให้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระ-เจ้าผู้ทรงชำราบเราให้บริสุทธิ์ (ดู เอสเคียล 20:12) ฉะนั้นในการทำการ อัศจรรย์ต่างๆ ในวันสะบานโต พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าจุดประสงค์ของ วันสะบานโตคือการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระ วันสะบานโตเป็นเครื่อง เตือนให้ระลึกถึงการทรงสร้างของพระองค์ และด้วยฤทธานุภาพแห่ง การทรงสร้างนี้เราจึงถูกสร้างขึ้นให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์เมื่อเราเชื่อ ในพระองค์ เพราะ “เราผู้ที่เชื่อแล้วก็ได้เข้าสู่การหยุดพัก” (อีบру 4:3) คือ การหยุดพักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานเมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น พระองค์ทรงหยุดพักโดยอาศัยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ฉะนั้น เราหยุดพักในการงาน ซึ่งไม่ใช่การงานของเราแต่เป็นของพระเจ้า “งาน ของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (约翰 6:29) ดังที่ เห็นแล้วว่า ความเชื่อทำให้เราได้หยุดพัก พระราชกิจของพระเจ้าทำให้ เราได้หยุดพักจากความบ้าป่า เพราะเราได้รับชัยชนะด้วยพระราชกิจของ พระองค์ (ดู สดุต 92:4)

จากการอัศจรรย์เหล่านี้พระเยซูทรงสอนเราว่า วันสะบานโต คือวันที่ เจ็ดในสัปดาห์ เป็นมงคลและศักดิ์ศรีของข่าวประเสริฐ ถ้ารักษาวันสะบานโต ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราจะเห็นพระเยซูในฐานะพระผู้ไถ่และ พระผู้สร้าง เพราะฤทธานุภาพของพระองค์ในการทรงได้คือฤทธานุภาพ

อยู่ด้วยความเชื่อ

แห่งการทรงสร้างนั่นเอง วัน Sabbath ของพระเจ้าอันเป็นอนุสรณ์เพื่อรำลึกถึงการทรงสร้างจะเตือนสติให้เรา recall ถึงฤทธิอำนาจของพระเจ้าในการช่วยทุกคนที่มีความเชื่อให้ได้รับความรอด วัน Sabbath ถือสำคัญมากในเรื่อง “นำข่าวดีมายังคนยากจน” ให้ “ประกาศอิสรภาพแก่พ洼เซลย ประกาศแก่คนตาบอดว่า จะได้เห็นอีก ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:18–19)

ชีวิตในพระคริสต์

“ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สื้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เรา ก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ ” (โรม 5:10) หลายคนพูดและ ทำเหมือนกับว่าพระคริสต์ยังไม่ได้ฟื้นพระชนม์ แต่ที่จริงแล้วหลังจากที่ พระองค์สื้นพระชนม์ ก็ทรงฟื้นคืนชีพแล้ว และทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็น นิตย์ เรามีพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นมาจากการความตาย การสื้นพระชนม์ ของพระองค์นำเราให้คืนดีกับพระเจ้า พระองค์ผู้ซึ่งบรรลุธรรมสื้นพระชนม์ แทนคนอธรรมเพื่อนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า ขอคำอธิษฐานว่า ที่เราคืนดีกับ พระเจ้าได้ก็เพราะการสื้นพระชนม์ของพระคริสต์ และสิ่งที่รักษาสภาพ นั้นให้คงอยู่ก็คือชีวิตของพระองค์นั้นเอง เราขอโดยชีวิตของพระองค์ ให้เรา的眼睛ถึงถ้อยคำเหล่านี้อยู่เสมอว่า “ เมื่อกลับคืนดีแล้ว เรา ก็จะรอด โดยพระชนม์ชีพของพระองค์ ”

ชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตที่ปราศจากความบาป ฉะนั้นความตาย จึงไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ เป็นชีวิตเดียวกันกับที่เรามีเมื่อรับเชื่อใน พระบุตรของพระเจ้า เราอบความบาปของเราให้พระองค์ และรับเอาน ชีวิตอันปราศจากความบาปมาแทนที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชีวิตของพระคริสต์คือฤทธานุภาพของพระเจ้า เราได้รับขัยชนะก่อนที่การทดลองจะเกิดขึ้น เมื่อพระคริสต์สถิตในใจ เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และชีวิตของพระองค์อยู่ในเรา ซึ่งในชีวิตของพระองค์ close space ทางขณะความบ้าป่าทุกอย่าง ฉะนั้นขัยชนะจึงเป็นของเรามาแล้ว ก่อนที่การทดลองจะมาถึง เมื่อชาตานมาทดลอง มันไม่มีอำนาจ เพราะเรามีชีวิตของพระคริสต์ และชีวิตนั้นจะปกป้องเราไว้จากชาตันทุกรัง การที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ และที่เราสามารถได้ชีวิตนั้นช่างเป็นเรื่องที่ประเสริฐยิ่งนัก ผู้ชอบธรรมจะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ เพราะพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ภายในเขา

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปแต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายของนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ข่าวประเสริฐคืออะไร

เมื่อเจอกำคำว่าข่าวประเสริฐคืออะไร เราคงจะคิดถึงถ้อยคำของอาจารย์เปาโลที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความലะอย่างในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นถุทฐานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด ... เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมซึ่งเกิดมาจากการเจ้าก็ได้สำแดงออกโดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1:16-17) ถึงแม้ว่าจะเป็นคำตอบสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ในขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งมากจนเราจะต้องใช้เวลาชั่วันรันดร์ในการหยิ่งรู้ถึงความหมายนั้น

มีประเด็นหลักอยู่ 2 ประเด็นคือ 1) การรอดพ้นจากความบาป และ 2) ถุทฐานุภาพของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอดนั้น เราจะพิจารณา 2 ประเด็นนี้ตามลำดับ

ข่าวประเสริฐคือ ถุทฐานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด เพราะในข่าวประเสริฐนั้นได้สำแดงถึงความชอบธรรมของพระเจ้า แสดงว่าความรอด มาจากการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า และความชอบธรรมนั้น ข่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป เนื่องจากความอธรรมคือความบาป (ดู 1 ヨห์น 5:17) และความบาปคือการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติ (ดู 1 ヨห์น 3:4) จึงประจักษ์ชัดว่า ความชอบธรรมคือการทำตามพระบัญญัติของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เขียนไว้ในทำนองเดียวกัน “จงเรียนนามท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชาติของท่านให้รอดจากบาปของพากษา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าววนิษัทย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซุคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพากคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ็ง” (1 ทิโมธี 1:15)

เนื่องจากความบาปคือการล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ฉะนั้นถ้าพระเจ้าจะช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป คือจากการล่วงละเมิดนั้น แสดงว่าต้องให้เราสามารถประพฤติตามพระบัญญัติ ด้วยเหตุนี้ข่าวประเสริฐคือการเปิดเผยฤทธานุภาพของพระเจ้าที่จะกระทำการชดเชยธรรม คือแสดงออกซึ่งความชอบธรรมในชีวิตของเรา ข่าวประเสริฐประกาศถึงพระบัญญัติอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าและการเชื่อฟังอย่างไรที่ตี แต่ต้องมีฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าเพื่อให้การกระทำการชดเชยธรรมปรากฏในชีวิตของเรา กำลังของเราเองไม่เพียงพอ ซึ่งเห็นได้ไม่ยากเมื่อเราเข้าใจว่า ความชอบธรรมที่จะแสดงออกในชีวิตของเราคืออะไร

ในวันพ. คัมภีร์เขียนว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า” และความชอบธรรมของพระองค์อยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ (ดู อิสยาห์ 51:6–7) แล้วมีคริรบ้างที่สามารถกระทำการชดเชยธรรมของพระเจ้าได้ คริจะทำในสิ่งที่มีความชอบธรรมเท่ากับพระราชกิจของพระเจ้า มีแต่พระองค์เท่านั้น พระบัญญัติของพระเจ้าแสดงออกอยู่ในพระมรรคาของพระองค์ (ดู สตุ๊ด 119:1–2) พระเจ้าตรัสว่า “พิสาสรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพากเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:9) ดังนั้นความพยายามของเราที่จะประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยลำพังตัวเองจะล้มเหลวและร่วงลงไกลเหมือนแผ่นดินโลกที่ต่ำกว่าพิสาสรรค์อย่างไรก็อย่างนั้น

มนุษย์ทุกคนอยู่ในสภาพที่ตอกย้ำในความบ้าป่า และได้สือมจากพระศรีของพระเจ้า งานของข่าวประจำวันคือการยกชูเราขึ้นให้นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่เมื่อคราวบ้างที่สามารถยกตัวเองให้คล้อยจากโลกขึ้นไปบนพื้นกระดาษได้ ความยากง่ายที่จะทำอย่างนั้นก็คงพอๆ กับคนที่เหยียบความอ่อนเพ้อจะย้ายตัวเองขึ้นไปยังดวงอาทิตย์ ในทำนองเดียวกันการพึงพาความพยายามของตนเพื่อให้ถึงมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้าก็ทำไม่ได้เข่นกัน การเหยียบฝ่ามือเพื่อยกตัวเองขึ้นก็เท่ากับเป็นการเหยียบตัวเองให้ต่ำลง ยิ่งยกเท่าไรก็ยิ่งทิ้งน้ำหนักตัวลงเท่านั้น การพยายามปฏิบัติตนให้เป็นไปตามมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้น มีแต่เพิ่มความผิดให้กับตัวเอง เพราะ “ความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” (อิสยาห์ 64:6) สิ่งที่เราทำด้วยกำลังเราเองก็แฝงความเห็นแก่ตัว และความเห็นแก่ตัวไม่มีส่วนในแผนการช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่มาจากการความเห็นแก่ตัวก็มาจากซาตาน และเป็นความชั่วลวนๆ (ดู มาธิโภ 7:21–23) ส่วนข่าวประจำวันนั้นจะช่วยเราให้รอดพ้นจากตัวเราเอง ฉะนั้นถ้าใครคิดจะทำตามมาตรฐานของพระเจ้าด้วยกำลังของตน ไม่ว่าจะเป็นเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดก็ตาม ก็เท่ากับเป็นการพยายามขัดขวางแผนการของพระเจ้า

หลายคนทำเช่นนี้เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม เพราะคนยิ่วไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า จึงพยายามสร้างความชอบธรรมขึ้นมาเอง (ดู โรม 10:1–3) ถ้าเราตระหนักถึงความลึก ความสูงส่อง และความกว้างของพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าที่สรุปไว้ในพระบัญญัติของพระองค์ เราจะยอมรับทันทีว่าอกจากฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรที่จะสร้างอุปนิสัย เช่นนี้ในตัวเราได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ ใครที่ทิ้กทักเอว่าตนสามารถทำการชอบธรรม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของพระเจ้าได้ด้วยตนเอง ก็เท่ากับพยายามตีตนเสมอพระเจ้า ซึ่งเหมือน “อำนาจลึกลับนักกฎหมาย” นั่นเอง (2 เรศโลนิกา 2:7)

หน้าที่ของข่าวประเสริฐคือการเอาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเจ้ามาแทนที่ความอธรรมของเรา คือการที่พระราชกิจของพระองค์กระทำการภายในเรา และทำให้ความคิดของเราอยู่ในพระธรรมของพระองค์ ข่าวประเสริฐช่วยเราให้รอดจากการอธรรมทั้งสิ้น และช่วยเราให้พ้นจาก “ยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย” (กาลาเทีย 1:4) นี่คือผลของข่าวประเสริฐ สิ่งเหล่านี้จะสำเร็จอย่างไร ก็ด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้า เราต้องรู้ว่าฤทธานุภาพนั้นคืออะไร และจะรับได้อย่างไร

หลังจากที่อาจารย์เปาโลเขียนว่าข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด ข้อความที่ตามมาทันทีคือ “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา นั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรสิ่ง เทวสถานภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏขึ้นในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” (โรม 1:20) แสดงว่าเราจะเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง หรือจะพูดกลับกัน การทรงสร้างนั้นเปิดเผยให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะฤทธานุภาพของพระองค์คืออาณัตภาพในการทรงสร้าง การที่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างทำให้เราจักษอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียว ผู้ประพันธ์สุดดีก่อร่างว่า “พระพระเจ้า นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัว หนึ่อพระทั้งปวง เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์” (ส督ดี 96:4–5 TH1971)

และยังมีคำเขียนไว้ว่า “แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิตย์ พอทรงพระพิโรดแผ่นดินก็หวนไห และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริวของพระองค์ไม่ได้ เจ้าจะพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า ‘บรรดาพระเจ้าผู้ที่

มีได้ทรงสร้างสรรค์และโลกจะพินาศไปจากโลก และจากภายในใต้สวรรค์' ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยสติ ปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำค้นองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลายขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์" (เย雷เมีย 10:10–13 TH1971)

ส่วนในสกุลที่ 33:6, 9 กล่าวถึงวิธีการของพระองค์ในการสร้างฟ้าและแผ่นดินว่า "โดยพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟ้าสวรรค์ก่ออุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ ... เพราะพระองค์ตรัส โลกก่ออุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มั่นก็คงอยู่" (TNCV) สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้นด้วยพระดำรัส เมื่อพระเจ้าตรัส สิ่งที่ถูกบรรยายด้วยพระดำรัสสัก มีอยู่ในพระดำรัสนั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง "ทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีเสมือนว่า สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว" (โรม 4:17 TNCV) ถ้าคนเราเรียกสิ่งที่ไม่มีเสมือนหนึ่งว่า สิ่งนั้นมีอยู่ ก็เป็นการโกหก แต่เมื่อพระเจ้าตรัสเข่นนี้ไม่ใช่การกล่าวเท็จ เพราะด้วยฤทธานุภาพที่มีอยู่ในพระดำรัสนั้น สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้จึงอุบัติขึ้น "พระองค์ตรัส โลกก่อเกิดขึ้นมา" (สกุลที่ 33:9)

พระดำรัสเดียวกันที่ใช้ในการทรงสร้างมีเพลิงในการค้าจุนด้วย เพราะว่าพระคริสต์ "ทรงค้าจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพ ของพระองค์" (อีบูรุ 1:3) พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาโลกและดวงดาวทั้งหลายไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พีช^{พันธุ์} นานาชนิดเจริญเติบโตโดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะ ให้เราพิจารณาถ้อยคำที่ผู้เผยแพร่พระวจนะอิสยาห์เขียนไว้ว่า "องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า เจ้าจะเบรี่ยบแรกกับผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา จงแห้งน้ำน้ำขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริหารอุกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมด โดยอนุภาพอัน

พระบูรณ์ พันธุ์

อยู่ด้วยความเชื่อ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระประองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง จึงไม่ขาดไป สักดาวเดียว” (อิสยาห์ 40:25–26 TH1971)

สาเหตุที่พระวจนะของพระเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ได้ก็เพราะพระวจนะของพระองค์มีชีวิต เป็นลมพระโ祤ษฐ์ของพระองค์ และเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพ ที่ไม่รู้จักเสื่อมสลาย อิสยาห์บพที่ 40 ทั้งบทเน้นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า ซึ่งข้อ 7–8 กล่าวถึงพระวจนะที่ค้ำจุนสิ่งสารพัดไว้ว่า “ต้นหญ้าเที่ยวเฉา และดอกไม้ร่วงโรยไป เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหายใจดีเม่น แน่ที่เดียว มนุษย์เราก็เหมือนหญ้า ต้นหญ้าเที่ยวเฉาและดอกไม้ร่วงโรยไป แต่ พระวจนะของพระเจ้าของเรายืนยันรันดร์” (TNCV) อัครทูตเปโตรอ้าง ข้อความนี้โดยเพิ่มคำว่า “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ พวกรท่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25)

ข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และฤทธานุภาพของพระองค์ที่สำคัญมากในการทรงสร้างและการค้ำจุนโลกไว้ ฉะนั้นข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพแห่งการสร้างของพระเจ้าที่ช่วยเราให้ รอดพ้นจากความบ้าป่า อาจารย์เปาโลจึงเขียนว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขา ก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่กลายเป็น สิ่งใหม่ทั้งนั้น สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า” (2 โคrinth 5:17–18) “พระ ว่า เราเป็นฝรั่งหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนิน ตาม” (เอเฟซัส 2:10) การทรงไถ่ของพระคริสต์เป็นการสร้างสิ่งใหม่ ทั้งคน ใหม่ ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกใหม่ ด้วยพระวจนะเดียวกันที่ใช้ในการสร้าง สรรพสิ่งตั้งแต่ปฐมกาล

มีสิ่งใดอีกที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ที่พระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อหนุนใจเรา พระฤทธิ์เดชที่ช่วยเราในการทำงานสิ่งที่โปรดปรานในสายพระเนตร

ของพระเจ้า คือฤทธานุภาพเดียวกันกับที่สร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และที่ค้ำจุนสิ่งสารพัดไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วท่านจะห้ออยทำไม่เล่า

อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงค้ำจุนสารพัดทุกสิ่งด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ “ทรงสามารถปกป้องพวกราษฎร์ท่านไม่ให้สะดุกดล้ม และทรงตั้งพวกราษฎร์ท่านอยู่เบื้องหน้าพระศรีของพระองค์ โดยปราศจากตำแหน่งและมีความร่าเริงยินดี” (ยุดา 24)

ศาสนาแห่งปัจจุบัน

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) “ผู้ที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป เพราะเชื้อของพระเจ้าอยู่ในคนนั้นและเขาทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า” “ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเรานี้แหลกเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก” (1 約翰 3:9; 5:4)

จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และข้ออื่นๆ ที่อ้างยกมา เราพอจะเห็นได้ว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่เลึงถึงปัจจุบัน ในชีวิตคริสเตียนมีเพียงแต่ปัจจุบันที่มีความหมาย ส่วนอดีตจะมีความหมายตรงที่มันส่งผลต่อปัจจุบัน เท่านั้น อนาคตก็เข่นกัน

การบังเกิดจากพระเจ้าคือการรับชีวิตจากพระองค์ เหมือนที่เรารับชีวิตจากพ่อแม่เมื่อเราเกิดมา แต่การบังเกิดใหม่ต่างกันที่มันเป็นกระบวนการ การจึงเป็นเรื่องของปัจจุบันเสมอ เป็นชีวิตที่มาจากการลำดันซึ่งแพร่่่านไปยัง กิ่งก้าน ก็คือเรา本身เอง (ดู 約翰 15:1) ดังนั้นชีวิตของพระเจ้าจึงหล่อให้ มากสูงเรื่อยๆ ต่อเนื่อง “เราเป็นถาวรอุ่น พากท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิท

อยู่กับเรา และเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (约翰 15:5)

ถ้าศาสนาเป็นเรื่องของอดีต เราจะเพ่งตามองแต่ในอดีตและไม่ได้มองไปข้างหน้า ในขณะเดียวกัน ถ้าเป็นเรื่องของอนาคต เรายังจะรออย่างเดียวเพื่อให้ถึงเวลาที่กำหนด ในทั้ง 2 กรณีเราจะไม่เติบโต นี่คือปัญหาใหญ่ของคนจำนวนมากที่นับถือศาสนาคริสต์ ถ้าไม่มองในอดีตก็เฝ้ารออนาคต สำหรับคนที่มองในอดีต เขาแม้จะใช้เหตุการณ์ในอดีตเป็นเครื่องวัดความเป็นไปได้สำหรับชีวิตคริสเตียนของเข้า ถ้าเขายังมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริงแต่ล้มเหลวที่หลัง เขายังจะท้อถอยและสรุปว่า ประสบการณ์นั้นขาดดิไปเอง ส่วนคนที่ปักใจอยู่กับอนาคตก็จะรอเวลาที่จะไม่มีวันมาถึง เพราะคนเราอยู่ได้แต่ในปัจจุบัน

ศาสนาคริสต์เป็นเรื่องของปัจจุบัน เพราะพระเจ้าทรงรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ ฉะนั้นเราไม่ต้องรอคอยหรือรู้สึกท้อแท้ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะช่วยเราให้รอด ทรงทำได้แต่เฉพาะการรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้ และที่เราจะเป็นอยู่ในทุกๆ เวลาต่อไปในชีวิต ทุกเสี้ยววินาทีคือ “ปัจจุบัน” เมื่อเวลาผ่านมาถึง ถ้าพระองค์ไม่สามารถช่วยเราให้รอดในปัจจุบันอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ ก็จะไม่ทรงสามารถช่วยเราได้เลย แต่พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาไว้ดังนี้ว่า “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (อีบру 7:25)

ดังนั้นสิ่งเดียวที่เราควรทำคือมองไปที่พระเยซูเดี่ยวนี้และเชื่อว่างใจในพระองค์ ณ บัดนี้ โดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลวในอดีตหรือความหวังในอนาคต ชีวิตคริสเตียนมีจุดเริ่มต้นอยู่เพียงจุดเดียวเท่านั้นคือ “เดี่ยวนี้” เวลาเดียวที่เป็นของเราก็คือเวลาในนี้ แหล่ง การดำเนินชีวิตอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่การคาดหวังในเวลาในนี้ สำหรับสิ่งที่จะได้รับหรือตั้งปณิธานในขณะนี้สำหรับอนาคต แต่เป็นการเชื่อและรับเข้าในเวลาปัจจุบันทันท่วงนี้เลย ให้มองไป

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระคริสต์ ณ ตอนนี้ เพราการล้มเหลวจะเกิดขึ้นเมื่อเราลีมที่จะอยู่ในปัจจุบันและลีมที่จะพึงในพระคุณของพระเยซูคริสต์

เป็นคนใหม่

การรักษาวัน Sabbath โดยอย่างถูกต้องหมายถึงการพักพิงในพระเจ้า คือการพึ่งพาพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่สามารถสร้างเราให้เป็นคนใหม่ในพระเยซุสคริสต์ เรื่องนี้ควรได้รับการพิจารณาเพิ่มเติม ให้เรามาบทวนข้อพระคัมภีร์สองสามข้อที่เขียนไว้อย่างชัดเจนดังต่อไปนี้

“พระองค์ทรงให้การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์เป็นที่ระลึกถึง”
(สคด 111:4)

พระองค์ทรงประทานให้เราระลึกถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ เพื่อให้เรารู้จักกุทธานุภาพของพระองค์ เนื่องจากกุทธานุภาพนั้นรู้ได้จากบรรดาพระราชนิกจของพระองค์ (ดู โรม 1:20)

เราต้องรู้จักกุทธานุภาพของพระเจ้าถึงจะรับความรอดได้ เพราะข่าวประเสริฐคือกุทธานุภาพของพระองค์เพื่อทุกคนที่เชื่อจะได้รับความรอด (ดู โรม 1:16) เราได้รับการคุ้มครองด้วยกุทธานุภาพของพระเจ้าโดยความเชื่อ (ดู 1 เปโตร 1:5)

วัน Sabbath โถเป็นอนุสรณ์ที่พระเจ้าประทานเพื่อให้เราระลึกถึงบรรดาพระราชนิกจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ “พระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและทรงกระทำ” (ปฐมกาล 2:3) “วันที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

เจ็ดนั้นเป็นสะบานโตของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือท้าทายสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแยกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพราะในวันพระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพระพรวันสะบานโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:10–11)

เนื่องจากว่าวันสะบานโตเป็นเครื่องเตือนความจำให้เราหลีกถึงพระราชกิจในการทรงสร้างของพระเจ้า และเนื่องจากเรารู้จักราชเจ้าได้โดยผ่านพระราชกิจของพระองค์ แสดงว่าวันสะบานโตช่วยให้เรารู้จักราชองค์ตามที่พระองค์ตรัสว่า “จงรักษาสะบานโตของเราให้บริสุทธิ์ เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” (ເອເສເຄີຍລ 20:20 TNCV)

แต่การรู้จักราชเจ้าต้องรู้จักราชองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น ต้องรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นความรัก (ดู 1 ヨอห์น 4:16) ทรงพอพระทัยในความรักมั่นคง (ดู เพลงครั้งครวญ 3:22; มีค่าท์ 7:18) ทรงพระกรุณา (ดู สคดี 103:8, 11, 17) พระองค์ไม่พอพระทัยในความตายของคนอธรรม (ดู ເອເສເຄີຍລ 33:11) พระองค์ทรงลูกนี้ประกอบกิจเพื่อความรอดของเรา (ดู ຢືປງ 6:13–20) และทรงสามารถกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (ดู ໂຮມ 4:21, ເອເພັ້ສ 3:20) สรุปได้ว่า การรู้จักราชเจ้าคือการรู้จักราชเยซู คริสต์ “พระว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (ໂຄໂລສີ 2:9) พระคริสต์องค์เดียวทรงสำแดงพระเจ้า (ดู 1 ヨอห์น 1:18) “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 ໂຄຣິນ໌ 5:19 NKJV)

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า (ดู 1 ໂຄຣິນ໌ 1:24) ฉะนั้น พระราชกิจของพระเจ้าที่ช่วยให้เรารู้จักราชเยซูเป็นพระองค์จริงช่วยให้

เรารู้จักระคริสต์ในขณะเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากข้อนี้ที่กล่าวว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น” (โคโลสสี 1:16) “สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์” (约翰 1:3) และเนื่องจากว่าวัน Sabbath โตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้าง วัน Sabbath โตจึงเป็นเครื่องเตือนใจให้เราระลึกถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา “พระองค์ทรงประภูมิเพื่อกำจดบาปของเราให้หมดไป” (1 約翰 3:5) ด้วยเหตุทั้งปวงนี้ พระประสงค์ของการทรงตั้งวัน Sabbath ขึ้นก็เพื่อให้เราได้รู้จักฤทธานุภาพของพระคริสต์ที่ทรงช่วยเราให้รอดจากความบ้าชี้ง มีการเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้ Sabbath โตของเรางอกเข้า เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเจ้า เป็นผู้กระทำให้เขารบริสุทธิ์” (เอสเดียล 20:12 TH1971)

เมื่อพระเจ้าสร้างโลกสำเร็จไป 6 วัน พระองค์ “ทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) ในบรรดาสิ่งที่ “ดียิ่งนัก” ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นรวมมนุษย์อยู่ด้วย “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม” (ปัญญาจารย์ 7:29) วัน Sabbath โตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบ เราจึงเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าในการสร้างโลกอันไร้ที่ติ กับคนที่สมบูรณ์แบบที่อาศัยอยู่ในนั้น

“ทุกคนที่ทำรูปเคารพจะอับปยศอดสู พากษาจะอับอายขายหน้าไปด้วยกัน ส่วนอิสราเอลนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยกู้ด้วยความรอดนิรันดร์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายขายหน้าเลยตลอดไปทุกช่วงอายุ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นแต่งและสร้างโลก ทรงสถาปนาตนไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างให้เป็นที่เงี้ยวหางว่างเปล่า แต่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่อาศัย พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือ’ พระยาห์เวห์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก เราไม่ได้พูดแบบลับๆ จากที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

หนึ่งที่ได้ในดินแดนแห่งความมีด เรายังไม่ได้พดกับลูกหลวงของยาโคบว่า “จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง” เรายัง **พระยาห์เวห์** ผุดความจริง เราประกาศ สิ่งที่ถูกต้อง” (อิสยาห์ 45:16–19 TNCV)

จงสังเกตให้ดีว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เขียนไว้อย่างไร คนที่สร้างรูปเคารพจะต้องอับอายขายหน้า แต่พระเจ้าจะทรงช่วยคนอิสราเอลให้รอดชั่วนิรันดร์ ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกให้มีผู้อาศัยอยู่ พระองค์ไม่ได้สร้างให้เป็นที่เงียบว่างเปล่า แต่ในปฐมกาลทรงสำแดงว่า พระองค์ทรงเตรียมโลกไว้สำหรับคนแบบไหน คือคนที่สมบูรณ์แบบ และเนื่องจากพระองค์ไม่ได้สร้างโลกไว้ให้ยุ่งเหยิงเพื่อทิ้งให้ว่างเปล่า แสดงว่าจะต้องมีกลุ่มคนที่สมบูรณ์แบบอาศัยอยู่ในโลกตามที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์ไว้ตั้งแต่ปฐมกาล พระองค์จะทรงช่วยคนให้รอดจากโลกนี้ ทำให้พวกเขามาสมบูรณ์ และจะทรงสร้างโลกใหม่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขาตลอดไปเป็นนิตย์ (ดู วิรภณ 21:1, 5; 22:1–5; 2 เปโตร 3:13)

ดังนั้นวันสะบาโตจึงเป็นทั้งเครื่องเตือนใจ เป็นหลักประกัน และเป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรค์สิ่งให้สมบูรณ์แบบในปฐมกาล และจะทรงให้สิ่งสารพัดเหล่านั้นกลับสู่สภาพสมบูรณ์ดังกล่าว พระองค์จะสร้างโลกใหม่ให้กลับสู่สภาพที่เป็นอยู่เมื่อแรกสร้างขึ้นมา ในปฐมกาลโลกของเรายังเป็นโลกใหม่ และพระองค์จะทรงทำให้โลกของเรามาอยู่ในสภาพใหม่อีกครั้ง แต่จะต้องมีผู้อาศัยอยู่ เพราะพระองค์จะไม่ทรงสร้างให้ว่างเปล่า ส่วนผู้ที่จะอาศัยอยู่ในนั้นคือวิสุทธิชน เพราะมีแต่ความชอบธรรมเท่านั้นที่จะอาศัยอยู่ในโลกใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้น

วันสะบาโตเตือนสติเราว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ทั้งช่วยให้เรารู้จักพระเยซูในฐานะผู้ที่จะสร้างเราให้เป็นคนใหม่ ในพระคริสต์ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ เพื่อเราจะได้อาศัยอยู่ในโลกใหม่ที่จะทรงสร้างขึ้นนั้น

ฉะนั้นวันพระบาทเจ้าปีก็เป็นหมายประทับแห่งการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบ ทั้งที่สร้างในปฐมกาลและที่จะสร้างในวาระสุดท้าย การรักษาวันพระบาท คือการน้อมรับเอาน้ำพระทัย เพื่อให้น้ำพระทัยสำเร็จในโลกดังที่เป็นอยู่ ในสวรรค์ คือการยอมให้พระองค์ทรงทำตามน้ำพระทัยในชีวิตของเรา “เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่าๆ ในพระเยซู” (อเลเฟชัส 1:5–6)

วันพระบาทคือการทรงพักของพระเจ้า เป็นการทรงพักหลังจากการทรงสร้างและทรงใช้พระวจนะเพื่อค้ำจุนสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงมอบการพักนี้ให้มนุษย์คู่แรกในสวนเอเดน see below และทุกคนที่ยอมรับ **พระองค์** การหยุดพักนี้จะช่วยเราให้รอด ตามที่พระองค์ตรัสไว้ว่า “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าหิ้งห้ายจะรอด การเรียบสงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) คือการพักพิงในฤทธานุภาพที่สร้างฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลกและที่ค้ำจุนสารพัดทุกสิ่ง ในปฐมกาลการหยุดพัก ในวันพระบาทมีการเชื่อมโยงอยู่กับโลกใหม่ที่ยังไม่มีปา ฉะนั้นการหยุดพักนี้จึงเป็นเครื่องยืนยันว่าเราจะได้หยุดพักอยู่ในโลกหลังจากที่พระเจ้าสร้างขึ้นใหม่อีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ก็สมควรแล้วที่ทุกคนจะได้รักษาวันพระบาท ในโลกใหม่ด้วย (ดู อิสยาห์ 66:22–23)

**และจะทรงมอบให้แก่เรา เช่นกัน
ถ้าเรายอมรับพระองค์**

บทเรียนจากชีวิตจริง

“ เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ขอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ” (โรม 5:1)

“ ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคน เพราะการกระlakeมีดีครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น ” (โรม 5:18–19)

“ เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของถ้อยคำ แต่เป็นเรื่องถูกธรรม ” (1 โครินธ์ 4:20) พระสัญญาที่กล่าวถึงของประทานแห่งข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นเพียงแต่ทฤษฎี แต่เป็นความจริง พระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อสำแดงให้เราจักรความจริงของฤทธานุภาพนั้นในวิธีการที่เราจะเข้าใจได้ เราจะพบตัวอย่างของความจริงแห่งข่าวประเสริฐทุกประการ ในชีวิตของพระเยซู ให้เราลองศึกษาดูว่าข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ข้างต้น เป็นอย่างไรบ้างในชีวิตจริง

ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ชีวิตค่อนข้างเสื่อมถอยไปตามกาลเวลา เงินตราทั้งหมดของนางใช้ไปเพื่อรักษาโรคประจำตัวแต่ก็เปล่าประโยชน์

ลองรักษาด้วยวิธีต่างๆ

มีแต่ทรมานมากขึ้น เพราะ **ครอบครัวของพระองค์ต่อต้าน** ของ نمو แล้ววันหนึ่งนางได้ยินข่าวว่า **รีเวียร์ แอนเดอร์สัน เดวิดส์** ดินทางไปหาพระเยซู นางต้องอับอายพระผุ่งฯ นที่แ渭ล้มจนยกที่จะ **ข้าไปถึงพระองค์** แต่ “นางคิดในใจว่า ‘ถ้าฉันได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายโรค’” (มัทธิว 9:21) ความเชื่อของนางได้รับการสนอง เพราะในทันทีที่นางแตะต้องชายฉลองพระองค์ นางก็หายโรค

see below

รีเวียร์ แอนเดอร์สัน เดวิดส์ ทรงรักษาด้วย **ชา** ฉลองเบาๆ ของนาง เพราการ **แผลนั้น** ต่างจากการ **สัมผัสอื่นๆ** ด้วยว่า **การสัมผัสนี้** กระทำด้วยความเชื่อ ซึ่งเป็นเหตุให้ฤทธิ์ช่านอกจากพระเยซู เมื่อเหล่าสาวกตกใจที่พระองค์หดหู่และสามฝูงชนว่า “ใครแตะต้องเรา” พระองค์ตอบพวกเขาว่า “มีคนหนึ่งแตะต้องตัวเรา เพราะเรารู้สึกได้ว่าฤทธิ์ช่านอกจากตัวเรา” (ลูกา 8:45, 46) ฤทธิ์ที่ช่านออกใบ้นี้คือฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตของพระองค์ ซึ่งฤทธิ์อำนาจนั้นได้ให้ในสิ่งที่นางต้องการ คือชีวิตนั้นเอง

นี่เป็นสิ่งที่เราเข้าใจได้ เพราะอยู่ในโลกของสัมผัสทั้งท้า คือมีสิ่งที่เกิดขึ้นจริง มีฤทธิ์ช่านอกจากพระองค์ไปสู่นาง นี้ไม่ใช่เรื่องที่จินตนาการໄป弄 ไม่ใช่การเปรียบเปรย แต่นางได้รับการรักษาให้หายอย่างแท้จริง โดยได้รับชีวิตจากพระเยซู เราไม่มีทางรู้เลยว่าจริงๆ แล้วชีวิตคืออะไรกันแน่ มีแต่พระเจ้าผู้ให้ชีวิตที่ทรงรักษาชีวิตนั้น เรารู้แต่ว่าเราต้องการ และต้องการความชอบธรรมที่ปราภภูอยู่ในชีวิตของพระคริสต์ แล้วต่อไปนี้เราจะเรียนรู้ว่าจะรับชีวิตนั้นมาได้อย่างไร

พระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสกับหมุนนั้นแสดงให้เห็นว่า นางได้รับการรักษาด้วยวิธีการเดียวกันกับที่เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรม ซึ่งทำให้เราอยู่อย่างสงบสุขจำเพาะพักตร์พระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ลูกหมูยิเอย ที่หายโรคนั้นก็พระลูกเชื้อ จงไปเป็นสุขกิจ” (ลูกา 8:48) ถ้าเรา

แต่พระองค์ทรงรักษาด้วยวิธีการ **สัมผัศชา** ฉลองพระองค์เบาๆ ของนาง เพราการ **สัมผัสนั้น** ต่างจากการ **สัมผัสอื่นๆ** ด้วยว่ากระทำด้วยความเชื่อ

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะนำถ้อยคำของอาจารย์ปาโลให้เข้ากับเรื่องของหญิงนั้น เราอาจจะกล่าวว่า ‘เมื่อนางได้รับสุขภาพที่สมบูรณ์โดยความเชื่อแล้ว นางจึงอยู่อย่างสงบ สุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ (ดู โรม 5:1) บางทีการอ้างแบบนี้อาจจะช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นว่าการเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อของพระเยซูเป็นเรื่องจริง

ในเรื่องของผู้หญิงตกเลือดนี้ไม่มีการกล่าวถึงการให้อภัยความบาป แต่ เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เรา มั่นใจได้ว่า ในการรักษาของพระเยซูนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้นที่หายป่วย แต่จิตวิญญาณได้รับการรักษาไปด้วย เราไม่ต้องสงสัยว่าเรื่องนี้จะตรงกับโรม 5:1 หรือไม่ เพราะมีเรื่องราวที่กล่าวถึงการให้อภัยบาปในลูกกาบที่ 7 ซึ่งใช้ถ้อยคำเดียวกันกับเรื่องของหญิงที่ตกเลือดแต่หมายถึงการอภัยบาป คือเรื่องที่หญิงช่วงคนหนึ่งได้อearn้ำมันหอมกับน้ำตาชโลมพระบาทของพระเยซูอันเป็นการแสดงถึงการกลับใจ พระองค์ไม่ได้ทรงขับไล่ใส่สังงาน แต่ตรัสว่า “บาปของเธอได้รับการยกโทษแล้ว” (ลูกา 7:48) ตามด้วยพระคำรับ ที่เห็นอนๆ กับที่ตรัสแก่หญิงที่ตกเลือด พระองค์ตรัสกับหญิงช่วงผู้มีร่างกายปกติแต่จิตใจบอบช้ำด้วยโรคแห่งบาปนี้ว่า “ความเชื่อของเธอทำให้เธอรอด จงไปเป็นสุขเด็ด” (ลูกา 7:50; ให้เทียบกับลูกา 8:48)

ข้อนี้พิสูจน์อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า การรักษาหญิงที่ตกเลือดและการให้อภัยหญิงซึ่งเป็นคนบาปเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน วิธีการเดียวกัน และผลก็เหมือนกัน เมื่อเรารู้ว่ามีการอศจรรย์เกิดขึ้นจริงกับผู้หญิงที่เป็นโรค เรา ก็มั่นใจได้ว่า จะมีการอศจรรย์เกิดขึ้นจริงในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจอย่างแน่นอน เมื่อพระเยซูรักษาหญิงตกเลือดโดยฤทธิ์ที่มองไม่เห็น นางหายเป็นปกติและแข็งแรง ดังนั้นให้เรามั่นใจเกิดว่ามีฤทธิ์อำนาจจากพระคริสต์ที่จะเข้ามาในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจ ทำให้เราสมบูรณ์ปราศจากความบาป

พระเยซูคริสต์ทรงเข้ามาสกิตในเราด้วยชีวิตของพระองค์เอง “ถ้า เราสารภาพปาปของเรา พระองค์ทรงชื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรง โปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่พระองค์สกิตใน ความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซู- คริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) พระโลหิตคือชีวิต ฉะนั้นสิ่งที่ชำระเราให้ปราศจากบาปนั้น คือชีวิต ของพระเยซูคริสต์ หลังจากที่กล่าวถึงความสงบสุขที่เรามีต่อพระพักตร์ พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์เมื่อเราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อแล้ว มีข้อความเขียนไว้ว่า “พระว่าถ้าขณะที่เรายังเป็น ศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์ สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพ ของพระองค์” (โรม 5:10)

หลายคนเข้าใจผิดว่าการที่พระเจ้าอภัยความผิดบาปของเราโดยการ ประทานความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นใน พระทัยของพระเจ้าเท่านั้น ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นจะยอมรับว่าพระเจ้าอภัย ความบาปได้จริง แต่ในขณะเดียวกันเขายังไม่รับรู้ถึงการอภัยนั้นในชีวิตจริง เมื่อเป็นเรื่องใกล้ตัวที่จินตนาการขึ้นมาเอง ปัญหาอยู่ที่ว่าเขายังไม่ติดสนิท กับพระคริสต์จริงๆ เพราะระหว่างสาวกแท้กับพระคริสต์จะมีสายสัมพันธ์ อันแท้จริงเช่นเดียวกับกิ่งที่ติดสนิทอยู่กับต้นอย่างไรก็อย่างนั้น คนมักจะ ยกตัวอย่างผิดๆ เรื่องการให้อภัยบ้าป่าว่าเหมือนเศรษฐีที่จ่ายหนี้ให้เพื่อน ที่ยกไรัตนกระทั้งหมดหนี้ จริงอยู่คุณจนคนนั้นได้ประโยชน์ที่หนี้สินหมด ไป แต่ในตัวอย่างนี้เขาไม่มีอะไรที่จะช่วยตัวเองสำหรับอนาคตเลย ซึ่งตรง นี้แหลกต่างกับที่พระเจ้าอภัยความบาปของเราในพระคริสต์

อยู่ด้วยความเชื่อ

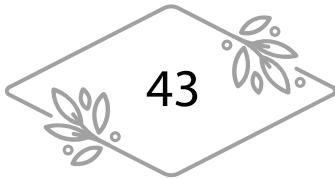
“พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราเราปช่องเรา” (กาลาเทีย 1:4) ซึ่งที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ของพระองค์เองนี้ ก็เพื่อให้ชีวิตนั้นได้ปราภูในเนื้อหันของเรา (ดู 2 โคrinth 4:11) เมื่อนานี้ที่หล่อเลี้ยงกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ไปจนถึงปลายกิ่งเล็กๆ ชีวิตของพระคริสต์ได้เข้าไปในร่างกายที่ทรุดโกร姆ของหญิงที่ตกเลือดผู้น่าเวทนาคนนั้น จนนางหายเป็นปกติในทำนองเดียวกัน เมื่อเรามีความเชื่อในพระองค์ ชีวิต อันไม่มีสิ่งของพระคริสต์จะหลงให้หลเข้ามาในชีวิตของเราเพื่อชำระเราให้ปราศจากความบาป และช่วยให้เราดำเนินชีวิตใหม่ในพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงดำเนินชีวิตในโลกนี้พระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า (ดู ยอห์น 15:10) มีพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สดุดี 40:8) ชีวิตของพระองค์จึงเป็นบทสะท้อนอันครบบริบูรณ์ ถึงพระบัญญัติ พระเยซูทรงกระทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการ (ดู มัทธิว 5:17) คือความสมบูรณ์แบบของพระบัญญัติได้ปรากฏในชีวิตของพระองค์ และด้วยชีวิตนี้เรารึงได้รับความรอด ไม่ใช่เพราะพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ช้อบธรรมเมื่อ 2,000 ปีที่แล้ว แต่เนื่องจาก “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” และ “ทรงเหมือนเดิมทั้งวันนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” “โดยฤทธิเดชแห่งชีวิต อันไม่สามารถจะทำลายได้” พระองค์จะช่วยเราให้รอดเมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ (อีบูร 7:25; 13:8; 7:16)

พระเยซูคริสต์ทรงทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ทุกประการ เพื่อ “ความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จ ในพวกรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัน แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4 TKJV) มีอีกบับหนึ่งแปลข้อนี้ว่า “เพื่อขอกำหนดอันชอบธรรมของบทบัญญัติจะได้สำเร็จครบถ้วนในตัวเราทั้งหลายผู้ไม่ดำเนินชีวิตตามวิสัยบап แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” (TNCV) ความหมายคือพระเยซูทรง

ทำตามข้อกำหนดของพระบัญญัติ เพื่อให้ข้อกำหนดเหล่านั้นสำเร็จในตัวเรารอย่างบริบูรณ์ ไม่ใช่ “โดยเรา” แต่ “ในเรา” เพราะเรามีมีแม้แต่กำลังที่จะทำในสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้อง แต่พระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในใจจะเป็นผู้กระทำความชอบธรรมด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ผ่านอวัยวะทั้งหลายที่เรามอบให้พระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้ให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ และด้วยเหตุนี้เอง “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื้อฟัง” (โรม 5:19)

ให้เราจดจำไว้คู่ 2 ประการ คือ 1) การรักษาหญิงตกลهือดอย่างอัศจรรย์นั้นแสดงให้รู้ว่าเราจะรับชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไร 2) เราได้เรียนรู้ว่าเมื่อเรารับชีวิตของพระคริสต์แล้วจะเป็นอย่างไร เราเรียนรู้ด้วยการอ่านพระบัญญัติสิบประการและด้วยการศึกษาชีวิตของพระคริสต์ทุกสิ่งที่มีอยู่ในชีวิตของพระองค์ขณะที่ทรงดำเนินอยู่ในโลกียังคงอยู่ในชีวิตของพระองค์ในเวลานี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์จะประทานให้แก่เรา ส่วนสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์นั้น พระองค์ไม่สามารถประทานให้เราได้ ทุกสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์ก็คือบาป และพระคริสต์ไม่ใช่ผู้รับใช้ความบาป

ความผิดพลาด

การที่พระเจ้าสถิตอยู่ในเรา เมื่อันที่พระองค์สถิตอยู่ในทุกคนที่เชื่อว่างใจ ในพระนามของพระเยซูนั้น ไม่ได้หมายความว่าความอ่อนแอกของความ เป็นมนุษย์จะไม่ปรากฏในชีวิตของเรา การวางแผนของพระองค์ ช่วยเราให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากความบาป แต่ไม่ได้ช่วยเราให้พ้นจาก ความผิดพลาดของมนุษย์ผู้มีข้อจำกัดในด้านวิสัยทัศน์และวิจารณญาณ ความล้ำลึกของข่าวประเสริฐคือพระเจ้าสถิตในเรา คือฤทธานุภาพของ พระเจ้าแสดงออกถึงความชอบธรรมในชีวิต ในขณะที่ความอ่อนแอกของ เนื้อหันงก็ปรากฏให้เห็น ฝ่ายหนึ่งขัดแย้งกับอีกฝ่ายหนึ่ง และด้วยความ ขัดแย้งนี้ เราจึงเห็นแล้วว่าชีวิตไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระเจ้า ซึ่งพระ- กiergeียติและพระสิริสมควรเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว

ทรงสร้างและทรงได้

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) ประโยชน์สันติ นี้ได้สรุปความจริงของข่าวประเสริฐไว้ทั้งหมด ถ้าอ่านให้ถูก จะได้รับการอนุใจเป็นอย่างมาก

ประการแรกให้เราสังเกตว่าใครเป็นผู้สร้างฟ้าและแผ่นดิน พระเจ้า เป็นผู้สร้าง ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า “ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริ ของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (อีบру 1:3) พระคริสต์ตรัสด้วย พระองค์เองว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (约翰 10:30) พระคริสต์ในฐานะตัวแทนของพระบิดาเป็นผู้เนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน “ในปฐมกาลพระว่าที่ทรงดำรงอยู่ และพระว่าที่ทรงอยู่กับพระเจ้า และ พระว่าที่ทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้า ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระว่าที่ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่ง เดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระว่าที่” (约翰 1:1-3) และยังมีข้อพระคัมภีร์ อื่นกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นทั้งในฟ้าสวรรค์ และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่ม่องเห็นได้ และไม่อาจมองเห็นได้ ไม่ว่าบรรดา เทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพ ผู้ทรงอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ทรงดำรงอยู่ ก่อนทุกสิ่งและในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” (โคโลสี 1:16-17)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระบิดาตรัสถึงพระบุตรว่าทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้สร้าง บทแรกของพระธรรมอีบูรเขียนว่า พระเจ้าไม่เคยตรัสกับทุกสรรค์องค์ใดองค์หนึ่งว่า “เจ้าเองเป็นบุตรของเรา วันนี้เราริทำกันให้เจ้า” “แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระคยาแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นพระคยาเที่ยงธรรม’” และยังตรัสถึงพระบุตรอีกว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” (อีบูร 1:5, 8, 10) ฉะนั้นเมื่อเราอ่านปฐมกาล 1:1 ที่กล่าวว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” เราจึงมั่นใจได้ว่านั่นหมายถึงพระคริสต์

ฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์รัสผ่านผู้เผยแพร่วจนะเยเรเมียลึงความไว้ค่าของรูปเคารพแล้วจึงตรัสต่อไปว่า “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นองค์กษัตริย์ตลอดนิรันดร์กาล เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรด โลกก็จะเทือนสะท้าน ประชาชนติดทั้งหลายไม่อาจทนต่อพระพิโรดของพระองค์ได้ จงบอกพวกเขาว่า ‘เทพเจ้าเหล่านี้ซึ่งไม่ได้เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะพินาศไปจากโลกและจากใต้ฟ้าสวรรค์’ แต่พระเจ้าทรงสร้างโลกโดยฤทธานุภาพ ทรงสถาปนาพิรพิไว้ด้วยพระปรีชาญาณ และทรงคลื่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจ” (เยเรเมีย 10:10–12 TNCV) จะเห็นได้ว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพและพระปัญญา ในขณะเดียวกัน “พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า” (1 โครินธ 1:24) เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พระคริสต์ทรงปรากฏในฐานะพระผู้สร้างอย่างไม่อาจแยกออกจากกันได้ เราจะไม่รับรู้และนึกถึงพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าจนกว่าเราจะรับรู้พระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ໄດ້เนื่องด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง “ในพระบุตรนั้นเรารได้รับการໄດ້ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” “ เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น ” (โคโลสส 1:14, 16) ถ้าพระคริสต์ไม่ใช่พระผู้สร้าง พระองค์จะเป็นพระผู้ໄດ້ไม่ได้ พูดง่ายๆ ก็คือ ฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันในการทรงໄດ້ เพาะ การได้คือการสร้างนั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความของอัครทูตเปาโลที่กล่าวว่า “ หัวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และฤทธานุภาพนั้นเห็นได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ” (ดู โรม 1:16, 20) เมื่อเราพิจารณาถึงบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและคิดถึงฤทธานุภาพที่ปรากฏอยู่ในสิ่งเหล่านั้น เรากำลังคิดพิจารณาถึงฤทธานุภาพแห่งการทรงໄດ້นั่นเอง

มีการแสดงความคิดเห็นกลับไปกลับมาอย่างไรสาระว่าอะไรยิงให้กฎกว่ากันระหว่างการทรงสร้างกับการทรงໄດ້ หลายคนคิดว่าการทรงໄດ້สำคัญกว่าการทรงสร้าง คำตามแบบนี้ไม่สำคัญ เพราะมีแต่ฤทธานุภาพอันเรียบเบตของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง ซึ่งความคิดอันจำกัดของมนุษย์ไม่อาจวัดฤทธิ์เดชอันไม่จำกัดของพระเจ้าได้ แต่ถึงจะไม่สามารถวัดได้ เรายังรู้ได้จากพระคัมภีร์ว่าการทรงสร้างและการทรงໄດ້มีความสำคัญพอๆ กัน เพราะทั้งสองคืออันเดียวกัน การทรงໄດ້คือการทรงสร้าง การทรงໄດ້ใช้ฤทธานุภาพเดียวกันกับที่ทรงใช้เมื่อแรกเริ่มสร้างโลก และสรรพสิ่งที่อยู่ในโลก คือพระเจ้าทรงใช้ฤทธานุภาพอันเดียวกันนี้ในการทรงໄດ່มนุษย์กับโลกคืนมาจากการถูกสาปแบ่งอันเนื่องจากความบาป

พระคัมภีร์เขียนถึงประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์สุดุ dio อิชฐานว่า “ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายใต้พระองค์ ” (สุดุ 51:10) ส่วนอัครทูตเปาโลก็กล่าวว่า “ ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาคือเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว ”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 5:17) และอีกข้อหนึ่งเขียนว่า “พระว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากการตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ครอวดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:8–10)

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีค่าน้อย “ยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า” (อิสยาห์ 40:17) ในตัวเราแน่น “ไม่มีความดีใดเลย” (โรม 7:18) แต่ถ้าที่ยังคงเดียวกันที่สร้างโลกจากความว่างเปล่าในปฐมกาลจะทำให้เราเป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6) ถ้าเพียงแต่เรายินยอม

พระบัญญัติและชีวิต

การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าสรุปได้อยู่ในคำคำเดียวย นั่นคือความรัก ส่วนความรักนั้นก็มาจากพระเจ้า “พระพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ให้เราสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงมีความรัก” แต่เขียนว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ความรักเป็นธรรมชาติของพระเจ้า เป็นพระลักษณะแห่งชีวิตของพระองค์ จากนั้นเห็นได้ชัดว่าการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าคือการรับเอาพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งประเด็นนี้ควรจะถูกย้ำอยู่บ่อยๆ

เมื่อขันนางหนุ่มมาทูลพระคริสต์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ท่านใช้คำว่าประเสริฐกับเราทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว” (ลูกา 18:18–19) ในข้อนี้พระคริสต์ไม่ได้ตำนิขันนางหนุ่มที่เรียกพระองค์ว่าประเสริฐ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐจริงพระองค์ “ทรงไม่มีบาป” (2 โครินธ์ 5:21) พระองค์เคยตรัสแก่คนอื่นว่า “มีใครในพวกร้านที่อาจเชื่อให้เห็นว่าเรามีบาป” (ยอห์น 8:46) และในอีกข้อนึงตรัสว่า “ผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจจะไร้เห็นอเร” (ยอห์น 14:30) พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ประเสริฐ และพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้นอกจากจะปฏิเสธพระองค์เอง ซึ่งพระองค์คงไม่ทำเช่นนั้น เเต่ด้วยข้อความที่พระองค์ทรงถามและตรัสกับขันนางหนุ่ม

อยู่ด้วยความเชื่อ

คนนั้น ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียว กับพระบิดา ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นทรงประเสริฐ

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีแต่ความชั่ว “ไม่มีผู้ใดเป็นคน ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เข้าทุกคนหลงผิดไปหมด พวกราบรื่นกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียว ที่ทำดี ไม่มีเลย” (โรม 3:10–12) “พระว่าจากภายในมนุษย์หรือจากใจ ของมนุษย์นั้นแหล่งที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การ ลักขโมย การช่ำครุ การเป็นชู้ การโลภ การอธรรม การล่อ诱导 ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเหลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มา จากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโภ 7:21–23)

ใจเป็นอย่างไร เรายังเป็นอย่างนั้น “คนชั่วย่อมเอาสิ่งชั่วออกจากคลัง ชั่วในจิตใจของตน” (ลูกา 6:45) เนื่องจากเรามีใจชั่ว ถ้าขึ้นอยู่กับตัวเรา เองแล้ว เราทำได้แต่ความชั่ว “พระว่าความต้องการของเนื้อหนังขัด แย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่าย ต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านประทานจะทำ” (กาลาเทีย 5:17) และข้อความนี้บันทึกไว้ให้เราโดยเฉพาะในช่วงที่เรา ประทานทำสิ่งที่ดี

ความชั่วในในนี้ขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้ว่า “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญาณทรงควบคุม นำไปสู่ชีวิตและสันติสุข จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้เท้าบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัย บำเพ็ญความดีไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:6–8 TNCV)

พระเจ้าทรงบัญชาให้เรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ แต่เราจะ รักษาพระบัญญัติไม่ได้นอกจากเราจะมีธรรมชาติของพระองค์ เพราะ เราไม่สามารถรักษาพระบัญญัติตามธรรมชาติของเราได้ มีแต่พระเจ้า

เท่านั้นที่มีความชอบธรรม ส่วนพระคริสต์ทรงสำแดงพระบิดาด้ัที่เขียนไว้ว่า “ไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสังค์จะสำแดงให้รู้” (มัทธิว 11:27) ในชีวิตของพระคริสต์เต็มไปด้วยความดีที่สมบูรณ์แบบ เพราะชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงประเสริฐ มีแต่คุณงามความดีอยู่ในพระองค์ ความดีไม่ใช่เรื่องของนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ต้องมีการแสดงออกในชีวิต เนื่องจากว่าไม่มีผู้ใดที่ประเสริฐนอกจากพระเจ้า 表示ว่าถ้าเราจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็ต้องมีชีวิตของพระองค์ดำเนินอยู่ภายในเรา

นี่เป็นวิธีเดียวที่ความชอบธรรมของพระบัญญัติจะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา อัครทูตเปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้เดียวกับข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็สิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (加拉太書 2:20-21) ความชอบธรรมมาจากการชีวิตของพระเจ้าที่มีอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ฉะนั้น “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ทรงเชื่อฟัง” (โรม 5:19) ท่ามกลางบรรดาคนที่ได้รับการทรงโภตในแผ่นดินสวารค์จะมีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เพียงผู้เดียวปรากว่ายุ่ง พระคริสต์ไม่เพียงแต่ทรงรักษาพระบัญญัติ 2,000 ปีที่แล้วเมื่อทรงอยู่ในโลกเท่านั้น แต่ยังทรงรักษาในทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงเหมือนเดิม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และสืบไปเป็นนิตย์ ฉะนั้น เมื่อพระเยซูเข้ามาสถิตในใจของเราด้วยความเชื่อ ชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระองค์จะปรากว่าในชีวิตของเรา เมื่อวันที่พระองค์ทรงเชื่อฟังเมื่อ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ครั้งเดี๋จมาสิ่นพระชนม์ไถ่บาปของเรา เมื่อสิ่งเหล่านี้เป็นจริงอยู่ในชีวิตของเรา เราจึงรู้ว่าพระคริสต์ได้เดี๋จมาในสภาพมนุษย์

เนื่องจากว่าพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และพระบัญญัตินี้เป็นความรัก พระเยซูคริสต์ทรงสั่งสอนว่า “เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่วเสมอ กัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่นๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ” (มัทธิว 5:44-47)

ความรักของมนุษย์นั้นอย่างดีก็แค่แสดงความรักกับคนที่รักตน “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสายของตน” (約翰 15:13) “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ่นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม” (โรม 5:8) เรายังเพื่อนเป็นบางครั้ง แต่พระเจ้าทรงรักศัตรูของพระองค์นี้แหลกคือความรักแท้ เพราะไม่ใช่ลักษณะของการรักตอบผู้ที่รักตน พระคริสต์ทรงทราบว่าความรักแท้เป็นไปไม่ได้สำหรับธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จึงตรัสเพิ่มเติมว่า “พวกท่านจะเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) คือให้เรามีความดีพร้อมอย่างพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าให้เราลายเป็นเทพเจ้า แต่ให้ชีวิตของพระองค์ปรากฏอยู่ในตัวเรา แล้วเราจะมีความดีพร้อมสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ความดีเหล่านั้นล้วนแต่เป็นของพระองค์ แต่จะถูกนับว่าเป็นของเรา เพราะเรายอมให้พระองค์ดำเนินชีวิตของพระองค์ในตัวเรา

ความคิดความเข้าใจดังกล่าวเป็นการให้เกียรติพระบัญญัติ เพราะทำให้เห็นว่าพระบัญญัติมีความหมายมากกว่าข้อบังคับปฏิบัติ เพราะ “เรา รู้ว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 12:50) พระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไม่ใช่ข้อบังคับที่พระองค์ทรงกำหนดขึ้นมาเปล่าๆ เพื่อบริหารมนุษย์ให้มีระเบียบ ไม่ใช่ศีลที่บันทึกไว้ให้เราอ่านและปฏิบัติตามด้วยความพากเพียร พระบัญญัติสิบประการไม่เหมือนกฎหมายการปกครองที่ฝ่ายนิติบัญญัติร่างขึ้นมาโดยไม่ยื่นความช่วยเหลือให้ประชาชนสามารถปฏิบัติตามได้ พระเจ้าไม่ได้ประทานพระบัญญัติที่ปราศจากชีวิตเมื่อคนแผ่นศีลามาก็รักบูชาเช่นนาย พระองค์ไม่ได้ทรงทึ้งพระบัญญัติไว้ให้มนุษย์ปฏิบัติตามเท่าที่จะทำได้โดยทรงฝ่าที่จะลงโทษถ้าฝ่าฝืน มิใช่เข่นนั้นเลย เพราะพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงจาริกไว้บนแผ่นศีลามด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ เป็นพระคำรัสแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และด้วยความรักพระองค์จึงประทานให้ทุกคนที่ยอมรับเอามา พระบัญญัตินั้นเป็นเงื่อนไขแห่งชีวิต เพราะทุกชีวิตมาจากการเจ้า และผู้ที่จะมีชีวิตนิรันดร์ทุกคนจะต้องมีชีวิตและความชอบธรรมของพระองค์

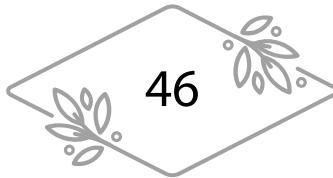
พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้เราต้องดีนัرنเพื่อไข่คว้าหาความชอบธรรมนี้ด้วยกำลังของเราเอง เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ พระองค์จึงประทานพระองค์เองโดยสละพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะได้ความชอบธรรมของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ที่เต็มไปด้วยพระคุณ ความรัก และพระเมตตา

มีอีกประเด็นหนึ่งที่ควรสังเกตคือ มีแต่ชีวิตของพระเจ้าเท่านั้นที่สมบูรณ์ตามที่พระบัญญัติกำหนดไว้ ทุกคนที่เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า คือพระคุณความดีของพระองค์ ล้วนแล้วแต่เป็นคนบาป เป็นผู้ล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติ มีแต่ความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยความเชื่อของพระ-

อยู่ด้วยความเชื่อ

เยซูคริสต์เท่านั้นที่พระบัญญัติรับรองว่าสมบูรณ์แบบ อะไรที่น้อยไปกว่านี้จะถูกพระบัญญัติกล่าวโหง เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) พระเจ้าทรงยุติธรรมที่วางแผนฐานสูงนี้ให้เรา เพราะพระองค์ประทานพระองค์เองพร้อมด้วยความชอบธรรมทั้งหมดแห่งชีวิตของพระองค์แก่ทุกคนที่จะรับเอา พระองค์ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า สิ่งเดียวที่เราต้องทำคือ ยอมจำนนต่อความชอบธรรมของพระองค์

การทำตัวธรรมะรัมโนไม่มีประโยชน์อะไร การปฏิบัติให้ดูดีภายนอกไม่ถือว่าเป็นการรักษาพระบัญญัติ พระเจ้ามีองค์เดียว จึงมีชีวิตเดียวที่เป็นของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยอมรับให้มีพระอื่น และความชอบธรรมที่ลอกเลียนแบบชีวิตของพระเจ้าไม่อาจหลอกหลวงพระองค์ได้ การอวดอ้างว่าปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าในขณะที่การปฏิบัตินั้นไม่ได้เกิดจากชีวิตของพระองค์ที่ดำเนินอยู่ในใจก็เป็นความบ้า อย่าลืมว่า ความชอบธรรมของเราคือการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นไปได้โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์เท่านั้น เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเข้มแข็งและ ความอ่อนแอก

เมื่อเราเข้มแข็งเราก็อ่อนแอกในเวลาเดียวกัน เพราะในจุดที่เราเข้มแข็งเราก็อ่อนแอกอยู่ดี มิฉะนั้นเราก็จะปวดได้ มนุษย์เรามักจะปวดในจุดเดียวกัน ของตน ความดีความชอบนั้นโดยเด่นก็ต่อเมื่อเปรียบเทียบกับจุดด้อยในอุปนิสัยของเรา แต่เมื่อเทียบกับอำนาจแห่งความชั่วแล้ว เราไม่มีกำลังอะไรเลย มีแต่ความอ่อนแอกในระดับต่างๆ

คนเรามักจะล้มเหลวด้านศิลธรรมตรงจุดเด่นของตน จุดเด่นของเป้าหมายคือความกล้าหาญชาญชัย แต่หากลับหัวนี้ให้เมื่อยูในศาลาของปีลأت แทนที่จะยอมรับพระเยซูต่อหน้าคนอื่น ส่วนชาโอมอนเป็นคนที่มีสติปัญญาปราดเปรื่องที่สุดในโลก แต่มีภาพลักษณ์อันใดเล่าที่แสดงถึงความโง่เขลาเบาปัญญาไปกว่ากษัตริย์อิสราเอลที่ถูกรายล้อมไปด้วยมเหศี 700 คนกับนางสนมอีก 300 คน และรับฟังคำแนะนำของนางเหล่านั้นจนเป็นเหตุให้ท่านนำคนของพระเจ้าไปสู่การกราบไหว้รูปเคารพ ส่วนโนมีสก์มีจุดเด่นเรื่องความนอบน้อมถ่อมตน แต่เมื่อท่านอยู่เมรีบาห์ท่านวดใส่ประชาชนด้วยอารมณ์แข็งกร้าวว่า “เจ้าพากกบัญชิงฟัง จะให้เราอาณัติจากที่นี่ให้พากเจ้าดีมหรือ” (กันดาราวิถี 20:10)

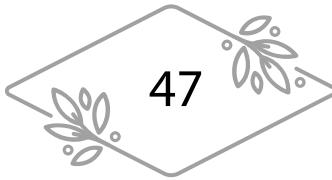
อยู่ด้วยความเชื่อ

คนเรามักจะอาศัยจุดเด่นของตน แต่ทุกคนที่พึงตัวเองก็อ่อนแอก เราแม้จะเน้นเรื่องการระวังจุดอ่อน แต่ที่จริงแล้ว จุดแข็งของคนเรา ก็ต้องการการเฝ้าระวังไม้มั่นคง กัน เพราะจริงๆ แล้วเรามีความอ่อนแอกใน ทุกด้าน และจุดที่เราพึงพาตัวเองมากที่สุดกลับเป็นจุดที่อ่อนแอกที่สุด ถ้า ไม่มีการระวังจุดอ่อนในทุกด้านก็เท่ากับการไม่เฝ้าระวังเลย ใน ขณะเดียวกันเราต้องตระหนักว่า สิ่งที่ปกป้องเรานั้นไม่ใช่คำปันธนาหรือ ความวิริยอุตสาหะ แต่เป็นความเชื่อต่างหาก สิ่งที่ดับลูกศรเพลิงของพญามารคือโล่แห่งความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 6:16) ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดที่พระเจ้าทรง เตรียมไว้ให้เรา นั้น ปะกอบด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่ได้มามา จากมนุษย์เลย

เราไม่ต้องรู้สึกห้อถอยที่พบว่าตัวเองอ่อนแอกในจุดที่เคยคิดว่าเข้มแข็ง เพราะเราไม่ได้พึงพาตนเอง แต่พึงพาพระเจ้า จุดที่อ่อนแอกลายเป็นจุด ที่เข้มแข็ง นี่คือประสบการณ์ของอาจารย์เปาโลเมื่อท่านเขียนถึงคริสตีียน ในเมืองโกรินธ์ ให้เราเพียงแต่เอาความอ่อนแอกของเรามาประสานเข้ากับ ความเข้มแข็งของพระเจ้า และเราจะกล่าวเหมือนกับอาจารย์เปาโลได้ว่า “พระเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความ อ่อนแอก ในการถูกเยาะเยี้ยงต่างๆ ในความลำบาก ในการถูกข่มเหง ในเหตุ วิบัติต่างๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอกเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อ นั้น” (โกรินธ์ 12:10)

ทรงต้อง
พระเจ้าต้องหาเรา สำ แดงให้เราเห็นถึงความอ่อนแอกของตัวเราเองก่อนที่ พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ส่วนมารหลอกล่อ หัวลงเชื่อว่าเราเข้มแข็ง เพื่อเราจะพึงพาตนเองจนสะดุลลัมและพินาศในที่สุด เมื่อรู้สึกเข้มแข็งจะ ละเอียดว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จะระวังไม่ให้ล้มลง” (1 โกรินธ์ 10:12) เมื่อใดที่เรารู้สึกว่าอ่อนแอกเกินที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ก็จะรู้ได้ว่า นั่นคือจุดที่จะนำไปสู่ชัยชนะ จุดที่อันตรายคือการที่เราไม่ตระหนักรถึง

ความอ่อนแอกของตนเท่าที่ควร แต่ที่น่าเป็นห่วงกว่านั้นคือคนเราเมื่อจะอ่อนแอกจนถึงที่สุดก็ยังมีกำลังเหลือไว้พอที่จะปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกีดกันไม่ให้พระเจ้าประครอบคลุมในชีวิตของเรา แต่ถ้าเรารอ่อนแอกพอที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระองค์จะประทานกำลังให้ในจุดที่เราต้องการ และเราจะเข้มแข็งเหมือนที่พระองค์ทรงเข้มแข็ง เพราะเราจะได้รับกำลังจากพระองค์

การเติบโตแบบคริสเตียน

กระบวนการการเติบโตเป็นพัฒนาการของสิ่งที่ยังไม่เจริญผ่านระยะขั้นตอนต่างๆ ไปสู่สภาพที่สมบูรณ์ การเติบโตด้านจิตวิญญาณมีความเป็นไปได้และจำเป็นพอยๆ กับการเติบโตฝ่ายร่างกาย ชีวิตด้านจิตวิญญาณเริ่มต้นด้วยการบังเกิดใหม่ คราวนี้เราเป็นทารกในพระคริสต์ ถ้าเรายังคงเป็นทารกต่อไปเรื่อยๆ เราจะไม่สามารถเป็นทหารของไม้กางเขนที่รับใช้พระอาจารย์ด้วยความทรหดอดทนได้ เมื่อยังเป็นทารกเราไม่สามารถกินอาหารแข็งควบคู่ไปกับ “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” (1 เปโตร 2:2 TKJV) ซึ่งมีอยู่ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ได้ เราต้องมีการพัฒนาการจากสภาพที่เป็นทารกไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในพระคริสต์ สิ่งนี้เป็นไปได้ด้วยกระบวนการและการเติบโตเท่านั้น

การเจริญเติบโตมีส่วนประกอบสำคัญหลายประการ เกือบทุกคนสามารถบอกได้ว่าพื้นที่ต้องการอะไรบ้างในการเติบโต แต่ดูเหมือนว่ามีน้อยคนที่รู้ถึงปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาในชีวิตริสเตียน ที่จริงเราไม่ต้องยุ่งยากลำบากใจในการค้นหาประเด็นนี้ เพราะเราแต่ละคนก็เป็นเสมือนพื้นที่นั้นๆ ในอุทยานของพระเจ้า คือเป็นพื้นที่ฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเหมือนกับพื้นผักที่ต้องการดินดี แสงแดด และน้ำที่เพียงพอ

พระเจ้าทรงเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับอุทัยานของพระองค์ ส่วนพีชต่างๆ ก็มีแต่ซึมซับเอาสิ่งที่พระองค์ทรงเตรียมไว้นั้น และตรงนี้แหละที่เราซึ่งเป็นพีชฝ่ายจิตวิญญาณผิดแผกไปจากพีชในธรรมชาติ พระเจ้ารัสแก่เยเรมีย์ถึงคนของพระองค์ในสมัยนั้นว่า ถึงแม้พระองค์ทรงปลูกเขาไว้ “เป็นເກາອຸ່ນຍ່າງດີ ເປັນພັນຮູ້ແທ້ທັນນັ້ນ” แต่พวกเขा “ເສື່ອມທຣາມລົງຈນ ກລາຍພັນຮູ້ໄປ” (เยเรมีย์ 2:21) คนจำนวนมากในทุกวันนี้ที่ได้รับพระพรแบบเดียวกับคนในสมัยนั้นก็ไม่ต่างกัน ไม่มีความบกพร่องอยู่ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ แต่กลับมีหลักการชั่วที่เข้ามาในชีวิตของพวกเขา จนธรรมชาติผิดเพี้ยนไปจากเดิม ผลกระทบคือการเสื่อมถอยและการสูญเสียทุกสิ่งที่ดีงามไปในที่สุด

ตามธรรมชาติแล้วพีชจะหันไปหาดวงอาทิตย์ แต่ในอุทัยานฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้ามีบางต้นที่หันไปยังทิศทางตรงกันข้าม บางต้นพยายามโดยคำนึงถึงประโยชน์ของตัวเอง และแน่นอน เมื่อทำเช่นนั้นการเติบโตก็ไม่เกิดขึ้น ลองจินตนาการดูว่าถ้ามีพีชต้นหนึ่งดื้อรั้นที่จะเติบโตโดยคำนึงถึงประโยชน์ของมันเอง (ถ้ามันทำได้) มันก็คงพยายามดีตัวให้สูงขึ้น แข็งแรงขึ้น และหยิ่งรากลึกลงไปในดิน นี่เป็นความคิดที่ประหลาด หลายคนเข้าใจผิดว่าการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสเตียนก็เป็นเช่นนี้ แต่พระคริสต์ตรัสว่า “มีคริสต์ในพวกรห่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ” (ลูกา 12:25 NKJV) มีคริสต์ที่จะรวมรวมกำลังเพื่อยืดตัวเองให้สูงขึ้น

เป็นความจริงที่การออกกำลังกายมีผลต่อการเติบโตอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เติบโต เราไม่มีอะไรที่จะจุดประกายการเติบโตเลย แต่หลักการพัฒนาการมีอยู่ในทุกคนโดยธรรมชาติ อย่างเดียวที่เราอาจจะทำได้ก็คือ ทำการฝึกฝนให้หลักการแห่งการเจริญเติบโตดำเนินการของมันเอง ในโลกฝ่ายจิตวิญญาณก็เช่นกัน พระเจ้าทรงใส่หลักการแห่งการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เจริญเติบโตเมื่อเราบังเกิดใหม่ ถ้ามีปัจจัยที่เหมาะสม ทางกินพระคริสต์ จะเติบโตจนเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เราสามารถขัดขวางหรือถ่วงหลักการแห่ง การเติบโตนี้ แต่เราไม่สามารถสร้างหลักการนี้ขึ้นมาได้ ส่วนพญาแม่น้ำ^๖ รู้หลักการนี้ดี มันจึงหลอกคนเราให้เพียรพยายามเติบโตด้วยกำลังของเราเอง มันอยากรู้ว่าเราคิดว่า เพียงแต่เราทำบุญทำกุศลหรือทำศาสนกิจมากๆ อาจต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของไปอีกสักสองหนึ่งได้ในพระคริสต์ มีคนจำนวนมากที่ลองทำตามแผนนี้เรื่อยมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน และยังคงทำต่อๆ ไปจนกว่าจะพบว่าวิธีนี้ไม่ได้ผล เพราะเขาระหันกันว่าหลังจากที่พยายามทำดีมาหลายปี เขายังไม่ได้เป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ขึ้นกว่าตอนกลับใจให้^๗ และก็ไม่ได้เติบโตขึ้นสู่บรรยายกาศแห่งสรรค์มากกว่าเมื่อครั้งเริ่มต้น เขาจึงท้อถอย และ^๘ นั่นคือที่ทำลังท้อถอยอยู่นั้น พญาแม่น้ำมาทดลอง เพราะเห็นว่าเขาพร้อมที่จะตกเป็นเหยื่อของมัน ไม่มีอุปสรรคอะไรที่จะทำให้การเติบโตของคริสเตียนเป็นไปไม่ได้ ที่ผ่านมาปัญหาอยู่ที่เราไม่เข้าใจธรรมชาติของการเติบโต หรือเงื่อนไขและปัจจัยที่จำเป็นในการเติบโตนั้น เพราะเราไม่ได้รับบทเรียนที่พระเจ้าทรงเปิดเผยอยู่ในพระวจนะและในธรรมชาติ แท้จริงแล้วพืชพันธุ์ต่างๆ เติบโตขึ้นโดยที่มันไม่ต้องขวนขวย มันเพียงแต่หันหน้าไปทางด้านอาทิตย์ และรับพลังจากลำแสงที่ส่องมา มันก็อกขึ้นสูงแหล่ลงที่มาของพลังนั้น กระบวนการทั้งหมดคือการขยับตัวเข้าไปใกล้กับแหล่ลงที่มาของชีวิต ส่วนในดินนั้นก็พบน้ำกับแร่ธาตุต่างๆ ที่ดูดซึมมาเป็นเนื้อเยื่อของพืช ทราบได้ที่พืชยังหันไปทางแสงอาทิตย์หลักการทำงานของธรรมชาติก็ดำเนินไป และพืชก็เติบโตตามกระบวนการที่พระผู้สร้างกำหนดให้มัน

ต้นพืชฝ่ายจิตวิญญาณในอุทิyanแห่งสรรค์ก็ต้องเป็นอย่างนั้น คือต้องหันไปทางดวงอาทิตย์ เราไม่สามารถเติบโตได้ด้วยการมองที่ตัวเอง และการมองไปที่คนอื่นจะไม่ได้ทำให้เราเติบโตขึ้นเช่นกัน เราไม่ควร

ตะเกียกตะกายเพื่อซึมซับปัจจัยที่จะทำให้เราเติบโตและเข้มแข็งขึ้น แต่ให้กระบวนการซึมซับนั้นเป็นไปตาม “กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต” ที่พระเจ้าใส่ไว้ในตัวเรา “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกรห่านเมื่อนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5) หนังสือฟิลิปปีฉบับภาษากรีกโบราณหลายฉบับแทนที่จะเขียนว่า “จงมี” เขียนว่า “จงยอมให้มี” ซึ่งพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ก็แปลมาจากฉบับโบราณเหล่านั้น ความหมายคือให้เรายินยอมต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้ดำเนินการภายในเรา นี่เป็นสิ่งเดียวกับที่พระองค์ทรงประทานให้เราทำ

มนุษย์ทำสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่องานของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และมักເเอกสารความต้องการส่วนตัวมากขึ้นกวิธีการของพระองค์อยู่เสมอ เขาไม่ยอมมอบทางของตนให้เป็นไปตามน้ำพระทัยนี่แหลกคือปัญหาทั้งหมดของการดำเนินชีวิตคริสเตียน อุปสรรคไม่ได้อยู่ที่การประพฤติ แต่อยู่ที่การเลือก **ที่สุดที่ต้องการ** คืออยู่ที่การยอมจำนนต่อพระเจ้าแทนการทำตามใจตัวเอง จงมองที่พระคริสต์แทนสิ่งอื่น และยอมให้พระองค์ประทานความคิดตามน้ำพระทัยและพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในใจ พระคริสต์ทรงเป็นดวงอาทิตย์ของเรา คือ “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาค 4:2) ถ้าเราเพ่งพินจไปที่พระองค์ดั่งพีชที่หันไปหาแสงอาทิตย์ที่ส่องมา ถ้าเราตั้งปณิธานไว้ว่าจะหันไปหาพระองค์เสมอและยึดตัวตนไปสู่แสงที่ฉายออกมายากจากพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อนั้นที่ตนพีชหันไปสู่แหล่งชีวิตของมัน แล้วเราจะพบว่าการเติบโตที่เราต้องการนั้นไม่ได้ยากอย่างที่คิด

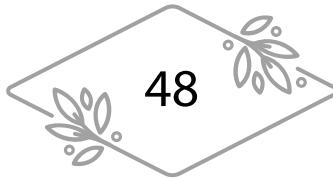
หันนี้หันนั้น เราไม่ต้องคาดหวังที่จะรู้สึกว่าเรากำลังเติบโต เช่นเดียว กับเด็กที่วัดความสูงทุกวัน เช่น **space มูน** จะไม่เห็นความแตกต่าง ถ้าแทนที่พีชจะหันไปหาดวงอาทิตย์ที่ยืนมานะกับหัวตัวเองเพื่อจะดูว่ามันสูงขนาดไหน แล้ว การเติบโตก็ย่อมหยุดชะงักลง คริสเตียนก็เช่นกัน การพยายามมอง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่การเติบโตด้านจิตวิญญาณของตัวเองจะทำให้เราหยุดจากการเติบโตมากกว่าอะไรทั้งสิ้น

ดังนั้นเรารidgeไม่ควรท้อถอยเมื่อไม่รู้สึกถึงกระบวนการของการเติบโตด้วยว่ามันกำลังเกิดขึ้นอยู่จริงเหมือนเด็กที่กำลังเติบโตตามธรรมชาติอยู่ทุกวัน เราไม่จำเป็นต้องกังวลถึงผลในอนาคต เพราะผลก็จะเป็นไปตามที่อัครทูตเปาโลเขียนในจดหมายที่ส่งไปยังคริสตจักรแห่งเมืองเอฟซัส เมื่อท่านอธิษฐานขอให้พากษาได้รับกำลังจากการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หყั่งรักและตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดลึกลับความหวัง ความยาวความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพากท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าย่างเต็มเปี่ยม” (เอฟซัส 3:17-19)

พระเจ้าไม่ได้ตรัสสั่งให้เราเจริญขึ้นในความรู้ของตัวเอง หรือในความบ้าป่าของตน หรือด้วยการรับรู้ถึงความบ้าป่าของเพื่อนบ้าน แต่ให้เจริญขึ้นใน “พระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) เราคงไม่มีทางรู้จักพระคุณและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นักจากจะได้เห็นด้วยตัวเอง และเราจะไม่สามารถเห็นได้นอกจากจะมองไปที่พระองค์

การพิพากษา

ท่านเพลิกส์เป็นผู้พิพากษาของอาจารย์เปาโล แต่ท่านยังกล่าวจนตัวสั้นเมื่อฟังอครุรุตเทศนาถึง “ความชอบธรรม การควบคุมตน และ **การพิพากษาที่จะมาถึง**” (กิจการ 24:25 TNCV) คนกระดังกระเดื่องคนนี้สันะท่านเมื่อนึกภาพตัวเองยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา

มีคนที่สามารถหยิบถ่านแดงๆ ด้วยมือเปล่าแล้วโยนไปมาไวๆ ระหว่างมือทั้งสองโดยมือไม่疼 แต่ถ้ากำถ่านแดงไว้แน่น มือก็จะพองอย่างแน่นอน มีหลายคนที่เชื่อเรื่องการพิพากษาแบบหลวงๆ จนไม่มีผลอะไรต่อการดำเนินชีวิตของพวกเขา เขาเชื่อว่าสักวันหนึ่งต้องมีการรายงานตัวต่อพระเจ้า แต่เชื่อไม่มากพอที่จะให้เรื่องนี้เผาไหม้เข้าไปถึงหัวใจและวิถีการดำเนินชีวิต

คนทั่วไปเข้าใจหลักคำสอนเรื่องการพิพากษาโลก และก็เห็นด้วยกับผู้ประพันธ์สุดดีที่กล่าวว่าความชั่วจะไม่ชนะตลอดไป และคนอธรรมจะไม่สามารถบิดเบือนคำตัดสินในวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าจะให้เกิดก็ต้องให้เรื่องการพิพากษาใกล้ตัวกว่านี้

“เราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:12) ไม่ใช่เพียงแต่ชาวโลกหรือคนชั่วที่ใช้ชีวิตมาเมามา แต่ “เราทุกคน” การพิพากษาจะไม่ตัดสินทีละหมู่คันนะ แต่จะตัดสินเป็นรายบุคคล เพราะทุกคน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ส่วน

จะต้องเผชิญกับข้อมูลที่บันทึกในสวรรค์โดยลำพัง **แล้วคนอื่นคิดอย่างไร** กับเรานั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่าได้ลังเลที่จะติดตามพระคริสต์พระภักดีคนอื่นจะために ชาวโลกจะเขียนชีวประวัติให้เราอย่างไรก็ไม่สำคัญ ในเมื่อ สวรรค์บันทึกเรื่องราวชีวิตของเราวิว่าย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว

ชีวิตคนเรามีองค์ประกอบอยู่ด้วยกันสามส่วนคือ การกระทำ คำพูด และความคิด

1) การกระทำ: พระเจ้า “จะประทานแก่ทุกคนตามความแก่การกระทำของเข้า” (โรม 2:6) อย่าได้หลอกตัวเองด้วยคำอวดอ้าง “ผู้ที่ประพฤติชอบก็ชอบธรรม” (1 ยอห์น 3:7) อัครทูตเปาโลกล่าวถึงคนที่ “พุดว่ารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำนั้นปฏิเสธพระองค์” (ทิตัส 1:16) ไม่ใช่คำอวดอ้าง แต่การกระทำต่างหากที่จะกำหนดชะตากรรมของเรา

2) คำพูด: “ส่วนเรางอกพวกร่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” “ด้วยว่า ปากนั้นพุดสิ่งที่มาจากการของเรารี้ ถ้อยคำของเรารี้ ความคิดที่ไม่อาจเจริญเจาจังก์แสดงออกมาด้วยคำพูดที่ไร้สาระ ส่วนใจที่เลื่อนลอย ก็ “พุดโอ้อวดอย่างเลื่อนลอย” (มัทธิว 12:36, 34) ฉะนั้นจึงเป็นการยุติธรรมแล้วที่ชีวิตของเรางจะถูกพิพากษาเรื่องถ้อยคำของเรารี้ ความคิดที่ไม่อาจเจริญเจาจังก์แสดงออกมาด้วยคำพูดที่ไร้สาระ ส่วนใจที่เลื่อนลอย ก็ “พุดโอ้อวดอย่างเลื่อนลอย” (2 เปโตร 2:18) ถ้าเกลียดพระบัญญัติของพระเจ้าในใจก็จะนำไปสู่การกล่าวต่อต้านมาตรฐานอันชอบธรรมของพระองค์ เมื่อเราทราบก็ว่าทุกถ้อยคำของเรารี้ได้รับการบันทึกไว้ในสวรรค์ตั้งแต่คำพูดลอยๆ จนถึงถ้อยคำที่เราคิดได้ต่อรองไว้ก่อน เรายังคงประสงค์ที่จะอธิษฐานตามผู้ประพันธ์สุดดีว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตั้งยามดูแลปากของข้าพระองค์ คอยเฝ้าประตูมฝีปากของข้าพระองค์” (สคุดี 141:3 TNCV)

3) ความคิด: การกระทำและคำพูดของเรานั้นที่รับรู้ของคนอื่น และเรายังพูดถึงความคุณได้บ้างเพื่อปิดช่องสภาพอันแท้จริงในจิตใจ แต่การพิพากษาของพระเจ้าจะไม่เป็นไปตามมาตรฐานของโลก “พระองค์ตรัส

กับพวกเขาว่า ‘พวกท่านทำให้ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของท่าน เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าสูงในหมู่มนุษย์ ก็เป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า’” (ลูกา 16:15) “เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลาনุภาพอยู่เสมอ และคุณยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แหงที่ลุกระทั้งแยกจิตและวิญญาณ หั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วยไม่มีสิ่งทรงสร้างไดๆ ถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ แต่ทรงกันข้าม ทุกสิ่งก์ ปราภูมิแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราจะต้องทราบรายงานด้วย” (อีบру 4:12–13)

พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งพระบัญญัตินั้นจะเปิดเผยความบ้าปั๊วยทั้งหลายที่ซ่อนเร้น “จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอกสารงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปัญญา-เจริญ 12:13–14)

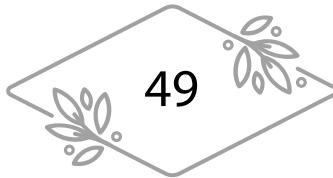
เป้าหมายทั้งหมดของข่าวประเสริฐสอนให้เรารู้ว่า ความชอบธรรมแห่งพระบัญญัติอนันต์บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบนั้นจะสำเร็จในตัวเราโดยพระเยซูคริสต์องค์ผู้ซึ่งชอบธรรม การพิพากษาจะเปิดเผยการกระทำทุกอย่างที่ออกมากจากตัวตนของเรา ฉะนั้น “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงยกการอธรรมของเขามาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลี้ยอนบาปของเขามาแล้ว ก็เป็นสุข” (โรม 4:7) เนื่องจากพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานของการพิพากษา ก็ไม่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ชาตานจะพยายามให้เราเกลียดชังพระบัญญัติ และดำเนินชีวิตในความบ้าปั๊วไป ตามคำพยากรณ์ความ “นอกกฎหมาย” เป็นสัญลักษณ์พิเศษอันหนึ่งของยุคสุดท้าย (ดู 2 เรศโโลนิกา 2:1–12) ในยุคสุดท้ายนี้ที่มีการประกาศ “เวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษา”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(วิรรณ์ 14:7) เรายังไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่มีการเน้นให้เราจงรักภักดี และประพฤติตามพระบัญญัติเป็นพิเศษ

เมื่อเราหนีการพิพากษาไม่พ้น ก็ไม่ควรเป็นอย่างยิ่งที่จะดูหมิ่นพระบัญญัติที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิพากษา ในยุคสุดท้ายนี้ไม่เพียงแต่ชาวโลก เท่านั้นที่กำลังกล่าวหาพระเจ้าทางไปในความบาป เพราะแม้กระหึ่งนัก เทคน์กับศาสสนบุคคลบางคนก็ยังไม่ให้ความสำคัญกับพระบัญญัติ ดังนั้น จึงถึงเวลาแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรง พระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรง พิพากษาแล้ว” (วิรรณ์ 14:7 TH1971)

กลุ่ม

การชำระครั้งสุดท้าย

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงชำระพระวิหาร เช่นเดียวกัน ก่อนที่พระราชกิจของพระองค์จะสำเร็จ ในสวรรค์และพระองค์เสด็จมารับคนของพระองค์ พระองค์จะทรงชำระพระวิหาร กีดีคริสตจักร เพื่อให้ปราศจากการหลอกลวงและพร้อมที่จะพบพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

“แต่คริสตเจ้าจะทนอยู่ได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา คริสตเจ้าจะยืนอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เพราะพระองค์จะทรงเป็นเหมือนไฟคลุ่ง เมมื่อนสนับของช่างฟอก พระองค์จะทรงนั่งลงอย่างช่างถลุงเงินและชำระให้บริสุทธิ์ จะทรงชำระชนเลวีเหมือนถลุงเงินและทองคำ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้คนที่นำเครื่องบูชามาถวายด้วยความชอบธรรม” (มาลาคี 3:2-3 TNCV)

วิวรณ์บทที่ 18 แสดงให้เห็นถึงสภาพอันเสื่อมทรามในแวดวงศาสนา ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา พระเจ้าทรงเชื้อเชิญว่า “ประชาชนของเรารออย่างอกมานจากนั้นเลิด” (วิวรณ์ 18:4 TNCV) เป็นคำเชื้อเชิญให้เราปฏิรูปชีวิตของตนเอง ให้ละทิ้งความบาปกับความเห็นแก่ตัว และรับเอากำเนิดของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

เรารับการช่วยจากความบาปด้วยพระวจนะ (ดู 約翰 15:3) และด้วยพระวจนานั้นข่าวประเสริฐจึงถูกประกาศออกไป (ดู 1 เปโตร 1:25) ในวีรภณ 14:6–14 พระเจ้าทรงให้เค้าโครงของข่าวสารที่จะประกาศไปให้ชาวโลกทุกคนพร้อมด้วยฤทธานุภาพที่จะชำระเราให้เป็นดั่งก้อนศิลาในพระวิหารอันมีชีวิตของพระเจ้า การประกาศข่าวของทูตสวรรค์ 3 องค์ เป็นงานที่เราควรจะทำในขณะนี้ เพราะวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว และพระองค์ได้ประทานพระวจนะแก่เราเพื่อเราจะอยู่อย่างมั่นคงได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา

“จงเป่าแตรในศิโยน ให้สัญญาณเตือนบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ประชาชนทั้งปวงจะสั่นสะเท่าน เพราะวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามาทุกที” (约耶路撒冷 2:1 TNCV) “จงอุกมาจากที่นั่น และรักษาตัวให้บริสุทธิ์ พากเจ้าผู้อัญเชิญภานะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อิสยาห์ 52:11 TNCV)